

[Ái Nô Hệ Liệt] Lãnh Nô Nhi

Contents

[Ái Nô Hệ Liệt] Lãnh Nô Nhi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17
4. Chương 4	23
5. Chương 5	30
6. Chương 6	38
7. Chương 7	45
8. Chương 8	52
9. Chương 9	59
10. Chương 10	66
11. Chương 11: Vĩ Thanh	72

[Ái Nô Hệ Liệt] Lãnh Nô Nhi

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, giang hồ, nhất thụ nhất công, cường công, HEEdit & Beta: Tiểu NhiênRe-beta: Hạ TranhLàm người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-no-he-liet-lanh-no-nhi>

1. Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sương sớm dày đặc bao phủ mặt sông, bên dưới màn sương từng từng ngọn núi như ẩn như hiện, vách núi lơ lửng giữa mê mông sóng cuộn. Những tia nắng ban mai mỏng manh xuyên thấu qua những đám mây, ba chiếc thuyền hàng khổng lồ neo ở bến tàu.

“Nhanh lên! Động tác nhanh lên! Trước hừng đông phải xong hết!” Nam tử trắng kiện đứng trên một tảng đá ở bến tàu lớn tiếng hét, bên dưới một đám trắng hán đang bận rộn đem hàng hóa khuôn vác lên bờ.

Đằng sau bến tàu là một dãy núi cao thấp không đồng nhất, xa xa nhìn lại, giống như một đóa hoa sen nở rộ. Không đếm được bao nhiêu ngôi nhà dựa vào núi mà dựng lên, như những hạt trân châu điểm xuyết cho màu xanh của sườn núi.

Giữa lưng núi là một lầu phòng (nhà lầu) đơn sơ, hai phiến cửa sổ được nhẹ nhàng đẩy ra, một thanh niên diện mạo tuấn tú lộ đầu ra ngoài, hẩn cấn thận nhìn xem chung quanh. Xác định phụ cận không có nhân

vật khả nghi, hần lập tức huyết sáo một hồi dài lạnh lạnh. Không lâu sau, hai con bồ câu màu xám tro phốc xích bay tới, đậu trên bệ cửa, nghiêng đầu nhìn thanh niên.

Lãnh Khải Chi vuốt ve lông chúng nó, đem ống trúc buộc trên chân một con, hần lại huyết sáo hai tiếng ngắn ngủi vang dội, hai bồ câu lập tức bay khỏi, rất nhanh liền biến mất giữa màn sương đang dần dần tiêu tán.

Hì vọng chúng nó còn nhận ra đường trở về đi, Lãnh Khải Chi chân thành mong mỏi. Tuy rằng không phải rất tình nguyện, bất quá cuối cùng hoàn thành nhiệm vụ quan trọng... Hần thở phào nhẹ nhõm, trở về bên cạnh bàn trà ngồi xuống. Còn chưa kịp uống một ngụm nước, ngoài cửa liền truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, Lãnh Khải Chi lập tức cảnh giới (đề phòng).

Đồng đông đồng... Đối phương gõ cửa, dù đã biết người đến là ai, Lãnh Khải Chi vẫn là giả ngu hỏi: “Người nào a?”

“Là ta!” Bành đại gia theo thói quen tiếng nói khàn khàn vang lên.

Lãnh Khải Chi đứng dậy mở cửa, “Bành đại gia, có chuyện gì không?”

“Người còn hỏi ta? Lão Lương đã sắp trở lại, người còn chưa đi đón củi?”

“Nha... Thật có lỗi, ta đã quên.” Lãnh Khải Chi vội cầm lấy rìu ở trong góc phòng, lấy thêm dây thừng.

“Người tuổi trẻ lực tráng, nhớ rõ lấy thêm một chút trở về, mấy ngày nay lại muốn đẩy nhanh hạn nộp than...” Bành đại gia liên miên cần nhắc.

“Đã biết.” Lãnh Khải Chi mang theo một chút lương khô, mang vào đôi hài vải thô liền xuất phát.

Bước ra ngoài, trời đã hơi sáng, sương mù cũng dần dần tiêu tán. Lãnh Khải Chi ngẩng đầu trông ra xa, những rặng núi xanh biếc nối tiếp nhau không dứt, toàn bộ đều là đất đai của “Hong Liên giáo”.

Thôn trang nhỏ hần hiện đang ở là một trong những phân chi (chi nhánh) của Hong Liên giáo, đặc biệt tinh luyện kim loại làm vũ khí. Thôn trang giống như vậy, phụ cận còn có vài chục cái, nhưng phụ trách công tác đều không giống nhau.

Vì điều tra bí mật của Hong Liên giáo, Lãnh Khải Chi bốn năm trước bắt đầu tiềm phục tại nơi này. Nhưng Hong Liên giáo quản lý phi thường nghiêm ngặt, dân mỗi thôn chỉ có thể sinh hoạt tại thôn của mình, ai cũng không có can đảm vượt qua ranh giới nửa bước, bởi vậy hần muốn tiến hành điều tra là phi thường khó khăn.

Bất quá, hiện tại chính là đại thời cơ tốt... Hần có thể thừa dịp một mình đón củi tìm hiểu địa hình bên kia ranh giới. Lãnh Khải Chi chạy cực nhanh ra khỏi thôn trang, dọc theo đường núi gấp ghe tiến vào rừng cây rộng lớn.

Bất quá khiến hần thất vọng chính là, trong núi rừng trừ bỏ cây cối cùng một ít chim nhỏ, cơ hồ cái gì cũng không có. Căn bản tìm không thấy một chút gì có thể xem xét. Lãnh Khải Chi chẳng có mục đích loay hoay hơn nữa canh giờ, rốt cục hết hi vọng.

Thời gian dần trôi, bấy giờ hần mới nhớ tới mình còn có nhiệm vụ đón củi. Lãnh Khải Chi nhớ rõ mấy lần đi theo đồng bạn đón củi, từng đi qua một khu rừng khá kỳ lạ. Nơi đó cây cối đặc biệt rậm rạp, cỏ dại cùng hoa dại cũng đặc biệt nhiều, dường như cho tới bây giờ đều không có người nào đặt chân đến. Vì để bớt phiền hà, hần quyết định đi vào trong đó đón củi.

Lãnh Khải Chi dựa vào trí nhớ tìm được khu rừng kia, nơi đó quả nhiên cây cối xanh um, phía dưới những cành cây khô héo đều xếp thành núi nhỏ.

“Cư nhiên không ai tới nơi này đón củi, thật là đáng tiếc.” Lãnh Khải Chi lăm bầm lâu bầu, hần không chặt cây, trực tiếp đem cành khô bó lại.

Không đến nửa canh giờ, hần đã được hai bó củi to.

Này có thể xem là nhiệm vụ hoàn thành chứ? Hắn nghĩ thầm. Lãnh Khải Chi trên lưng vác củi khô, chuẩn bị theo đường cũ trở về. Đi chưa được mấy bước, trong sơn dã bỗng nhiên phiêu tới một đoàn sương mù dày đặc, nguyên bản sơn đạo khó nhận biết giờ đây càng thêm khó đi.

Sương mù càng ngày càng đậm, cơ hồ những thứ trong vòng một trượng trước mắt đều thấy không rõ, Lãnh Khải Chi sờ soạn đi tới, càng đi càng phát hiện không thích hợp. Trong lòng hắn thất kinh, sẽ không phải lạc đường đi?

Đi được một đoạn, phía trước bỗng dừng truyền đến tiếng nước. Lãnh Khải Chi眯 mắt nhìn, mơ hồ nhìn thấy phía trước có một hồ nước.

Xem ra mình thật sự đi lầm đường, hắn đang muốn lộn trở lại, thình lình nghe được tiếng ngựa kêu.

“Đi?” Lãnh Khải Chi tò mò theo thanh âm tìm đến.

Một con ngựa đen đang ở bờ hồ ăn cỏ, trên người có yên, hẳn là có chủ nhân. Lông nó sáng bóng, thể hình mạnh mẽ, đôi mắt to sáng lờ lờ, tuyệt đối là ngựa tốt.

Một con tuấn mã như vậy, thế nào lại xuất hiện ở trong này? Này sẽ không phải là ảo ảnh đi... Lãnh Khải Chi tìm lòng không được đi đến, vươn tay muốn xác nhận, con ngựa kia có vẻ không vui mà đem mặt xoay qua một bên.

“Ách... Người không thích ta bính (chạm, sờ) sao... Vậy thì thôi.” Lãnh Khải Chi lui nửa bước, lúc này mới lại thấy y phục rơi tán loạn trên mặt đất.

“Đây là...” Lãnh Khải Chi ngồi xổm xuống, nhặt lấy một y bào kiểu nam. Này y phục kiểu dáng đơn giản, bất quá vải thật mềm mại, ắt hẳn không phải là của thôn dân phụ cận. Hơn nữa nếu như y chính là chủ nhân con hắc mã này, thân phận hẳn là rất cao...

Hắn đang suy nghĩ, nhưng vào lúc này, trong hồ vang lên phác đàng tiếng nước.

Có người? Lãnh Khải Chi lập tức cảnh giác, giữa sương mù mờ mịt trên mặt hồ, xuất hiện một bóng đen. Đối phương trên mặt nước quơ hai tay, tựa hồ đang giẫy dụa.

Chẳng lẽ y bị chìm? Lãnh Khải Chi trong lòng cả kinh, hắn hô to: “Uy —— người làm sao vậy?”

Người nọ không trả lời, lại giẫy dụa vài cái, bỗng nhiên chìm xuống.

“Tao (hổng bét)!” Lãnh Khải Chi thấp kêu, cuống quýt ném bó củi, lắc chân rút ra hải, thả người nhảy vào trong nước.

Cô lỗ cô lỗ... Lãnh Khải Chi lặn xuống đáy hồ, một chú cá bơi bên cạnh hắn, hồ nước này phi thường trong suốt, tầm nhìn phi thường rõ ràng. Lãnh Khải Chi rất nhanh liền tìm được người bị chìm kia — là một nam tử thân hình cao lớn, y toàn thân trần trụi, đang từ từ nhắm hai mắt, thông thả chìm xuống đáy.

Lãnh Khải Chi nhanh chóng bơi tới dưới người kia, ôm y lên.

“Phốc ——” Lãnh Khải Chi cùng gia hỏa kia trôi lên mặt nước, đối phương hai mắt đã nhắm nghiền. Lãnh Khải Chi ôm cả lồng ngực của y, lôi y bơi về bờ.

Đối phương phi thường khôi ngô, Lãnh Khải Chi dùng sức tha y đặt trên cỏ, để cho y nằm ngửa.

“Hô... Hô...” Lãnh Khải Chi thở gấp, hắn vỗ vỗ khuôn mặt nam nhân. “Uy! Người không sao chứ? Tỉnh a...”

Đối phương như trước vẫn không nhúc nhích. Sẽ không chết chứ? Lãnh Khải Chi nghĩ nghĩ, hắn cúi đầu xuống, đang muốn dò xét một chút hơi thở của y. Nam nhân nguyên bản nhắm chặt miệng bỗng nhiên phun ra một ngụm nước.

“Ô oa!” Lãnh Khải Chi tránh né không kịp, bị bắn đầy mặt.

“Ha ha ha ha...” Nam nhân nguyên bản giống như người chết, lại có thể cười ha ha ngồi dậy.

“Người...” Lãnh Khải Chi lau nước trên mặt, vừa sợ vừa giận trừng mắt y.

“Người cái gì?” Bùi Sĩ Kiệt hỏi lại.

“Người không có chuyện gì sao?” Lãnh Khải Chi không xác định mà nhìn từ trên xuống dưới. Y, xem y bộ dạng này, sinh lực tràn đầy, căn bản không giống người mới bị chìm.

“Ta có chuyện gì?” Bùi Sĩ Kiệt vắt khô một đầu đen thùi tóc dài.

“Người không phải bị chìm sao...”

“Hắc, ta là người như thế nào? Ta được người ca tụng là “hồn gian long” tái thế, ta sẽ bị chìm sao?” Bùi Sĩ Kiệt hung hăng càn quấy nói: “Ta bắt quá là đang luyện tập nhịn thở dưới nước mà thôi, người làm gì đem ta tha đi lên? Rồi hơi xen vào việc của người khác.”

Gia hỏa này! Lãnh Khải Chi có hảo tâm cứu người còn bị quở trách, tức giận đến nói không ra lời. Hắn lúc này mới nhìn rõ mặt của đối phương. Tiểu tử nông cuồng tự cao tự đại này, lại có bộ dạng anh tuấn, cùng Nhị sư đệ của Lãnh Khải Chi được công nhận là “Vô lâm đệ nhất mỹ nam tử” chỉ có hơn chứ không có kém.

Bất quá, soái là soái, tính nết thật thái quá! Lãnh Khải Chi tầm mắt bất ngờ không phòng ngự dừng ở địa phương dưới khổ hiện tại trần trụi kia, vừa rồi không chú ý tới, người này nơi đó cư nhiên lớn như vậy...

Hắn vội đưa ánh mắt dời, tự nhận xúi quẩy đứng lên lắc lắc nước trên quần áo, chuẩn bị rời khỏi.

“Uy.” Bùi Sĩ Kiệt bỗng dừng mở miệng kêu hắn: “Người chờ một chút.”

“Còn có chuyện gì?”

Bùi Sĩ Kiệt cầm lấy y phục của mình phủ thêm, y nhìn nhìn bó củi bên chân Lãnh Khải Chi, hỏi: “Người tới nơi này đồn củi?”

Lãnh Khải Chi nghi hoặc trả lời: “Đúng a...”

“Nga?” Bùi Sĩ Kiệt cao giọng, giả bộ hỏi: “Người biết nơi này là đất của ai không?”

Lãnh Khải Chi dùng ánh mắt quỷ dị nhìn y. “Đất của ai? Dĩ nhiên là của Hồng Liên giáo a.”

“Hừ ~” Bùi Sĩ Kiệt từ trong lỗ mũi hừ khí: “Sai lầm rồi, nơi này là đất của đại gia ta.”

“A?”

“Tất cả những thứ này đều là của ta, ngay cả đám cỏ dại, mấy đồng phân chim cũng là của ta.” Bùi Sĩ Kiệt giả bộ đe dọa nói: “Người thật to gan a, dám đến trộm củi của ta?”

Lãnh Khải Chi không tin, cho rằng y nói bậy bạ, hắn hỏi ngược lại: “Người có cái gì chứng minh những thứ kia đều là của người?”

“Cái này sao, bởi vì ta là người thứ nhất phát hiện chỗ này, tục ngữ nói, tới trước được trước.” Bùi Sĩ Kiệt chơi xấu nói.

“Người khi nào thì phát hiện nơi này a?” Lãnh Khải Chi chịu không nổi sự bá đạo của y, cùng y đối nghịch: “Ta nửa năm trước đã phát hiện nơi này!”

“Hắc! Người thua! Ta nửa năm nửa năm trước nửa năm trước trước liền phát hiện nơi này!” Bùi Sĩ Kiệt giống như tiểu hài tử la to.

“Người nói bậy! Người có bằng chứng gì?”

“Người hỏi Tiểu Hắc nhà ta a, nó có thể làm chứng.”

“Ai?”

“Tiểu Hắc.” Bùi Sĩ Kiệt nháy mắt mấy cái, chỉ vào con ngựa đang vui vẻ ăn cỏ ở bên cạnh.

“Người... Con ngựa sao có thể làm chứng!” Lãnh Khải Chi tức chết rồi, hắn chợt phát hiện chuyện bọn hắn cãi nhau thực buồn cười, giống như hài đồng ba tuổi.

“Người dám xem thường Tiểu Hắc nhà ta? Nó thực thông minh nga.” Bùi Sĩ Kiệt tiếp tục ngu ngốc nói.

“Đầu người có phải hay không có vấn đề...” Lãnh Khải Chi vô hạn đồng tình nhìn y, người này bộ dạng thông minh tuấn tú, không ngờ lại bị điên. Tiếp tục cùng y tranh cãi, chỉ sợ mình cũng điên luôn.

Hắn khoát tay nói: “Thôi, ta không cãi với người, người nói như thế nào thì là như vậy đi, cáo từ.”

“Uy.” Bùi Sĩ Kiệt lại kêu hắn.

“Chi nữa?” Lãnh Khải Chi vô lực xoay người.

“Người trộm củi của ta, đừng nghĩ cứ như vậy bỏ đi a.”

Lãnh Khải Chi chẳng thèm cùng y dây dưa, dù sao đối phương điên điên khùng khùng, tùy tiện đáp ứng một chút là được. Hắn tức giận nói: “Được rồi, thật phiền phức, ta đền cho người một ít thứ được chứ?”

Hắn lục tìm trong túi ở thắt lưng, Bùi Sĩ Kiệt dựa sát vào.

“Cái gì vậy?”

Lãnh Khải Chi lấy ra lương khô – bánh gạo (2) – tự tay hắn làm, hoàn hảo có giấy dầu bao lấy, vừa rồi nhẩy vào trong nước cũng không ướt.

“Này đều cho người, đừng làm phiền ta.”

Bùi Sĩ Kiệt cầm lên ăn một ngụm, nhổ ra đầu lưỡi cau mày nói: “Liệt! Thật là khó ăn, vừa khô vừa cứng, bộ dáng cũng khó xem, người làm a? Tay nghề tệ quá.”

“Người đừng chê tới chê lui được không! Bánh gạo là cái dạng này! Ăn thêm vài cái là tốt a!” Lãnh Khải Chi giận.

“Sao dễ dàng tức giận như vậy? Ta nói thật mà thôi, thật sự là không giả tâm.” Bùi Sĩ Kiệt cầm lấy gói to của mình, đem một bao đồ đưa cho hắn: “Người ăn cái này a, thử xem cái gì là vừa ăn vừa trầm trồ.”

“Cái gì a?” Lãnh Khải Chi hồ nghi tiếp nhận, mở ra nhìn nhìn.

“Qua ngọc hương tô (1), tuyệt đối là nhân gian mỹ thực.”

Lãnh Khải Chi xem y ngốc dạng, lương trước y cũng sẽ không có ý đồ bắt lương, vì thế cầm lấy một khối hương tô ăn.

“Ăn...” Hương tô nhập khẩu lập tức tan ra, hương vị ngọt thanh, ăn rất ngon.

“Như thế nào? Ăn ngon đi?” Bùi Sĩ Kiệt tự hào nói: “Biết người làm cái gì bánh gạo khó ăn đi?”

Lãnh Khải Chi khó chịu liếc y một cái. “Đã biết, người thắng còn không được sao?”

“Nếu như vậy, người phải bồi thường ta thứ khác.”

Tiểu tử này thoát nhìn cũng hẳn là xuất thân phú quý, tại sao phải quần lấy hắn đòi đồng tây a. Lãnh Khải Chi buồn bực.

“Người xem ta bộ dáng này là biết, ta nghèo kiệt xác, làm sao có cái gì để bồi thường người.”

“Ta không cần biết, dù sao người cũng phải bồi thường.”

“Người không cần ép buộc được không?”

“Ta mặc kệ a, dù sao người ngày mai phải đem thứ khác đến bồi thường cho ta.” Bùi Sĩ Kiệt bổ sung: “Tốt nhất là đồ ăn gì đó.”

“Người tha ta được không, ta lấy ở đâu ra...”

“Vậy người phải nghĩ biện pháp.” Bùi Sĩ Kiệt trở về bên cạnh con ngựa, xoay người lên ngựa. “Đúng rồi, ta gọi là Sĩ Kiệt, người tên gì?”

“Ách? Ta...” Lãnh Khải Chi nhớ tới thân phận của mình, mặc dù đối phương thoát nhìn không giống người xấu, cẩn thận cân nhắc, vẫn không thể nói cho y biết tất cả tên của mình, hắn nói: “Ta gọi là Khải Chi...”

“Như vậy a, Khải Chi, kia nói định rồi, ngày mai giờ này, người nhất định phải mang đồ ăn ngon lại đây. Nhớ rõ đến nha!” Bùi Sĩ Kiệt thắng nói xong, một cước đá bụng ngựa, con ngựa vọt vàng phi đi.

“Ừ...” Lãnh Khải Chi gọi y không được, chỉ có thể ngẩng ngốc nhìn con ngựa biến mất trong rừng cây rậm rạp, thì thào lẩm bẩm: “Thật là một tên kỳ quái, hẳn rốt cuộc là ai a...”

Lúc này, sương mù cũng đã tan, trong rừng đường nhỏ rõ ràng tái hiện ở trước mắt. Lãnh Khải Chi không tái nghĩ nhiều, vác bó củi lên lưng, quay trở về.

Lạnh lạnh tiếng gà gáy vang lên, trong thôn đại bộ phận người vẫn còn ngủ say. Trời đã hơi hơi sáng, ống khói trong phòng bếp bốc lên từng trận khói.

Ba tư tư tư tư...

Mấy quả trứng gà cùng khoai lang già nhỏ rơi vào chảo dầu, rất nhanh đã tạo thành một màu vàng óng, hương thơm bốc lên ngào ngạt. Lãnh Khải Chi dùng đũa gấp lấy, lật qua tiếp tục thả vào, tiếp theo liền vớt lên, bỏ qua cái rổ trúc bên cạnh lọc bớt mỡ thừa.

Một nữ đầu bếp cầm một giỏ trứng gà tiến vào, nàng hít sâu một hơi, nghe mùi thơm của bánh khoai lang (3).

“Thơm quá a, A Kim, sớm như vậy đã nấu cơm rồi?”

“Xa đại nương, phải a...” Lãnh Khải Chi thẹn đỏ mặt cười.

Hắn cũng không biết mình bị gì, lại có thể thật sự nghe cái tên Sĩ Kiệt gì đó, sáng sớm liền dậy vì y chuẩn bị tốt.

“Người làm nhiều như vậy a?” Xa đại nương không dấu tò mò hỏi.

“Àn... Đúng vậy a, muốn tặng cho bằng hữu...”

“Bằng hữu kia của người thật là có lộc ăn.”

“Hắn rất hay xoi mói...” Lãnh Khải Chi nghĩ nghĩ, hỏi: “Đúng rồi, Xa đại nương, thôn phụ cận có nhà nào phú quý không a?”

“Nhà phú quý sao? Ta cũng không rõ... Bất quá ta biết, có mấy gia đình được tiền nhiệm Giáo chủ khen thưởng, hẳn là có chút ít tiền đi.”

“Như vậy a...” Như vậy cái tên Sĩ Kiệt kia cũng hẳn là ở thôn phụ cận đi? Lãnh Khải Chi đoán.

Xa đại nương vén tay áo lên, bắt đầu động thủ đem trứng gà đập vỡ, để trong một cái tô lớn. Lãnh Khải Chi làm tốt bánh khoai lang gói vào trong giấy dầu, thu dọn bếp sạch sẽ.

“Xa đại nương, ta đã làm xong, thực xin lỗi, chậm trễ người nấu cơm.”

“Không có việc gì, không có việc gì.” Xa đại nương hảo tính tình cười nói.

Lãnh Khải Chi đi ra cửa phòng bếp, đụng trúng một tên nam phó. Nam phó kia vào trong phòng bếp liền lớn tiếng la lên:

“Xa đại nương, nhanh chuẩn bị tốt điểm tâm cho Ngụy Đường chủ!”

“Ngụy Đường chủ đã thức dậy?”

“Phải a, Đường chủ hôm nay muốn đi gặp Giáo chủ, người động tác nhanh lên!” Nam phó hét lớn.

“Ta đã biết...”

Lãnh Khải Chi đã muốn đi xa, không nghe được bọn họ đang nói cái gì. Thừa dịp Bành đại gia không có ở đây, còn chưa bắt đầu công tác, hắn bước nhanh đi vào trong rừng cây. Ước chừng thời gian uống một chén trà, rồi cưỡi đi tới hồ nước ngày hôm qua.

Con ngựa kêu Tiểu Hắc đang ăn cỏ ở chỗ hôm qua, ngày hôm nay sương sớm thực loãng, Lãnh Khải Chi nhìn nhìn mặt hồ, lại tìm không thấy thân ảnh Bùi Sĩ Kiệt.

“Chạy đi đâu...” Lãnh Khải Chi lẩm bẩm lầu bầu, dọc theo bờ hồ tìm kiếm y.

Khi hắn đi ngang qua dưới một cây đại thụ — đông! Một quả gì đó bỗng dưng rớt trúng đầu hắn, Lãnh Khải Chi lập tức sờ đầu, ngẩng lên nhìn.

Một thân y bào xanh xám Bùi Sĩ Kiệt ngồi ở trên chạc cây, y cầm mấy dĩa quả ăn, cười hì hì cùng Lãnh Khải Chi chào hỏi:

“Uy! Người thật sự tới rồi?”

“Ai kêu ta thiếu nợ người.” Lãnh Khải Chi bắt đắc dĩ nói.

“Nga? Người mang cái gì đến đây?” Bùi Sĩ Kiệt nhảy xuống.

“Bánh khoai lang, nói cho người biết, ta đã tận lực, người cảm thấy không thể ăn ta cũng không có biện pháp.”

“Được rồi, đã biết, mau đem tới, ta thật đói.” Bùi Sĩ Kiệt thúc giục.

“Người là quỷ đói a... Thiệt là.” Lãnh Khải Chi thầm than, từ trong lòng ngực lấy ra bánh khoai lang còn nóng. Hắn tùy miệng hỏi: “Người hôm nay không lặn xuống nước sao?”

“Không, ngày hôm nay nước không đủ lạnh.”

Hai người sóng vai ngồi trên rễ cây, Bùi Sĩ Kiệt mở ra tầng tầng giấy dầu. Mùi thơm bánh khoai lang nhẹ nhàng bay ra, y hít hà, gật đầu nói:

“Không tồi, nghe mùi thấy cũng tạm.”

Tiếp tục nhìn nhìn hình dạng bánh khoai lang, có mấy cái bởi vì đè ép mà có điểm biến dạng.

“Bộ dáng dường như hơi xấu...”

“Người ăn liền ăn đi, đừng ngắm nghía kĩ như vậy.”

“Để làm chi liệt, sắc hương vị đều đủ, mới là thức ăn thượng đẳng a.” Bùi Sĩ Kiệt cầm lấy bánh khoai lang bắt đầu ăn, y nghiêm túc thưởng thức hương vị, cố làm ra vẻ bình luận: “Cũng không tệ lắm nha, ở ngoài giòn, bên trong ngọt mà không nị, so với ngày hôm qua bánh gạo khô cần ăn ngon hơn. Ừ, có tiến bộ, nhìn ra người khổ công không ít.”

Lãnh Khải Chi bị y đùa nỡ nộ cười.

“Người thực cho mình là mỹ thực gia a?”

“Hắc hắc, chỉ cần người thích ăn, người cũng có thể biến thành mỹ thực gia a.”

“Ta không kén chọn giống như người...”

“Người cũng ăn a.” Bùi Sĩ Kiệt đem một khối bánh khoai lang đưa cho hắn, Lãnh Khải Chi tiếp nhận ăn, Tiểu Hắc nguyên bản im lặng đứng ở một bên bỗng nhiên hí vang.

“Nó làm sao vậy?” Lãnh Khải Chi kinh ngạc.

“Ha ha... Nó thấy ta cho người ăn, cho nên ghen tị.” Bùi Sĩ Kiệt cười to.

“Ghen tị? Ngựa cũng biết ghen tị?”

“Đương nhiên biết, nếu ta ở trước mặt nó cùng những người khác thân thiết, nó sẽ tức giận, hơn nữa nó không cho phép người nào ngoại trừ ta tiếp cận nó, những người bình nó đều bị nó đá.”

“Thì ra là thế...” Lãnh Khải Chi nhớ tới mình ngày hôm qua muốn sờ nó, hoàn hảo đúng lúc dừng tay, bằng không có khi bị đá chết. Hắn hỏi: “Tiểu Hắc nhà người ghen tị như vậy, là ngựa cái sao?”

“Không phải, đực.”

“Ách... Đực sao...”

“Đúng a, Tiểu Hắc nhà ta mặc dù là ngựa đực, nó còn biết ca hát khiêu vũ nga.”

“Người gạt người a?”

“Người không tin?” Bùi Sĩ Kiệt lập tức đứng lên, đối Tiểu Hắc huýt sáo. Tiểu Hắc lập tức đi đến trước mặt y, Bùi Sĩ Kiệt vuốt ve lông bờm nó, nói: “Tiểu Hắc, có người không tin tài năng của người nga, mau biểu diễn đi.”

Con ngựa này thực giỏi ca múa? Lãnh Khải Chi cũng đứng lên đi theo.

Bùi Sĩ Kiệt để cho hắn cầm bánh khoai lang, y vỗ vỗ tay, đối với Tiểu Hắc làm cái thủ thế, Tiểu Hắc dựng thẳng lên hai chân trước, miệng phát ra trận trận đặc thù tiếng kêu, tựa như đang hát.

Lãnh Khải Chi thấy trợn mắt há hốc mồm, Bùi Sĩ Kiệt tiếp tục dùng tay ra hiệu, Tiểu Hắc kêu được càng thêm hăng say, vừa bật vừa nhảy, còn bắt chọt đi lòng vòng, phảng phất thật sự như đang khiêu vũ.

“Lợi hại...” Lãnh Khải Chi không khỏi phát ra tán thưởng.

“Lợi hại đi? Nếu có cổ nhạc còn có thể nhảy được rất tốt.” Bùi Sĩ Kiệt dương dương đắc ý, đối Tiểu Hắc làm cái dấu hiệu đình chỉ. Y đối Lãnh Khải Chi nói: “Thưởng cho nó một khối bánh khoai lang đi.”

“Nga, hảo...” Lãnh Khải Chi cầm lấy bánh khoai lang, ném vào cái miệng rộng của Tiểu Hắc. Tiểu Hắc ăn xong, phát ra tiếng kêu vui mừng, dường như đang nói cảm ơn.

“Người dạy nó như thế nào?”

“A? Không có a, nó sinh ra liền thế, có một lần nó nghe được tấu nhạc, tự mình nhảy, sau lại mỗi lần đều như vậy... Ta ngày hôm qua liền nói cho người a, Tiểu Hắc nhà ta chính là con ngựa thông minh đệ nhất thiên hạ.” Bùi Sĩ Kiệt kiêu ngạo mà nói.

“Vậy sao?” Lãnh Khải Chi cười lại uy nó một khối, Tiểu Hắc tiếp tục khoái hoạt kêu.

“A, đừng đem bánh khoai lang của ta ăn sạch!” Bùi Sĩ Kiệt tính trẻ con mà đem bánh khoai lang cướp về.

“Không cần tính toán như vậy được không, lần sau ta làm nhiều một chút là được.” Lãnh Khải Chi vì hành động ngây thơ của y cảm thấy thật sự là dở khóc dở cười.

“Ân? Người lần sau còn muốn làm? Thật tốt quá, ta nghĩ ăn bánh khoai môn (4).”

“Người thật đúng là được voi đòi tiên...” Lãnh Khải Chi phát hiện y căn bản chính là tiểu hài tử tâm tính, cùng ngoại hình cao đại suất khí hoàn toàn không phù hợp.

“Đương nhiên, người giúp ta làm đồ ăn, núi này cho người chặt cây làm củi, người đâu có thiệt thòi?” Bùi Sĩ Kiệt tiếp tục cầm lấy bánh khoai lang ăn.

“Phải a, cảm ơn người, đại gia.” Lãnh Khải Chi trêu ghẹo cười nói, càng lúc càng cảm thấy y đáng yêu. Hắn nhìn nhìn sắc trời, thời gian đã muốn không còn sớm, phải quay về nếu không muốn bị mắng.

“Ta phải đi, người từ từ ăn.”

“Nha.” Bùi Sĩ Kiệt hướng hắn phát tay, không quên dặn dò: “Người ngày mai đem bánh khoai môn đến a.”

“Người a... Ta sẽ cố gắng.” Lãnh Khải Chi cười cười, cùng y phát tay tạm biệt.

Hắn ở đây tiềm phục bốn năm, luôn luôn đè nén tâm tính của mình, có thể nói trái tim cũng không có. Mà nay khó được gặp gỡ một người thú vị như vậy, hắn thực hi vọng có thể cùng đối phương trở thành bằng hữu.

Lãnh Khải Chi đắm chìm trong dương quang trong vắt, nhẹ nhàng thoải mái ly khai.

oOo

Chú thích hình

(1) Qua ngọc hương tô: , qua: dưa chuột, tô: tục gọi món ăn nhào dầu với bột là tô. Đồ ăn thức nào xấp mà chóng như cũng gọi là tô.

Hình chỉ mang tính minh họa (tớ hên tìm được hình chính xác, vì hên bít tiếng Bông =)))

(2) Bánh gạo:

(3) Bánh khoai lang:

(4) Bánh khoai môn:

2. Chương 2

Một trận đông tố qua đi, cây cỏ càng thêm tươi non, mây mù mỏng manh lơ lửng trên ngọn núi ngập tràn màu xanh. Những giọt nước nường theo mái hiên cùng lá cây rơi xuống, tựa như những hạt trân châu lấp lánh.

Ở trong phòng buồn một ngày, thật vất vả mưa mới ngừng, tất cả mọi người đi ra ngoài hít thở không khí.

Lãnh Khải Chi đẩy cửa phòng, thấp đáp đáp đi ra sân. Nhìn nhìn bầu trời trong xanh thoáng đặng, có vẻ tạm thời sẽ không mưa. Bành đại gia từ một cái phòng khác đi ra, đối hân la hét:

“Ai! Mưa ba ngày, không làm được gì, kỳ hạn lại sắp đến, không khéo trễ mất!”

Lão bà Bành đại gia cũng theo đi ra, nàng nhìn bầu trời, rất có kinh nghiệm nói: “Ngày mai hẳn là trời nắng.”

“Phải không?” Bành đại gia đối Lãnh Khải Chi kêu: “A Kim a, chẻ một ít củi đem đến kho bên kia đi.”

“Nga.” Củi chất đống trong góc, mặc dù có dùng chiếu che khuất, bất quá vẫn bị ướt không ít. Lãnh Khải Chi cẩn thận rút ra những thanh củi khô ráo ở giữa, cầm lấy riu, để trên cọc gỗ chẻ đôi.

“A Kim, nếu sáng mai thời tiết hảo, ngươi lại đi đốn một ít củi về đi, để trong sân phơi khô cũng tốt, mấy ngày này cần đẩy nhanh tốc độ.”

“Đã biết...” Ngày mai đi đốn củi, hẳn là có thể gặp tên kia... Lãnh Khải Chi phân tâm nghĩ, bởi vì mấy ngày qua trời mưa, nguyên bản lời hứa làm bánh khoai môn cho Bùi Sĩ Kiệt không thể thực hiện.

Vậy ngày mai cần sớm một chút rời giường chuẩn bị tốt cho tên quỷ ưa xoi mói kia mới được, Lãnh Khải Chi không khỏi chờ mong.

Hắn đang bỏ củi, Xa đại nương lo lắng chạy đến.

“A Kim a, ngươi có nồi sắc thuốc không?”

“Nồi sắc thuốc? Ta không có... Bành đại gia hẳn là có đi.”

Xa đại nương lập tức chạy vào phòng Bành đại gia hỏi, Bành đại gia một bên tìm cho nàng, một bên thắc mắc: “Ngươi lấy làm cái gì a?”

“Ngươi còn không biết sao? Nấu thuốc cấp Ngụy Đường chủ uống a.”

“Nga... Đúng nga, Ngụy Đường chủ bị thương, nghiêm trọng sao?”

“Bị chặt đứt hai ngón tay a, ngươi nói có nghiêm trọng hay không?” Hai người bắt đầu liên miên.

“Ai... Ngụy Đường chủ như vậy vẫn còn may, lần trước nghe nói có Đường chủ nào đó, làm quân cờ thế nào mà bị sai màu, bị móc một con mắt nữa kia...”

“Đúng vậy, Ngụy Đường chủ cũng là rất sơ ý, cứ nhiên không phát hiện sót hai cái binh khí, hơn nữa còn nộp trễ một ngày, khó trách Giáo chủ tức giận...”

“Thật đáng sợ... Chúng ta ám khí hạn nộp còn có năm ngày, ta thực sợ sẽ không kịp.”

“Trời mưa cũng không có biện pháp a...”

Lãnh Khải Chi lắng lắng nghe, hẳn sớm chỉ biết Hồng Liên Giáo Giáo chủ tàn khốc vô tình, nhưng không nghĩ tới sẽ đáng sợ đến mức này. Ngay cả đối đãi mọi người trong bản giáo cũng lãnh khốc, đối đãi địch nhân không cần phải nói cũng biết...

Lãnh Khải Chi âm thầm hạ quyết tâm, hẳn nhất định phải cẩn thận làm việc, tuyệt đối không thể để lộ thân phận của mình.

Tầng sáng hôm sau, trời xanh trong.

Lãnh Khải Chi rất sớm đã dậy làm tốt bánh khoai môn, cầm lấy dụng cụ đồn củi xuất phát.

Hắn đầu tiên là hoàn thành nhiệm vụ đồn củi, bởi vì tối hôm qua trời không mưa, cây cối đã khô không ít. Hắn trên lưng một bó củi khô, đến bên hồ, Bùi Sĩ Kiệt sớm cởi sạch quần áo, ở trong hồ vùng vẫy. Thấy hắn đến, lập tức vui vẻ đối hắn ngoắc ngoắc:

“Uy
!”

Lãnh Khải Chi cười cười, buông bó củi xuống.

“Muốn ăn bánh khoai môn không?”

“Người mang đến?” Bùi Sĩ Kiệt bơi về bờ.

“Ta lần này có thêm vào một ít thứ, đã ném thử rồi, hắn là người sẽ thích.”

“Thật vậy chẳng?” Bùi Sĩ Kiệt hưng phấn mà bò lên bờ, người này tuy rằng trắng thật, nhưng làn da lại trắng như tuyết.

Lãnh Khải Chi ngượng ngùng nhìn thẳng thân thể của y, ánh mắt liền dời đi chỗ khác. Một lúc sau nghĩ y đã mặc xong quần áo, Lãnh Khải Chi quay lại, đem bánh khoai môn đưa cho y.

“Ăn đi.”

Bùi Sĩ Kiệt cắn một cái, khen nức nở: “Người ở bên trong bỏ thêm lòng đỏ trứng sao? Ăn thật ngon a! Lần này hình dạng cũng rất đẹp nha.”

Lãnh Khải Chi dương dương đắc ý: “Như thế nào? Người hết bắt bẻ được rồi chứ gì?”

“Ăn ~ Tiểu Chi người đối với ta thật tốt ~” Bùi Sĩ Kiệt vội gật đầu, nhét đầy bánh trong miệng. Bởi vì nuốt quá nhanh, y sặc một trận, mãnh liệt vỗ ngực.

“Người ăn vội vã như vậy để làm chi?” Lãnh Khải Chi vội vàng uy nước cho y.

“Hô...” Bùi Sĩ Kiệt thuận thuận khí, sờ sờ bụng. Y làm nũng tựa vào Lãnh Khải chi, hì hì cười nói: “Tiểu Chi, người giống như mẫu thân của ta a.”

“Ai là mẫu thân của người!” Lãnh Khải Chi mắng (yêu) đem mặt của y đẩy ra.

“Vậy phụ thân được không?” Bùi Sĩ Kiệt lại dán vào.

“Ta mới không cần loại nhi tử vừa ngu ngốc vừa tham ăn như người!”

“Ô ô ô ~ ta là tham ăn, khả người làm chi còn mắng người ta ngu ngốc

” Bùi Sĩ Kiệt giả khóc.

“Một đại nam nhân, đừng nói “người ta” được không? Người có thấy ghê tởm không?” Lãnh Khải Chi vừa bực vừa buồn cười.

“Ô ô ô ~ người chẳng những mắng người ta ngu ngốc, còn mắng người ta ghê tởm! Người ta hảo khổ sở!” Bùi Sĩ Kiệt cố ý nói liên tục “Người ta”.

“Tốt lắm tốt lắm, ta đầu hàng được không? Người mau ăn bánh khoai môn của người a, đừng nói mấy câu ghê tởm vậy nữa.”

“Đợi một chút a, món này ăn ngon như vậy, kêu bánh khoai môn bình thường, thật sự ủy khuất nó.” Bùi Sĩ Kiệt bỗng nhiên nghiêm túc nói.

“Vậy người nói tên là gì mới không ủy khuất nó?” Lãnh Khải Chi cười hỏi.

“Ăn... Để ta suy nghĩ... Có!” Bùi Sĩ Kiệt linh quang chợt lóe: “Kêu bánh khoai môn hương hoàng kim đi!”

“Bánh khoai môn liền bánh khoai môn a... Đặt chi cái tên thô bỉ như thế?”

“Đâu có thô bỉ, nghe thực hay a.”

“Tùy tiện người vậy...”

Đang nói, trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện một đoàn mây đen, tiếp theo liền vang lên tiếng sấm oanh oanh.

“Không phải muốn mưa đi?” Lãnh Khải Chi đứng lên.

“Xem ra là sắp mưa.” Bùi Sĩ Kiệt không để ý tiếp tục ăn.

“Ta đây phải về...” Lãnh Khải Chi vội lấy bó củi.

“Bây giờ trở về đã muộn không kịp.” Bùi Sĩ Kiệt kéo hần.

“Tổng so với đợi ở chỗ này bị mưa xối tốt hơn đi?”

“Ta biết một nơi có thể tránh mưa, đi theo ta.” Bùi Sĩ Kiệt huyết sáo, Tiểu Hắc chạy tới. “Tiểu Chi, người uy nó ăn một khối bánh khoai môn hương hoàng kim đi, xem nó có thể đáp ứng cho người cưới nó không.”

“Nga...” Lãnh Khải Chi uy nó ăn một khối, Tiểu Hắc lại khoái hoạt kêu lên.

“Ha ha, xem ra nó sẽ đáp ứng, lên đây đi.” Bùi Sĩ Kiệt lôi kéo Lãnh Khải Chi, xoay người lên ngựa, Tiểu Hắc ngoan ngoãn nhượng Lãnh Khải Chi cười.

Bùi Sĩ Kiệt vừa quát, Tiểu Hắc bắt đầu cước bộ chạy đi.

Hoa lạp lạp lạp... Những hạt mưa to như hạt đậu trút xuống. Lãnh Khải Chi đứng ở cửa động nhìn trời mưa bên ngoài, Bùi Sĩ Kiệt nói có chỗ tránh mưa, chính là sơn động phụ cận, bên trong một mảnh tối đen, may mà mặt đất coi như khô ráo.

“Hần là rất nhanh sẽ ngừng...”

Bùi Sĩ Kiệt ở phía sau hần hỏi: “Củi của người dùng được không?”

“Có thể a.” Lãnh Khải Chi xoay lại.

“Nhóm lửa đi, quần áo ướt hết rồi.”

Mặc dù Tiểu Hắc đã hết sức phi băng băng, bất quá hai người vẫn bị mưa hắt tới, y phục trên người cũng ướt đầm.

“Dùng dùng củi đã bị ướt, khói nhiều lắm...” Lãnh Khải Chi nhắc nhở.

“Nga...” Hai người xếp củi thành một núi nhỏ, Bùi Sĩ Kiệt xuất ra hỏa thạch vẫn mang bên mình. Hần đập vài cái, lửa vẫn không thấy đâu.

“Để ta làm.” Lãnh Khải Chi tiếp nhận hỏa thạch, ở cửa động chop tới một ít cỏ khô. Đập một cái, đóm lửa rơi vào trong cỏ, “phốc hự” liền cháy lên.

Lãnh Khải Chi tay chân linh hoạt, rất nhanh nhóm tốt lửa, Bùi Sĩ Kiệt ở một bên vỗ tay, nói “Lợi hại lợi hại.”

“Không có gì.”

Hai người cỡi y phục xuống, ngồi cạnh đống lửa sưởi ấm, Bùi Sĩ Kiệt xuất ra đồ ăn vặt mang theo.

“Người ăn một chút này.”

“Cái gì đây?” Lãnh Khải Chi cầm lấy một tiểu khối hoa quả khô bán trong suốt.

“Thơm mật, có thể dưỡng nhan, ăn rất ngon.”

Nghe tên này, Lãnh Khải Chi chỉ biết thứ này không phải bình thường người ta ăn được. Gần đây rất khó tìm được mật cùng cây thơm.

“Trong nhà của người có phải hay không rất có tiền?” Lãnh Khải Chi chợt nhớ tới vấn đề này.

“Nhà của ta? Tính là có tiền đi...” Bùi Sĩ Kiệt có điểm lập lờ.

“Cái kia... Ta có thể biết nhà người ở chỗ nào không?”

“Ngay tại Sơn Thần Lĩnh bên kia.”

“Sơn Thần Lĩnh... Nga, chính là chỗ ở của Hồng Liên Giáo Nguyên lão cùng Hộ pháp đi?” Đó đều là những người đại phú đại quý, xem tiểu tử này vô ưu vô lự, bộ dáng chơi bời lêu lổng, hẳn là đệ tử của Nguyên lão nào đó, Lãnh Khải Chi nghĩ.

“Đúng a... Người sao?”

“Ta ngụ ở trong Luyện Thiết Trang.”

“Người phụ trách luyện thiết a?”

“Àn, còn có làm một ít binh khí.”

“Vất vả không?”

“Àn, lúc đầu vất vả, bắt quá hiện tại đã thành thói quen.”

“Người từ khi nào thì bắt đầu luyện thiết?”

Lãnh Khải Chi dừng một chút, quyết định hay là không cần giấu diếm y: “Bốn năm trước, cùng đồng bạn đi đến nơi này...”

“Như vậy a...”

Trò chuyện trò chuyện, bên ngoài mưa đã tạnh.

“Ta phải đi.” Lãnh Khải Chi mặc vào y phục đã hong khô, đứng lên nói.

Bùi Sĩ Kiệt nhìn nhìn bên ngoài. “Còn mưa nhỏ mà, ngồi một chút nữa đi.”

“Không được, gần đây phải đẩy nhanh tốc độ để kịp kỳ hạn, rất nhiều việc phải làm.”

“Cài gì đẩy nhanh tốc độ để kịp kỳ hạn?” Bùi Sĩ Kiệt không biết hỏi.

Lãnh Khải Chi cười cười, thực hâm mộ đại thiếu gia này, cái gì phiền não đều không có.

“Chúng ta phải làm ám khí, bốn ngày sau phải nộp rồi, thời gian rất gấp, nhưng lại không thể ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, bằng không sẽ bị xử phạt nghiêm khắc... Ai, nói người cũng không hiểu.”

“Người nói đi.”

“Ách... Cái kia... Người gặp qua Giáo chủ chưa?”

“Giáo chủ? Thông thường a.”

“Thật sự? Vậy hẳn có đáng sợ không?” Lãnh Khải Chi nhân cơ hội tìm hiểu.

“Tùy tình huống...”

“Giáo chủ không phải thực đáng sợ sao? Chặt ngón tay người ta...”

“Đại khái đi, nếu người nọ phạm sai lầm thực nghiêm trọng.”

“Ai, cho nên nói, nộp trễ kỳ hạn hoặc là nhiệm vụ hoàn thành không tốt, chúng ta cũng sẽ bị Giáo chủ hung hăng xử phạt.”

“Sẽ không vậy.”

“Làm sao người biết sẽ không?”

“Này...”

“Người cũng không nói được đi? A... Tốt lắm, ta không thèm nghe người nói nữa, thật sự phải đi.” Lãnh Khải Chi mang bó củi trên lưng, cùng y phất tay tạm biệt.

Ngày hôm sau, buổi sáng trời quang mây tạnh. Lão Lương lúc trước bởi vì chân bị thương mà không thể đồn củi, sau khi nghỉ ngơi nhiều ngày, rốt cục có năng lực công tác. Lãnh Khải Chi không cần tiếp tục một mình đi đồn củi.

Bất quá cũng bởi vì như thế, hắn không cách nào đi gặp Bùi Sĩ Kiệt nữa. Hai người tới khu rừng bình thường vẫn đồn củi, lão Lương hỏi:

“A Kim, cây bên này dường như không thiếu cái nào, thời gian ta không có, người ở nơi nào đồn củi a?”

“Nga, ta ở rừng cây đối diện khe núi đồn củi...”

“Cái gì?” Lão Lương bỗng nhiên sắc mặt đại biến: “Người... Người đi rừng cây đối diện khe núi?”

“Đúng a... Có cái gì không ổn sao?” Lãnh Khải Chi buồn bực.

“Là rừng cây bên kia sao?” Lão Lương chỉ vào một cái phương hướng, lần nữa chứng thực.

“Đúng a, làm sao vậy?”

“Trời ạ!” Lão Lương kích động la lên: “Người sao lại chạy đến đó! Người có biết hay không chỗ đó là cái gì địa phương?”

“Ách... Là địa phương không thể đi vào sao?” Lãnh Khải Chi theo lão dáng vẻ khẩn trương phỏng đoán.

“Đương nhiên!” Lão Lương nước miếng tung bay: “Nơi đó chính là vùng đất của gia tộc Giáo chủ! Các thế hệ Giáo chủ đều táng ở đó, chỉ có Giáo chủ cùng người nhà của hắn có thể đi vào!”

“Không... Không phải đâu...” Lãnh Khải Chi vô pháp tiếp thụ.

“Cái gì không phải đâu? Tiểu tử ngu ngốc người! Người có biết hay không, người bình thường nếu như không có Giáo chủ cho phép mà vào, đều phải bị xử tử! Người lại có thể không bị phát hiện, thật muốn cảm ơn trời đất!”

“Đúng... Đúng vậy a...” Lãnh Khải Chi nhớ tới Bùi Sĩ Kiệt, vội hỏi:

“Kia... Các đệ tử Nguyên lão có thể vào hay không?”

“Nơi này là vùng đất riêng của gia tộc Giáo chủ, là cấm địa của Hồng Liên Giáo, cho dù người có là Nguyên lão, cũng không thể lung tung chạy vào! Hơn nữa nơi đó cây cối tuyệt đối không thể chặt, bởi vì sẽ phá hư phong thủy, nếu như bị người biết người đi vào trong đó đồn củi, mười cái mạng cũng không đủ người chết!”

Lãnh Khải Chi càng nghe càng bất an, nguyên lai một mực bo bo giữ mình, cuối cùng lại làm ra chuyện mạo hiểm như vậy.

“Thực xin lỗi, Lương đại thúc, ta không biết...”

“Người tiểu tử này, người mỗi lần theo chúng ta đi đồn củi, thấy chúng ta đều không dám tiếp cận nơi đó, thì biết chỗ ấy là địa phương nguy hiểm a, người còn ngốc hồ hồ chạy vào.”

“Ân... Ta đây sau này không đến đó nữa...” A, không được a! Lãnh Khải Chi lại nghĩ tới Bùi Sĩ Kiệt, tên ngu ngốc kia sẽ không phải cũng không biết chỗ đó là cấm địa của Giáo chủ đi? Nếu y bị người phát hiện...

Nhất định phải nói cho y biết, Lãnh Khải Chi lo lắng nghĩ, xem ra ngày mai mình phải đến đó rồi.

Hôm sau, trời còn chưa sáng Lãnh Khải Chi đã dậy, khi hắn đến bên hồ, Bùi Sĩ Kiệt còn chưa tới. Lãnh Khải Chi ngồi ở trên cây, đợi không đầy một lát, xa xa liền truyền đến tiếng vó ngựa, hắn nhanh chóng đứng lên.

Bùi Sĩ Kiệt cưỡi trên lưng Tiểu Hắc, hiên ngang mạnh mẽ, tư thế oai hùng chạy tới.

“A! Người ngày hôm qua như thế nào không đến?” Y thấy Lãnh Khải Chi, có vẻ cao hứng phi thường.

Lãnh Khải Chi chạy đến trước mặt y, Bùi Sĩ Kiệt lập tức xoay người xuống ngựa, làm nũng hỏi: “Có hay không mang đồ ăn ngon đến a?”

“Trước đừng nói này.” Lãnh Khải Chi lo lắng lôi kéo y nói: “Người hãy nghe ta nói, sau này đừng tới đây nữa!”

“Vì cái gì?”

“Người có biết nơi này là cấm địa của gia tộc Giáo chủ? Người bình thường không thể vào!”

“Thì sao a...” Bùi Sĩ Kiệt còn vẻ mặt si ngốc hỏi, Lãnh Khải Chi nôn nóng.

“Cái gì thì sao a! Tùy tiện chạy vào nếu có người phát hiện sẽ bị xử tử!”

“Sẽ không vậy, không người nào dám xử tử ta.”

“Người... Người không cần tự đại như vậy được không?!” Lãnh Khải Chi bị y chọc điên rồi: “Ta biết nhà người cũng thực rất giỏi, nhưng nơi này là cấm địa của gia tộc Giáo chủ a! Chỉ có Giáo chủ cùng người nhà của hắn mới có thể vào!”

“Nhưng người cũng chạy vào a.” Bùi Sĩ Kiệt cố ý nghịch ngợm đối hắn nháy mắt.

“Ta khi đó không biết a, chẳng đến hôm qua mới có người nói cho ta biết, cho nên, ta sau này cũng không đến đây nữa!”

“Àn?” Bùi Sĩ Kiệt suy nghĩ một chút, cười hỏi: “Vậy hôm nay còn chạy tới? Là vì cái gì?”

“Người còn cười! Còn không phải là vì tên ngu ngốc người!” Lãnh Khải Chi giận nhéo hai má y.

“Ai ai... Đau quá...” Bùi Sĩ Kiệt ra sức kêu, Lãnh Khải Chi buông y ra, nghiêm mặt nói:

“Đây cũng không phải là đùa! Nghe kỹ, sau này đừng tới đây nữa, có biết hay không?”

“Không muốn...” Bùi Sĩ Kiệt xoa hai má nói: “Ta thích ở trong này lặn xuống nước, hơn nữa, không tới nơi này sao ta có thể nhìn thấy người?”

“Này... Người có thể tới thôn chúng ta tìm ta a, chỗ chúng ta bên kia cũng có sông nhỏ, cũng có thể lặn xuống nước.”

“Thật vậy chăng?”

“Thật, tóm lại, người sau này đừng tới đây nữa.”

“Nhưng ta thích tới nơi này...”

“Người... Người là cố tình không hiểu sao! Nếu bị người phát hiện người liền thảm!”

“Tiểu Chi ~~ người là đang lo lắng ta sao?” Bùi Sĩ Kiệt lấy lòng hỏi.

“Đúng vậy!” Lãnh Khải Chi đỏ mặt nói, có trời mới biết hắn vì sao phải vì tên gia hỏa không đầu óc này lo lắng a.

“Người đối với ta thật tốt ~~ ta rất cảm động ~~” Bùi Sĩ Kiệt nhào qua ôm hắn.

“Không cần kè cận ta vậy!” Lãnh Khải Chi xấu hổ đẩy y.

Bùi Sĩ Kiệt như trước ôm hắn, chợt nhả nói: “Được rồi, vì báo đáp người, ta quyết định mang người đi xem một bí mật!”

“Cái gì?” Lãnh Khải Chi tò mò.

“Người đi theo ta sẽ biết.” Bùi Sĩ Kiệt kéo hắn lên ngựa.

“A a! Từ từ! Ta phải về!” Lãnh Khải Chi quát to, lại không thể giẫy dụa được.

“Ngồi yên!” Bùi Sĩ Kiệt lôi kéo dây cương, Tiểu Hắc hí vang dội, tựa như tia chớp phóng đi.

Chạy hai khắc chung tả hữu (khoảng 30 phút), rốt cục đến nơi.

“Nơi này là...” Lãnh Khải Chi kinh ngạc nhìn cảnh sắc trước mắt.

Ở trước mặt hần, là một biển hoa, xa xa là thác nước, bốn phía thác nước cũng đầy hoa cỏ. Hơi nước bốc lên như mưa phùn, giữa làn mưa một chiếc cầu vòng như ẩn như hiện. Phía trước thác nước còn có một hồ nho nhỏ, trong hồ ngập tràn hoa súng đỏ thắm, một cây đại thụ uốn cong bên bờ hồ, trên những cành cây là những dây nho hoang dại màu tím thắm.

“Đẹp quá...” Lãnh Khải Chi phát ra tán thưởng, nói nơi này là nhân gian tiên cảnh cũng không quá.

“Đẹp đi? Còn có càng thú vị, người xem này.” Bùi Sĩ Kiệt hai chân giẫm một cái, nhảy vào trong bụi hoa — phốc lạp ~ vô số cánh bướm tản ra xung quanh lay động phấp phới bay đi.

“Oa!” Lãnh Khải Chi vui vẻ kêu to.

“Người cũng tới à!” Bùi Sĩ Kiệt đối với hần ngoắc, Lãnh Khải Chi đi theo chạy vào, cũng hù dọa một mảng lớn hồ điệp.

Hai người giống như hải tử ở trên cỏ chạy băng băng, truy đuổi hồ điệp múa lượn, thẳng đến khi mệt đến té trên mặt đất, cảm thụ được gió mát hiu hiu khiến toàn thân thư sướng.

“Nơi này rất tuyệt đi?” Bùi Sĩ Kiệt nằm ở bên cạnh Lãnh Khải Chi hỏi.

“Àn, cùng tiên cảnh giống nhau.”

“Đúng vậy, đây chính là một trong ba “bí mật tiên cảnh” của ta, trừ bỏ ta không người khác biết đến, ta gọi nơi này là Cầu Vòng Hồ Điệp.”

“Thật là một cái tên rất hay, ha ha... Đúng rồi, còn có hai cái tiên cảnh sao?”

“Hai cái đó, ta có cơ hội sẽ tiếp tục mang người đi xem.”

“Thật vậy chăng? Cám ơn.” Lãnh Khải Chi ngồi dậy, hần nhìn mặt trời chói mắt trên đỉnh đầu, mới phát hiện thời gian đã không còn sớm. “A! Ta phải về!”

“Nga, kia đi thôi.” Bùi Sĩ Kiệt thực sáng khoái trả lời. Hai người lên ngựa, ly khai nơi tựa như ảo mộng này.

Y đưa Lãnh Khải Chi đến cửa Luyện Thiết Trang, mới để hần xuống.

“Người nhớ kỹ, đừng đến cấm địa đó nữa.” Lãnh Khải Chi trước khi đi không quên dặn dò.

“Chính là ta muốn đi.” Bùi Sĩ Kiệt vô lại nói.

“Không cần tùy hứng như vậy được không? Người nghe ta nói một lần a...”

“Không cần, ta chính là muốn đi.” Bùi Sĩ Kiệt thích nhìn hần vì mình đáng vẻ khấn trương, cố ý nói.

“Người gia hỏa này! Ta không thêm để ý tới người!” Lãnh Khải Chi giận dữ nói.

“Người mới luyện tiếc không để ý tới ta.” Bùi Sĩ Kiệt vui tươi hơn hờ nói xong, một cước đá bụng ngựa. “Ta ngày mai vẫn sẽ đến đó nga, tái kiến ~”

“Uy! Người đừng đi a ——” Lãnh Khải Chi kêu to, y đã muốn đi xa. “Ngu ngốc! Như thế nào nhất định không chịu nghe...”

Lãnh Khải Chi bắt đắc dĩ nguyên rửa, chậm rãi trở về thôn. Vừa mới vào cửa thôn, một gã nam tử thành lĩnh vọt ra.

“A!” Đang trầm tư, Lãnh Khải Chi bị gã làm hoảng sợ, tập trung nhìn, nguyên lai là đồng bạn cùng hần luyện thiết, tên Nhị Ngưu.

“Nhị Ngưu, chuyện gì a?” Lãnh Khải Chi nghi hoặc nhìn gã.

“Vừa rồi cái người cùng người trở về...” Nhị Ngưu muốn nói lại thôi.

“Ách... Người kia a? Người kia chỉ là bằng hữu của ta.” Lãnh Khải Chi thuận miệng nói, trong lòng buồn bực, Nhị Ngưu ngày thường trầm mặc ít lời, cùng mình cũng không nói chuyện nhiều, hôm nay như thế nào chạy tới quan tâm chuyện riêng của hắn.

“Nga, nguyên lai là bằng hữu của ngươi.” Nhị Ngưu thấp giọng nói xong, xoay người bỏ đi.

Tên này sao kỳ quái như vậy... Lãnh Khải Chi hồ nghi, cũng bước nhanh trở về.

Hôm sau ——

Lãnh Khải Chi dậy sớm, trong lòng luôn không tự chủ được nhớ Bùi Sĩ Kiệt. Nghĩ thầm tên ngu ngốc kia sẽ không phải thật sự lại chạy tới cấm địa chứ.

Mình đã như vậy nhắc nhở qua y, y nếu không nghe, hắn cũng bất lực a... Lãnh Khải Chi không ngừng thuyết phục chính mình: Lãnh Khải Chi, ngươi đã hết lòng hết dạ, nếu tên kia thật sự bị người phát hiện, cũng cùng ngươi không quan hệ. Đừng quên ngươi là một gián điệp, nhất định hảo hảo che dấu chính mình, ngươi cũng không phải kẻ rối rời đi quản chuyện của người khác.

Tuy nói như thế, nhưng mà... Vừa nghĩ tới đối phương thiên chân tươi cười, hắn liền không đành lòng.

Lãnh Khải Chi chạy ra sân chẻ củi, bắt buộc chính mình chuyên tâm làm việc. Bành đại gia vừa ra tới liền nhìn thấy, khích lệ nói: “A Kim, tiểu tử ngươi cũng thật chịu khó a.”

“Àn...” Lãnh Khải Chi không yên lòng đáp lời, sắc trời càng lúc càng sáng, tâm tình của hắn cũng càng ngày càng căng thẳng.

Chẻ được một đồng củi, hắn rốt cục chịu không nổi nữa, ném rìu, đối Bành đại gia nói:

“Bành đại gia, thật sự xin lỗi, ta có việc muốn đi ra ngoài.”

“Có chuyện gì sao? Uy...” Bành đại gia còn chưa kịp đáp ứng, Lãnh Khải Chi đã chạy mất.

“Ta thực mau trở về...” Thanh âm của hắn dần dần bay xa, Bành đại gia mắng:

“Vừa mới khen ngươi một chút, đã làm biếng trốn rồi! Đồ vô dụng!”

Lãnh Khải Chi ở trong rừng bước nhanh, đi một đoạn, hắn bỗng nhiên phát hiện phía sau truyền đến hơi thở không tầm thường. Bằng kinh nghiệm nhiều năm hành tẩu giang hồ, sẽ không sai —— có người theo dõi hắn!

Là ai đây? Hắn suy đoán. Theo tiếng bước chân nghe tới, người theo dõi hắn là chỉ có một người, hơn nữa võ công tu vi — giống như.

Có người phát hiện thân phận của hắn sao? Bất quá hắn hiện tại muốn đi gặp Bùi Sĩ Kiệt, không muốn để ý chuyện khác. Phải thận trọng bỏ lại đối phương. Hắn đột nhiên nhanh hơn nện bước, sử dụng công phu.

Lãnh Khải Chi giống như trôi bồng bềnh trên đường đi, cước bộ mau đến làm cho người ta thấy không rõ, trong nháy mắt đã đi được hơn mười trượng. Hắn lợi dụng nhánh cây rậm rạp che dấu, sù sù sù sù lao vào trong rừng. Người theo dõi quả nhiên lập tức đã bị hắn cách xa.

Lãnh Khải Chi đã đạt mục đích, vì thế chậm lại cước bộ, đi đến bên hồ.

“Tiểu Chi!” Bùi Sĩ Kiệt ngồi ở trên một tảng đá lớn hướng hắn ngoắc.

Lãnh Khải Chi bắt đầu đi qua.

“Ngươi thật sự đến đây?”

“Hắc hắc... Đương nhiên, ta biết Tiểu Chi luyện tiếu không để ý tới ta.” Bùi Sĩ Kiệt ra vẻ thông minh nói.

“Ta là tới gọi ngươi trở về! Đi nhanh lên!” Lãnh Khải Chi lôi kéo y.

“Không muốn, ngươi bồi ta ngồi một chút a...”

“Không cần gây phiền toái cho ta, mau trở về!” Lãnh Khải Chi đang cùng y lôi kéo, sau tai đột nhiên truyền đến sù sù tiếng gió ——

“Nguy hiểm!!”

Bùi Sĩ Kiệt cùng Lãnh Khải Chi đồng thời kêu to đem đối phương bỏ nhào về phía trước.

3. Chương 3

Chỉ nghe xẹt một tiếng, một cây tiễn ngắn cắm phập xuống chỗ vừa rồi của hai người. Lãnh Khải Chi nhìn đầu tiễn hiện ra tử hắc quang mang, nhất định là có thoa kịch độc.

Chính là người lúc nãy theo dõi hắn! Lãnh Khải Chi đang muốn đem Bùi Sĩ Kiệt hộ ở phía sau, đối phương lại lật ngược thế cờ chắn trước mặt hắn. Tiễn tiếp tục bắn tới như mưa, Bùi Sĩ Kiệt bỗng dưng đem Lãnh Khải Chi ôm, nhảy ra phía sau một tảng đá lớn.

“Đợi ở chỗ này.” Bùi Sĩ Kiệt phân phó, nguyên bản thái độ cà lơ phát phơ bỗng chốc trở nên vô cùng âm trầm. Lãnh Khải Chi đại ra gạt đầu, Bùi Sĩ Kiệt nhảy ra ngoài.

Bùi Sĩ Kiệt linh hoạt xoay người, né tiễn bắn, tốc độ cực nhanh nhắt tiễn rơi vãi trên mặt đất, nhắm thẳng phương hướng dùng sức phóng tới.

“Oa ——” trong bụi cây truyền đến kêu thảm thiết, một gã bị mặt kiếm đâm tên rơi xuống. Bùi Sĩ Kiệt phi thân, một cước đá trúng bụng gã, đối phương văng ra thật xa đụng gãy cả một thân cây cổ thụ.

Gã đang muốn bò dậy, Bùi Sĩ Kiệt đã nhanh tay đem tất cả tiễn trả lại cho gã.

Phốc phốc phốc! Người bị mặt kiếm đâm khắp người, máu tươi chảy dọc theo thân, quỳ rạp xuống đất. Bùi Sĩ Kiệt lại đạp thêm một cước, gã rớt cục hôn mê.

“Thực không có ý nghĩa, nhanh như vậy đã xong.” Bùi Sĩ Kiệt lạnh lùng phui phui tay, miệng cần nhai: “Còn làm y phục của ta dơ hết, mẹ nó...”

Y từ trong lòng ngực lấy ra một ống trúc, kéo dây thừng bên dưới, ống trúc lập tức bay vút lên trời, nổ tung bắn ra một vành lửa, phát ra tiếng vang thật lớn.

Lãnh Khải Chi một bên nhìn theo ánh lửa, một bên từ sau tảng đá đi tới. Hắn không thể tin mà nhìn mọi thứ trước mắt, thực là nằm mộng cũng không nghĩ được, bình thường giống như đại hài tử Bùi Sĩ Kiệt, sẽ có công lực thâm tàng bất lộ như thế.

Bùi Sĩ Kiệt thấy hắn đi tới, đã khôi phục bộ dáng tươi cười.

“Không làm người sợ chứ?”

Lãnh Khải Chi đỡ đầu lắc đầu, cẩn thận nhìn Bùi Sĩ Kiệt, trong lòng dần dần hoài nghi thân phận của y.

Bùi Sĩ Kiệt ngồi xổm trước thích khách kia, kéo xuống mặt nạ của gã. Lãnh Khải Chi đến gần, vừa nhìn liền kêu lên sợ hãi: “Nhị Ngưu?”

“Người nhận thức hắn?” Bùi Sĩ Kiệt hỏi.

“Ân, hắn ở cùng thôn, cùng luyện thiết với ta...” Tại sao Nhị Ngưu đánh lén bọn hắn? Lãnh Khải Chi suy tư về đủ mọi khả năng.

“Như vậy a.” Bùi Sĩ Kiệt lãnh mạc đáp, y rút tiễn trên người Nhị Ngưu nhìn nhìn đầu tiễn. Máu dính trên đó đã biến thành tử hắc sắc. Bùi Sĩ Kiệt cười lạnh: “Nguyên lai là Hắc Phong Môn...”

“Hắc Phong Môn?” Lãnh Khải Chi nhớ rõ đã từng nghe qua, hắn cũng là bang phái nổi danh trên giang hồ.

“Ân, Hắc Phong Môn mấy năm trước bị giáo ta diệt môn, người này hắn là dư nghiệt, chạy tới muốn báo thù.”

“Diệt... Diệt môn?” Lãnh Khải Chi trong lòng thất kinh. Hắn tiềm phục ở đây bốn năm, trên giang hồ phát sinh rất nhiều việc hắn không hề biết, không khỏi làm hắn cảm thấy bất an.

Dư nghiệt của Hắc Phong Môn muốn giết Bùi Sĩ Kiệt để báo thù, như vậy thân phận của y...

Hắn nhìn Bùi Sĩ Kiệt, thấp giọng hỏi: “Sĩ Kiệt, người rốt cuộc là...”

Hắn còn chưa nói hết câu, xa xa truyền lại từng trận tiếng vó ngựa. Chỉ chốc lát, ba tuần mã từ trong rừng cây phi tới. Ba đại hán xuống ngựa, đi đến trước mặt Bùi Sĩ Kiệt, quì một gối.

“Thuộc hạ tới chậm, mong Giáo chủ thứ tội.”

Giáo chủ?! Lãnh Khải Chi ghen hòng nhìn trân trối bọn họ.

Bùi Sĩ Kiệt thần sắc băng lãnh: “Đem nơi này thu thập hảo.”

“Là!”

“Người chết gọi Nhị Ngưu, ở Luyện Thiết Trang, kêu Giang Triết tra hắn như thế nào trà trộn vào.” Bùi Sĩ Kiệt nói xong, nắm Lãnh Khải Chi kéo tới tọa giá.

“Giáo... Giáo chủ...” Lãnh Khải Chi hơi hơi giãy dụa.

Bùi Sĩ Kiệt đối hắn lộ ra tươi cười như thường ngày: “Theo ta trở về, ta chậm rãi giải thích cho người.”

Sự tình phát triển đã vượt qua dự đoán của Lãnh Khải Chi, hắn hiện tại trong đầu một mảnh hỗn loạn, không thể nói gì đành theo sát y.

Ngựa phi băng băng không đến nửa canh giờ đã tới Hồng Liên Giáo thần thánh trên đỉnh Sơn Thần Lĩnh.

“Mỗi lần từ cửa chính trở về đều có một đám người đứng ở nơi đó hô Cung nghênh giáo chủ quay về điện ~~ , nghe cứ như quỷ khóc, khó chịu muốn chết.”

Nếu là bình thường, Lãnh Khải Chi nhất định sẽ vì y đùa mà cười, bây giờ lại chỉ có thể miễn cưỡng kéo kéo khóe miệng, tâm tình thật sự không thể thả lỏng.

Bùi Sĩ Kiệt đưa hắn đến nơi y ở — Anh Vân Trai, phân phó cho hai tiểu tư, rồi bảo “Ta ở tiểu thính chờ người.” Liền đi ra ngoài.

Lãnh Khải Chi được hầu hạ rửa mặt chải đầu thay quần áo. Trên đường đến Hồng Liên Điện, hắn suy nghĩ rất nhiều nhưng vẫn cảm thấy vô cùng mờ mịt.

Vì sao lại biến thành như vậy? Chính mình cư nhiên cùng Hồng Liên Giáo Giáo chủ làm bằng hữu, còn đi tới nơi mà hắn từng nghĩ cả đời này cũng sẽ không đặt chân đến.

Hắn vốn là đi tìm hiểu tin tức, căn bản không muốn quan hệ cùng Hồng Liên Giáo đại nhân vật này nọ. Tuy rằng trong bốn năm chửi thu thập được gì, nhưng thân phận gián điệp cũng che dấu được phi thường tốt, đến nay cũng không gặp chuyện gì nguy hiểm. Hiện tại, ngộ đả ngộ chàng kết bạn với Giáo chủ, hơn nữa đối phương còn khá thích hắn, thật không biết này là phúc hay là họa.

Hiện tại hắn đã tiến thoái lưỡng nan, đành phải tùy cơ ứng biến.

Đổi hảo quần áo, hai tiểu tư đưa Lãnh Khải Chi đến một tiểu thính lịch sự tao nhã. Bùi Sĩ Kiệt đang ngồi chờ ở bàn tròn, trên bàn bày đầy thức ăn tinh mỹ.

“Không thể tưởng được người mặc trang phục này thật tốt lắm xem.” Bùi Sĩ Kiệt tán thưởng.

“Ách... Phải không? Cảm ơn...” Lãnh Khải Chi vén ti bào quý giá trên người, ngồi xuống cạnh Bùi Sĩ Kiệt.

“Ăn cái gì đi, mới vừa rồi bị hỗn đản kia nháo một trận, hại ta bụng đói đến mức kêu ọc ọc.” Bùi Sĩ Kiệt ở trước mặt hắn lúc nào cũng y như tiểu hài tử.

“Nha...” Lãnh Khải Chi câu nệ cúi đầu uống cháo. Sau khi biết thân phận Bùi Sĩ Kiệt, hắn không cách nào đối y như bình thường được nữa.

Bùi Sĩ Kiệt vừa ăn bánh bột mì, vừa ghé vào trên mặt bàn nhìn hắn.

“Tiểu Chi, sao bộ dáng của người cứ như ăn hoàng liên (một loại thuốc có vị cực đắng) thế kia? Thức ăn không hợp khẩu vị sao?”

“Không phải...”

“Nói chuyện đừng nói nhỏ như vậy được không? Ta nghe không quen đâu...” Bùi Sĩ Kiệt học hẩn đem thanh âm đè thấp.

“Là...” Lãnh Khải Chi hơi lớn tiếng một chút.

“Người giận ta sao? Trách ta không nói cho người biết ta là Giáo chủ?”

“Ta không giận.” Lãnh Khải Chi thanh âm lại thấp đi xuống. “Ta chỉ là hoảng sợ...”

“Hắc hắc... Làm sao người cũng không nghĩ tới, ta chính là người người cho là vị Giáo chủ lãnh khốc tàn nhẫn kia đi?” Bùi Sĩ Kiệt trêu ghẹo.

“Là a...” Nói đến đây, Lãnh Khải Chi bắt đầu vì chính mình trì độn mà cảm tức. Kỳ thật Bùi Sĩ Kiệt cũng không có ý giấu diếm, chỉ cần mình cẩn thận một chút đã sớm có thể phát hiện thân phận thật sự của đối phương! Đều do hẩn không chịu suy nghĩ!

Bùi Sĩ Kiệt thấy hẩn không được tự nhiên, nghĩ hẩn đang giận mình, bèn tỏ vẻ ủy khuất bĩu môi.

“Người gạt ta, còn nói người không tức giận.”

“A? Ta thật không có tức giận...”

“Vậy tại sao người dùng loại thái độ lãnh đạm này đối với ta? Trước kia người không phải như thế.”

“Trước kia ta không biết người là Giáo chủ a...” Lãnh Khải Chi buồn bực nói.

“Giáo chủ thì sao? Ta vẫn là Bùi Sĩ Kiệt người biết a.”

“Nói thì nói như vậy... Nhưng mà...”

Đang nói chuyện thì nô phó Thiên Phúc bên người Bùi Sĩ Kiệt bước vào. Thiên Phúc cung kính khom lưng chào hai người, nói:

“Giáo chủ, Giang hộ sử nói đã tra rõ chuyện thích khách, muốn mời người qua Thanh Hạc Lâu thương nghị.”

Biểu tình tinh nghịch của Bùi Sĩ Kiệt lại biến mất, đứng đắn nói: “Đã biết.”

Y ôn nhu dặn dò Lãnh Khải Chi: “Người trước tiên ăn đi, chờ ta trở lại chúng ta tái ngoạn.”

“Nga, nha...” Lãnh Khải Chi ngơ ngác đáp lời, nhìn y đi ra ngoài.

Bùi Sĩ Kiệt sau khi rời đi, mãi cho đến buổi tối cũng không trở về. Y phái người nói cho Lãnh Khải Chi rằng mình phải làm việc suốt đêm, nhượng Lãnh Khải Chi nghỉ ngơi trước.

Lãnh Khải Chi nghĩ như vậy cũng tốt, lấy tình huống hiện tại, chính mình hẩn là trước cùng y tách ra, hảo hảo lo lắng sắp tới nên làm như thế nào.

Đêm khuya, trăng non in bóng trên mặt biển lay động, tiếng sóng vỗ vào đá ngầm âm vang mơ hồ truyền đến.

Lãnh Khải Chi ngồi trước cửa sổ, thất thần nhìn chăm chú núi rừng. Xuyên thấu qua đám sương, nhiều ánh lửa lập lòe, xa xa trên bến tàu ngừng mấy chiếc thuyền thật lớn.

Hồng Liên Đảo nơi này nói là thế ngoại đào nguyên cũng không đủ, Lãnh Khải Chi đáy lòng tán thưởng.

Bọn hẩn hoàn toàn độc lập, trên đảo có chức bổ phường, nông trường, chuyên diêu (lò gạch), luyện thiết trang thậm chí thủ công nghệ phường, còn có đội tàu, tổ chức vận tải, cũng có chiến thuyền, trên đảo còn có hơn hai ngàn thủ vệ, trang bị vũ khí hoàn mỹ khiến người ta phải sợ hãi, hơn nữa bọn hẩn còn có võ công bí truyền, nếu Hồng Liên Giáo có tâm tạo phản, kia hậu quả khó lường.

Nhưng Hồng Liên Giáo mấy năm gần đây không gây đại sự gì, có chăng chỉ là vài lần đuổi giết phản đồ. So với nhiều thủ đoạn sát nhân trên giang hồ khiến kẻ khác giận sôi gan chẳng đáng là gì.

Hồng Liên Đảo nằm ở một nơi tách biệt, không ai biết bọn hẩn tạo dựng từ khi nào. Trên giang hồ tin đồn về Hồng Liên Giáo sớm nhất là từ ba mươi năm trước. Nghe nói một vị võ lâm vọng tộc đệ tử một lần xuất

du xông lằm vào Hồng Liên Đảo, Đảo chủ lúc ấy đáp ứng buông tha bọn họ, điều kiện là không được lộ ra chuyện về Hồng Liên Đảo. Kết quả người nọ phá hủy lời hứa, sau khi trở về đi nói khắp nơi, miêu tả Hồng Liên Đảo như một tòa Kim Ngân, mỹ nữ đẹp như thiên tiên khiến một ít kẻ xấu nổi tà tâm, đem người tấn công Hồng Liên Đảo.

Trận chiến đó, nghe nói phi thường thảm thiết, Hồng Liên Giáo thề sống chết phản kháng, song phương chiến đấu kịch liệt hơn hai tháng, hai bên đều tổn binh hao tướng, cuối cùng vẫn là những người xâm chiếm bị đánh lui. Chuyện này còn khiến cho triều đình chú ý, nhưng sau khi phái hai chiến thuyền thăm dò, liền không còn hành động gì nữa. Từ đó về sau cũng không màng đến chuyện Hồng Liên Giáo, hành động ấy của triều đình khiến mọi người đều xôn xao. Có người cho rằng Hồng Liên Giáo dùng tài bảo mua chuộc triều đình, cũng có người cho rằng triều đình e ngại chiến lực của đối phương, càng kỳ quái hơn là có người lại nghĩ Hồng Liên Giáo biết vu thuật, đã hạ cổ hoàng thượng đương triều.

Bởi vì đã cách nhiều năm, hoàng đế lúc đó cũng đã băng hà, cho nên chân tướng là gì, tiếp tục cũng vô pháp truy tố.

Triều đình mặc kệ Hồng Liên Giáo, không có nghĩa là các giang hồ nhân sĩ khác mặc kệ. Bởi vì lần đó tấn công Hồng Liên Giáo có hơn phân nửa là người trong võ lâm, hậu nhân của người chết không cam lòng. Hơn nữa, người đã tiết lộ chuyện Hồng Liên Đảo sau cuộc chiến không lâu, toàn bộ gia tộc từ ruột thịt cho đến bà con xa, gần trăm người đều bị Hồng Liên Giáo tru diệt. Tuy rằng việc này là võ lâm sai, nhưng bởi vì triều đình tổ thái độ thờ ơ khiến Võ Lâm Minh thấy nhục, thề nhất định phải diệt trừ “Tai họa” Hồng Liên Giáo này. Bất quá bởi vì tài lực và nhiều vấn đề khác, cuối cùng vẫn không thực hiện được.

Tên Hồng Liên Giáo “Tà giáo” cũng ra đời từ đó, Hồng Liên Giáo thuộc loại “Người không phạm ta ta không phạm người”, bất quá một khi phạm đến bọn hắc, bọn hắc sẽ sử dụng thủ đoạn trả lại người mấy chục lần thậm chí gấp mấy trăm lần. Cho dù chỉ là vô ý, cũng đừng mong chạy thoát.

Hồng Liên Giáo từ lúc thế nhân biết đến sự hiện hữu của bọn hắc, cũng dần dần gia tăng cùng ngoại giới tiếp xúc, giáo chúng cũng có rất nhiều người lẫn lộn trong chốn võ lâm. Vì vậy song phương mâu thuẫn ngày càng tăng, nghiêm trọng nhất chính là “sự kiện kia” vào mười hai năm trước...

Lãnh Khải Chi sắc mặt dần dần âm trầm, nếu không phải vì sư phụ An Trường Quân, hắc cũng không muốn tham gia hành động lần này của Võ Lâm Minh. Võ Lâm Minh tuy là đại biểu danh môn chính phái, nhưng trên thực tế còn tệ hơn cả tà phái.

Nói đến cùng, Võ Lâm Minh cũng chỉ là mấy kẻ “Thuận ta thì sinh nghịch ta thì chết” thôi, chẳng phải thứ tốt lành gì. An Trường Quân tiếp tục làm Võ Lâm Minh Chủ cũng là bất đắc dĩ, mười năm này chốn võ lâm không hề xuất hiện nhân tài cũng chẳng có ai mộng tưởng làm đại hiệp, tẩu mao đầu nơi nơi gây chuyện thị phi thì đầy rẫy. Hậu kế vô nhân, An Trường Quân không thể lui về ở ẩn.

Hắn cùng với sư phụ đã sớm đối võ lâm vô vọng, không bao giờ tham dự bất cứ sự kiện nào. Bởi vậy, dù Lãnh Khải Chi cũng coi như một thân tuyệt kỹ, cũng không có tiếng tăm gì trên giang hồ. Bất quá, lần “bí mật hành động” này là ngoại lệ.

Võ Lâm Minh muốn thâm nhập Hồng Liên Giáo, nắm rõ bọn họ trong tay để tìm cơ hội tiêu diệt. An Trường Quân tuy rằng luôn cực lực phản đối, vẫn là không lay chuyển được đám người ngoan cố kia. Lãnh Khải Chi phi thường rõ ràng, Võ Lâm Minh ngoài miệng bảo muốn thay những người vô tội bị chết oan báo thù, trên thực tế không phải là đang nhắm vào tài phú của Hồng Liên Giáo sao?

Người của Võ Lâm Minh đã tâm quá lớn, hoàn toàn không rút ra giáo huấn từ thất bại trước. An Trường Quân không muốn chứng kiến thảm kịch hai mươi năm trước lại tái diễn nhưng lại không thể ngăn cản được bọn họ, bèn phải cho Lãnh Khải Chi tham gia hành động, hảo nắm chắc tình hình song phương, nhằm tìm biện pháp giải quyết.

Hơn nữa, An Trường Quân nhượng Lãnh Khải Chi lên vào Hồng Liên Đảo, còn có mục đích khác...

An Trường Quân mười tám năm trước cùng người của Hồng Liên Giáo tương luyện, sau bởi vì hiểu lầm mà phân khai. Người đó lúc ấy chết ngay trước mặt An Trường Quân, An Trường Quân bị thống dục tuyệt. Nhiều năm sau đó, An Trường Quân mới biết được trên đời có một loại thuốc có thể giúp người ta giả chết như thật.

Người đó thông minh tuyệt đỉnh, An Trường Quân cho rằng người đó giả chết lừa gạt mình. Bởi vậy hi vọng Lãnh Khải Chi có thể điều tra rõ ràng chuyện này.

Lãnh Khải Chi càng ở nơi này lâu lại càng phát giác được người đó nhất định còn tại nhân thế, nhưng trước khi chính mắt chứng thực, hết thấy vẫn không thể kết luận quá sớm.

Đối phương cũng là người trong gia tộc của Hồng Liên Giáo Giáo chủ, nói không chừng mình gặp được người đó ở đây. Lãnh Khải Chi rất cuộc biết chính mình kế tiếp nên làm cái gì.

Đầu tiên, từ Bùi Sĩ Kiệt tìm hiểu tin tức về người đó, nếu chứng minh được đối phương còn sống hẳn liền nghĩ biện pháp rời đi nơi này... Lãnh Khải Chi không thể khờ dại nghĩ rằng có thể giấu giếm thân phận của mình cả đời. Một ngày nào đó, hẳn thiết yếu phải cùng Bùi Sĩ Kiệt đối lập.

Bọn hắn căn bản không có khả năng trở thành “Bằng hữu”...

Lãnh Khải Chi thở dài, yên lặng đóng cửa sổ.

Bóng tối bao trùm khắp nơi, nhưng trong một căn phòng vẫn còn ánh nến sáng rực.

Bùi Sĩ Kiệt trầm mặt, đang hết sức chăm chú phê duyệt đồng công văn đã chất thành núi nhỏ. Tiểu tư Thiên Phúc lẳng lặng đứng ở một bên, thỉnh thoảng vì y đốt thêm đèn, mài mực, dâng trà.

Ngồi bên cạnh y là một thanh niên tuấn mỹ tuyệt luân, tư thế ưu nhã, thần tình lãnh mạc mang theo vẻ khôn khéo. Bùi Sĩ Kiệt mỗi lần thẩm duyệt xong một công văn đều phải đưa người đó xem qua, xác định không có vấn đề gì mới giao cho một tiểu tư khác tiếp nhận, đặt trên thư giá dựa vào tường.

Đêm đã khuya, Bùi Sĩ Kiệt không ngừng nhìn sắc trời, ánh trăng rọi sáng khung cửa sổ, hiện tại đã là giờ Hợi. Y bắt đầu không kiên nhẫn, ngữ khí mang oán hận đối thanh niên nói:

“Cửu cửu, hôm nay làm đến đây thôi được không?”

Bùi Nhược Tĩ thiêu khởi hai hàng mi loan loan, nhẹ nhàng: “Không được, hôm nay ngươi nhất định phải xem hết đồng này.”

“Nhưng bây giờ là giờ đi ngủ.”

“Xem hết mới được ngủ, ngươi ngày mai có thể dậy muộn một chút.” Bùi Nhược Tĩ nghiêm túc.

“Cửu cửu, ta ngủ trễ không sao cả, nhưng ủy khuất lão nhân gia ngươi theo giúp ta sẽ không tốt.” Bùi Sĩ Kiệt không đứng đắn nói: “Ngươi xem a, làn da mềm mại xuất hiện nếp nhăn rồi nè, đều là thức đêm làm hại.”

Bùi Nhược Tĩ mỉm cười nói: “Khó được ngươi như vậy quan tâm cửu cửu, bắt quá không sao cả, cửu cửu hiện tại cô độc, mặt có nhăn thành trái mơ cũng sẽ không bị người ghét bỏ. Ngươi vẫn là ngoan ngoãn xem công văn đi.”

Bùi Nhược Tĩ nói xong còn cố ý sờ sờ đầu Bùi Sĩ Kiệt, đối phương khó chịu than thở vài câu, vẫn là chỉ có thể chịu phận bất hạnh xem công văn.

Bùi Nhược Tĩ vừa thẩm tra công văn y vừa phê duyệt qua, vừa hỏi:

“Ngươi như vậy vội vã muốn về, có phải hay không muốn cùng vị mỹ nữ nào cộng độ xuân tiêu a?”

“Cái gì mỹ nữ? Toàn là Trư Bát Giới thì có.”

“Hắc! Ngươi nói cái gì? Mấy thị thiếp kia đều do cửu cửu ta trong phạm vi bốn trăm dặm thôn trại phụ cận ngăn chặn tuyển ra tới! Tuyệt đối so với hoa khôi danh kỹ còn hơn, vậy mà ngươi dám ghét bỏ?” Bùi Nhược Tĩ vỗ bàn.

“Được rồi, ta biết cửu cửu ánh mắt tốt lắm.” Bùi Sĩ Kiệt không muốn lãng phí thời gian, chuyên tâm cúi đầu xem công văn.

“Hừ... Ta nghe nói người dẫn theo một nam nhân trở về, người là vợ lẽ muốn quay lại nhìn hán đi? Có phải hay không a?” Bùi Nhược Tỉ ngữ khí ái muội.

Bùi Sĩ Kiệt nhủ mảy: “Người biết rồi mà còn hỏi.”

“Ta chỉ là muốn thử người một chút thôi, còn tưởng rằng người sẽ che giấu. Hừ, không thể tưởng được người rất quang minh.”

“Để làm chi không thể quang minh a? Mang nam nhân trở về thì sao?” Bùi Sĩ Kiệt chẳng hề để ý hỏi.

Bùi Nhược Tỉ dùng ánh mắt quỷ dị đánh giá y, bỗng dưng ghé sát vào y hỏi:

“Ừ, có làm không?”

“Cái gì làm không?”

“Đừng giả ngu, người là tiểu hài tử ba tuổi a?”

“Để làm chi? Ta thật sự không biết người đang nói cái gì.”

“Nhìn người dạng này... Sẽ không phải là cái gì cũng chưa làm đi?” Bùi Nhược Tỉ không thể tưởng tượng nổi quét mắt nhìn y từ đầu đến chân.

“Ừ, cứu cứu, người rốt cuộc tại sao tỏ ra bí hiểm như thế? Cái gì có làm không làm?”

Bùi Nhược Tỉ vô hạn đồng tình vỗ vỗ y. “Xem ra người vẫn chưa thông suốt, quên đi, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, lúc muốn làm tự nhiên sẽ làm thôi.”

Bùi Sĩ Kiệt nghe Bùi Nhược Tỉ nói năng lộn xộn, cũng vô hạn đồng tình nói: “Cứu cứu, xem ra người thật sự mệt muốn chết rồi, đến, đi ngủ đi...”

“Nghĩ cũng đừng nghĩ!” Bùi Nhược Tỉ quát: “Xem hết cái này cho ta rồi mới được ngủ!”

“Thiệt...”

“Đúng rồi, người người mang về gọi là gì?” Bùi Nhược Tỉ nhin không được hỏi.

“Khải Chi.”

“Họ “Khải”? Thực hiếm thấy nha...”

“Không phải, tên hán kêu Khải Chi.”

“Kia họ gì?”

“Họ gì... Không hỏi.”

“Làm sao người có thể như vậy? Ngay cả tên của người ta cũng không hỏi hết.”

“Hán chưa nói thôi...”

“Hán tại sao không nói?”

“Bởi vì ta ngay từ đầu cũng không nói cho hán biết ta họ Bùi.”

“Kia người làm gì mà không nói?”

“Ta khi đó không muốn cho hán biết ta là Giáo chủ a, nhiều như vậy không có ý nghĩa...”

“Nha...” Bùi Nhược Tỉ suy tư: “Người là bởi vì muốn giấu diếm thân phận, cho nên không nói cho hán người họ Bùi, như vậy, hán không nói cho người hán họ gì, có phải hay không cũng giấu diếm cái gì đây?”

Bùi Sĩ Kiệt trong lòng căng thẳng.

“Không thể nào... Hán không cần phải gạt ta a...”

“Thế sự khó liệu, người vẫn là cẩn thận một chút đi.”

“...”

4. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mây đen tụ lại trên đỉnh núi, tựa hồ không có dấu hiệu tán đi. Sáng sớm, mặt trời vẫn chưa lộ dạng, bầu trời âm u lất phất mưa nhỏ.

Mưa bụi bao phủ Sơn Thần Lĩnh xanh biếc, xa xa giống như một bức tranh thủy mặc tuyệt đẹp.

Lãnh Khải Chi tỉnh lại không lâu, đã bị Bùi Sĩ Kiệt hưng trí bưng bưng kéo đến bên cạnh ao trong lương đình, bảo là muốn cùng hắn đánh cờ. Lãnh Khải Chi lắc đầu: “Ta không biết chơi.”

“Không thành vấn đề a, ta dạy cho ngươi, rất dễ.”

Trên bàn bày một ấm trà lài thơm ngát, vài đĩa điểm tâm, hai người mặt đối mặt ngồi ở bàn đá. Bùi Sĩ Kiệt đơn giản dạy hắn một lần, song phương đều tự lấy quân cờ, thi nhau tấn công như vũ bão.

“Đúng rồi, Tiểu Chi, ngươi họ gì?” Bùi Sĩ Kiệt điềm nhiên hỏi.

“Ta họ Kim.” Lãnh Khải Chi nói ra họ giả: “Người trong thôn thường gọi ta A Kim.”

“Ngươi kêu Kim Khải Chi ?”

“Àn, đúng vậy a...”

“Niệm ra có điểm trúc trắc.”

“Vậy sao? Nghe hay mà...”

“Ngươi nhà ở đâu?”

“Ở Đàm Hương, Lạc Thành... Ngươi làm gì hỏi ta nhiều như vậy?”

“Ta muốn hiểu rõ ngươi a.”

Đang nói, một thanh y mỹ nữ cùng hai nha hoàn chậm rãi đi tới. Một nha hoàn dịu dàng, nha hoàn còn lại hai tay cầm một hạp đựng thức ăn.

Lãnh Khải Chi tò mò nhìn các nàng, mỹ nữ kia đối Bùi Sĩ Kiệt khẽ khom người, nhẹ giọng: “Giáo chủ...”

Bùi Sĩ Kiệt không lên tiếng, nhìn không chớp mắt vào ván cờ trước mặt. Thái độ y lãnh đạm, thanh y mỹ nhân có điểm lúng túng, nàng cười ngọt ngào:

“Giáo chủ, thiếp thân biết người thích ăn tiểu thực ngon lạ cho nên đặc biệt làm đặc sản quê nhà ta cho người...”

Nha hoàn đang cầm hạp đựng thức ăn lập tức đem tiểu thực trình, Bùi Sĩ Kiệt bộ dạng uể oải đưa mắt nhìn.

“Đây là cái gì?”

“Liên dong chi ma cầu (bánh hạt sen rắc mè???)... Hương vị tốt lắm, Giáo chủ người thử một chút nhé?”

“Đã biết, để đó đi.” Bùi Sĩ Kiệt phát phát tay, đặt một quân lên bàn cờ.

Mỹ nữ kia còn muốn nói điều gì, thấy Bùi Sĩ Kiệt phớt lờ, nàng ủy khuất mấp máy thần xin phép cáo lui. Nhìn thấy nàng hao hết tâm tư lấy lòng Bùi Sĩ Kiệt, Lãnh Khải Chi có điểm không đành lòng nhìn theo dáng nàng đi xa khuất trong màn mưa, thẳng đến lúc Bùi Sĩ Kiệt thúc giục:

“Tiểu Chi, đến lượt ngươi.”

“Nha...” Lãnh Khải Chi lúc này mới hạ xuống một quân cờ.

Bùi Sĩ Kiệt tùy tay cầm lấy một viên chi ma cầu cắn vài ngụm.

“Không ngon chút nào, kém ngươi làm nhiều lắm.” Y đem chỗ còn thừa ném đi.

“Dù sao cũng là tâm ý của người ta a...” Lãnh Khải Chi trong lòng không hiểu sao thấy không thoải mái, hần thử hỏi: “Vừa rồi vị kia... Là thê tử của người sao?”

Bùi Sĩ Kiệt biểu tình như bị ghen, cau mày: “Thê tử? Đừng nói giỡn.”

“Ách... Không phải sao?”

“Chỉ là thị thiếp mà thôi, ta không cần thê tử buộc tay buộc chân.”

“Lấy tuổi của người, cũng đã đến lúc cưới vợ sinh con đúng không?”

“Gi chứ? Ta mới mười tám tuổi.”

“A? Người mới mười tám tuổi?” Lãnh Khải Chi có chút kinh ngạc, bắt quá xem tâm tính của y cũng không sai... Chính là, hần cảm giác Bùi Sĩ Kiệt chỉ có lúc ở trước mặt mình mới bộc lộ tính trẻ con, còn khi đối mặt những người khác lại biểu hiện phi thường lãnh khốc âm trầm.

“Bắt quá mười tám tuổi cưới vợ cũng rất bình thường a...”

“Vậy sao? Người bao nhiêu tuổi?”

“Ta hai mươi bốn, nói đúng ra... Hần là hai mươi lăm.”

“A? Nguyên lai người lớn hơn ta nhiều như vậy... Ta còn nghĩ người cùng tuổi ta...” Bùi Sĩ Kiệt dừng một chút, đột nhiên hỏi: “Người không phải đã cưới vợ sinh con rồi chứ?”

“Ta không có.”

“Như vậy a.” Bùi Sĩ Kiệt thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Bắt quá...”

“Bắt quá cái gì?” Bùi Sĩ Kiệt lại khấn trương.

“Không có gì...” Lãnh Khải Chi cảm giác mình không nên đối y lộ ra thực tâm.

“Nói chuyện đừng chỉ nói một nửa a, rốt cuộc bắt quá cái gì?” Bùi Sĩ Kiệt truy vấn.

Lãnh Khải Chi vuốt vuốt quần cò trong tay, thở dài.

“Đừng thở dài nữa, nói mau.”

Lãnh Khải Chi cười khổ — cuối cùng vẫn nói cho y: “Các trưởng bối có an bài cho ta một hôn sự, vốn tính toán ta hai mươi hai tuổi sẽ thành thân... Bắt quá ta rời khỏi quê nhà đã lâu lắm, có lẽ đối phương đợi không kịp, lập gia đình mất rồi...”

Nghe hần ngữ khí mang tiếc hận, không phải là thích thú người kia chứ? Bùi Sĩ Kiệt vẻ mặt không vui nhìn hần, y cũng không biết nổi bực tức trong lòng mình là từ đâu mà đến.

“Người tiếc cái gì a? Không phải chỉ là nữ nhân thôi sao?”

“Không có a... Ta chỉ là cảm thán...”

“Đừng cảm thán, mau chơi cờ.” Bùi Sĩ Kiệt dứt khoát, đề tài này cũng không còn được nhắc đến nữa.

Mưa hơn nửa ngày, đến xế chiều mới ngừng. Mọi người chưa cảm thụ được bao nhiêu ánh nắng ấm áp, màn đêm đã buông xuống.

Ném qua bữa tối, tắm rửa sạch sẽ, Lãnh Khải Chi ngồi ở trước giường, vô cùng buồn chán lật xem một quyển sách.

Hần hồi tưởng lại ban ngày khi cùng Bùi Sĩ Kiệt nói chuyện với nhau, phát hiện mình hoàn toàn không thể từ đối phương biết được chuyện cơ mật gì, ngược lại còn để lộ rất nhiều chuyện của mình.

Không biết vì cái gì, lúc hần cùng Bùi Sĩ Kiệt ở một chỗ, hần luôn bị đối phương dẫn dắt. Chính mình cứ như người không hề có chủ kiến, y nói cái gì làm cái gì, mình cũng sẽ bất tri bất giác theo sát.

Tiếp tục như vậy thật sự không ổn a...

Lãnh Khải Chi đang miên man suy nghĩ, chợt thấy một đám người đi tới. Phía trước là hai nam phó cầm đèn lồng, đi theo sau chính là người thị thiếp ban ngày cấp Bùi Sĩ Kiệt chi ma cầu. Nàng vận sa y thiên tử sắc (lụa màu tím nhạt), kiêu sắc hồng nhuận, tóc còn ướt nước, hiển nhiên là vừa mới tắm rửa qua.

Bọn họ đi ngang qua sương phòng Lãnh Khải Chi ngụ, vào trong phòng Bùi Sĩ Kiệt.

Xem ra vị thị thiếp kia tối nay là tới bồi tẩm... Lãnh Khải Chi trong lòng nổi lên mơ hồ ghen tuông. Quên đi, cùng hắn không quan hệ. Hắn ép buộc chính mình không nên để ý, đóng lại cửa sổ, thổi tắt nến liền lên giường ngủ.

Trần trọc hồi lâu, thật vất vả mới đi vào giấc ngủ thì một hồi tiếng bước chân rất nhỏ lại làm hắn bừng tỉnh. Đối phương tận lực áp trừ cước bộ, nhưng Lãnh Khải Chi vẫn cảm nhận được.

Là ai? Hắn toàn thân buột chặt, bất quá nghe trong hơi thở, đối phương cũng không có sát ý. Hắn tiếp tục nhắm mắt, bảo trì tư thế ngủ.

Người đó đi đến trước giường hắn, tay bỗng dưng đặt trên người hắn.

“Uy... Khải Chi...” Thanh âm quen thuộc vang bên tai, Lãnh Khải Chi chậm rãi mở mắt.

Bùi Sĩ Kiệt lay hắn. “Rời giường, đừng ngủ nữa...”

“Làm gì?” Hắn bây giờ không phải là đang cùng cơ thiếp xinh đẹp kia cộng độ xuân tiêu sao? Như thế nào chạy tới chỗ này? Lãnh Khải Chi buồn bực.

“Đi chơi a, nhanh.” Bùi Sĩ Kiệt chủ động giúp hắn phủ thêm ngoại y.

“Nửa đêm còn đi đâu chơi a?”

Bùi Sĩ Kiệt đã muốn động thủ giúp hắn mang giày. “Người đừng hỏi gì cả, đi theo ta là được rồi.”

Lãnh Khải Chi bị y lôi ra cửa, tiểu tư Thiên Phúc đang giữ Tiểu Hắc chờ bên ngoài. Hai người một ngựa, từ cửa sau Hồng Liên Điện dọc theo sơn đạo tới Sơn Thần Lĩnh, cuối cùng dừng ở sâu trong rừng cây rậm rạp, một lầu phòng nguy nga hiện ra trước mắt.

Hai người xuống ngựa, Bùi Sĩ Kiệt lưng mang bao phục, cầm lấy một lồng đèn đã được châm sẵn đặt ngoài cửa.

“Đi theo ta.” Bùi Sĩ Kiệt thân mật nắm tay Lãnh Khải Chi kéo hắn đi vào trong, đến một cầu thang hẹp và dốc.

Người này lại định làm gì? Lãnh Khải Chi nghi hoặc theo sát y.

Cái cầu thang kia thật dọa người, hai người rẽ hơn mười khúc ngoặt, đi gần nửa canh giờ mới đến đỉnh. Trên đó là một cái đài rộng rãi, Lãnh Khải Chi vừa đặt chân lên đã bị một luồng hào quang sáng chói làm hắn phải nhắm tịt mắt.

Một hồi sau, Lãnh Khải Chi hơi hơi mở mắt, neho lại nhìn kỹ, trước mặt là vầng trăng tròn đầy sáng ngời.

“Oa...” Lãnh Khải Chi không khỏi thảng thốt. Hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy trăng lớn như vậy, đẹp như vậy, cứ như gần ngay trước mắt, vươn tay ra là có thể chạm tới.

Dãy núi xa xa tằm trong ánh trăng hiện ra thanh tử sắc, giống như biến thành một loại tinh thạch kỳ lạ. Cây cối giống như phi thúy được khảm trên chân núi. Tinh quang ánh trăng chiếu rọi, bầu trời trông như một dải lụa thâm lam sắc vũ động.

Lãnh Khải Chi đang nhìn đến thất thần, Bùi Sĩ Kiệt đã chạy tới bên kia đài, mở bao phục, từ bên trong lấy ra rượu ngon cùng tiểu thái (món nhắm).

“Khải Chi, mau tới tọa a.” Y gọi, Lãnh Khải Chi ngơ ngác bước qua ngồi xuống. Bùi Sĩ Kiệt rót rượu, khoe: “Nơi này là đài ngắm trăng cha ta đặc biệt kiến tạo, ở đây ngắm trăng có phải hay không có phong vị khác a?”

“Ân...” Lãnh Khải Chi uống một ngụm thanh tửu cay nồng mang theo hương vị ngọt lành, hỏi: “Nơi này có phải là một trong tam đại bí mật tiên cảnh người nói?”

“Không phải a.” Bùi Sĩ Kiệt trực tiếp phủ nhận: “Nơi này tuy rằng đẹp, bắt quá không thể gọi là tiên cảnh.”

“Vậy sao... Ta thấy nơi này rất tuyệt.”

“Hắc hắc... Người muốn đến hai nơi còn lại không?”

“Ân.” Lãnh Khải Chi thành thật gật đầu.

“Nga nga? Muốn a? Cầu ta đi ~~” Bùi Sĩ Kiệt thần tình vô lại.

“Ta không thêm.” Lãnh Khải Chi bĩu môi, uống cạn một chén rượu.

“Tiểu Chi, người đừng một mình hăng hái uống như vậy a, không có ý nghĩa”

“Bằng không người còn muốn thế nào?”

“Chúng ta chơi trò chơi a, ai thắng có thể yêu cầu người thua làm một chuyện.” Bùi Sĩ Kiệt đề nghị.

“Được...” Lãnh Khải Chi cảnh giác nhìn y: “Bắt quá không cho người yêu cầu ta làm chuyện gì kỳ quái.”

“Hào, nếu không muốn làm thì phạt uống rượu thay, được không?”

“Ân, chơi như thế nào?”

“Ân... Như vậy đi, mỗi người luân phiên nói một câu thơ có liên quan đến “nguyệt lượng (trăng)”, không nói được liền thua.” Bùi Sĩ Kiệt lập tức nói: “Ta tới trước, sàng tiền minh nguyệt quang (Ánh trăng chiếu sáng đầu giường)!”

“Hải thượng sinh minh nguyệt (Trăng sáng mọc trên biển).”

“Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên (Trăng lặn, quạ kêu, sương đầy trời)!”

“Cử bôi yêu minh nguyệt (Cất chén mời trăng sáng).”

“Nguyệt xuất kinh sơn điệu (Trăng lên hốt hoảng chim trời)!”

“Minh nguyệt tùng gian chiếu (Đôi thông vắng vặc trăng ngà).”

“Mạc sử kim tôn không đối nguyệt (Nhân sinh đắc ý tu tận hoan – Mạc sử kim tôn không đối nguyệt. Dịch: Đời người đắc ý nên tận hưởng – Chớ khiến chén vàng rỗng dưới trăng)! Người đừng luôn luôn minh nguyệt minh nguyệt a, nói cái gì khác đi.”

“Được rồi, thiên lý cộng thiên quyên (Đã nguyện nhân trường cửu – Thiên lý cộng thiên quyên. Dịch: Chỉ nguyện đời ta trường cửu – Bay ngàn dặm cùng với thiên quyên).”

“Câu này làm gì có “nguyệt lượng” a?”

“Ồ ồ, “thiên quyên” chính là chỉ “nguyệt lượng”.”

“Thật sao? Kia Ngã gia nha hoàn khiêu Thiên Quyên .”

“Câu này ở đâu ra?”

“Ta tự làm.” Người nào đó ủy khuất. “Ta thật sự có nha hoàn kêu Thiên Quyên a.”

“Loại thơ vớ vẩn này tính cái gì a?”

“Ô ô ô... Rõ ràng tự người nói “thiên quyên” chính là “nguyệt lượng”, ta đây đổi tên nha hoàn nhà ta thành Nguyệt Lượng cũng được mà.”

Lãnh Khải Chi vừa bực mình vừa buồn cười. “Như thế nào người vẫn thua.”

“Thua liền thua, người phạt ta cái gì?”

“Chưa nghĩ ra, thôi phạt người uống rượu đi.”

“Hắc hắc hắc... Phạt nhẹ như vậy, người sẽ hối hận nha.”

“Vậy sao? Thế ta phạt người cỡi y phục ngồi xổm trên mái nhà bắt chước tiếng lang tru.” Lãnh Khải Chi hừ nhẹ.

“Ách... Ta nói giỡn thôi, uống liền đây.” Bùi Sĩ Kiệt uống hết một chén rượu, nói: “Hảo, tiếp tục chơi. Lần này nói một câu thơ có liên quan đến “sơn”. Kinh chu dĩ quá vạn trọng sơn (Núi non thuyền nhẹ vượt như bay)!”

“Thiên Sơn điều phi tuyết (Nghìn non mắt bóng chim bay).”

“Tương khán lưỡng bất yếm. Chích hữu kính đình sơn (Kính Đình một đỉnh chơ vơ – Chỉ ta và núi thần thờ nhìn nhau)!”

“Trừ khước Vu Sơn bất thị vân (Ngoại trừ mây ở núi Vu, những chỗ khác chưa phải là mây).”

“Sơn cùng thủy phúc nghi vô lộ (Sơn cùng thủy phúc nghi vô lộ – Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn. Dịch: Đến chỗ sơn cùng thủy tận cứ ngỡ như không còn lối nữa, thì lại thấy thấp thoáng có một thôn xóm trong những rừng liễu mờ và những cành hoa sáng)!”

“Hoành khán thành lĩnh trắc thành phong (Hoành khán thành lĩnh trắc thành phong – Viễn cận cao đê các bất đồng – Bất thức Lư sơn chân diện mục – Chỉ duyên thân tại thử sơn trung. Dịch: Nhìn ngắm dọc ngang đỉnh thành hòn – Xa gần cao thấp khác nhau hơn – Dáng dấp Lư Sơn nào biết được – Vì ta đứng giữa trập trùng non).”

“”Sơn” ở đâu?”

“Lĩnh (đường trên núi) cùng phong (đỉnh núi) còn không phải “sơn ()”? Tới người.”

“Coi như người đứng... Ân... Ân...”

“Không nghĩ ra?”

“Đợi ta một chút...”

“Không được, nói nhanh ah. Không nói là phạt uống rượu.”

“Ô ô ô ~ tại sao lại là ta thua? Tiểu Chi người khi dễ người!”

“Có chơi có chịu, uống hay không a?”

“Uống thì uống! Cô lỗ cô lỗ... Hảo, tiếp tục...”

Ánh trăng dần dần hạ xuống, ngọn núi truyền đến tiếng kêu của dạ điểu (loài chim ăn đêm) linh hoạt kỳ ảo. Lãnh Khải Chi ngáp một cái, đã thấy buồn ngủ.

“Đã khuya, Sĩ Kiệt, chúng ta trở về đi?”

Bùi Sĩ Kiệt nắc: “Không cần... Ách! Ta mà không thắng được người sao, ách! Lại đến!”

Lãnh Khải Chi nghĩ y đã say, dúi y đứng dậy: “Hảo hảo, đêm nay tới đây thôi, lần sau tiếp tục được không?”

“Không muốn! Ta muốn chơi tiếp! Ách!” Bùi Sĩ Kiệt say khướt la hét, cẩu kính kéo Lãnh Khải Chi muốn hấn ngồi xuống.

“Không tưởng được tửu lượng người lại có thể kém như vậy.” Lãnh Khải Chi cười cười, lại phát hiện thêm một mặt đáng yêu của Bùi Sĩ Kiệt.

“Người làm gì cười ta? Ta tửu lượng rất hảo! Ách!”

“Người xem người đứng còn không vững, còn cậy mạnh a?” Lãnh Khải Chi trêu.

“Ta đứng không vững? Ách!! Ai nói!?” Bùi Sĩ Kiệt bỗng nhiên nhảy lên lan can.

“Oa!!” Lãnh Khải Chi bị hành động nguy hiểm của y làm sợ tới mức thất thanh kêu to: “Người mau xuống đây!”

“Hắc hắc hắc... Cho người xem ta đứng vững thế nào... Ách!”

“Đã biết đã biết! Người mau xuống đây!” Lãnh Khải Chi thiếu chút nữa bị y dọa rớt tim ra ngoài.

“Người ôm ta xuống dưới...” Bùi Sĩ Kiệt ngồi xổm trên lan can, làm nũng đối Lãnh Khải Chi vươn tay.

“Hào hảo, người cẩn thận một chút...” Lãnh Khải Chi bắt được tay y, Bùi Sĩ Kiệt thành linh kéo hắn tới.

“Người cũng lên đây đi! Ha ha... Ách!”

“Oa!! Đừng nháo!” Lãnh Khải Chi bị y kéo mạnh một cái, kêu thảm, hai người lung la lung lay đứng ở trên lan can. Lãnh Khải Chi cố gắng muốn đưa Bùi Sĩ Kiệt xuống, đối phương bỗng nhiên dùng sức ôm hắn, hai người rơi ra ngoài đài ngắm trăng ——

“Nha!” Lãnh Khải Chi kêu to, trong lúc rơi cổ sống cổ chết ôm chặt Bùi Sĩ Kiệt. Hắn đang định dùng khinh công, Bùi Sĩ Kiệt đột nhiên đưa hắn ôm ngang, lộn vài vòng trên không. Sưu sưu sưu! Cuối cùng an toàn rơi xuống đất.

Lãnh Khải Chi nắm cổ áo y dồn dập thở, hồn đã bay mất một nửa. Cái người khởi xướng kia còn cười ha ha, nửa tỉnh nửa say hô: “Ta thật là lợi hại a! Ta đứng được vững như vậy ~”

Lãnh Khải Chi đỉnh đầu bốc khói, dùng sức kháp cổ y.

“Người này đồ đàn ——!!!”

“Ô oa...”

Sáng sớm, những tia nắng ấm áp len lỏi vào những phiến lá tươi non, mái ngói đen lờ lờ sáng.

Cốc cốc... Tiếng gõ cửa truyền đến, Lãnh Khải Chi mơ mơ màng màng đáp lời: “Vào đi...”

Cạch một tiếng, cửa phòng mở ra, một tiểu tư cầm theo khăn và chậu nước ấm tiến vào, cười rạng rỡ: “Công tử, sớm an...”

Nét tươi cười của tiểu tư bỗng nhiên cứng tại trên mặt, tròn mắt nhìn chăm chăm cái giường như muốn rớt ra ngoài.

Lãnh Khải Chi dụi mắt ngồi dậy, ngẩng đầu liền nhìn thấy tiểu tư kia thần tình như gặp quỷ, hắn theo ánh mắt đối phương nhìn xem trên giường ——

Bùi Sĩ Kiệt thân trên trần trụi ở bên cạnh hắn ngủ ngon lành, một tay còn vòng ngang eo hắn. Lãnh Khải Chi cúi đầu nhìn lại chính mình, vật áo mở rộng, lộ ra hơn phân nửa bả vai cùng ngực.

Loại tình huống này, thấy thế nào đều giống như... Lãnh Khải Chi khuôn mặt tuần tú nháy mắt đỏ bừng. Tiểu tư nhanh chóng đặt chậu nước rửa mặt xuống, cà lăm nói: “Kia... Cái kia... Tiểu nhân... Tiểu nhân đi ra ngoài trước...”

Tiểu tư kia nói xong, lấy tốc độ nhanh nhất chạy biến như bị ma đuổi, nhưng vẫn không quên giúp bọn hắn đóng cửa lại.

Lãnh Khải Chi ngây ngốc nhìn cửa phòng đóng chặt, trong đầu một mảnh hỗn loạn. Bùi Sĩ Kiệt bên cạnh xoay người lại hỏi:

“Làm sao vậy...”

Lãnh Khải Chi khép lại đôi môi lúc này bởi vì kinh hách mà há hốc, hằm hằm trừng y. “Sao người ở trong phòng ta! Tối hôm qua không phải người nói trở về phòng người ngủ sao!”

“A?” Bùi Sĩ Kiệt giả ngu nhìn bốn phía. “Ta không biết a? Tại sao ta lại ở đây? Không lẽ mộng du?”

Lúc này tiếng gõ cửa lần thứ hai vang lên, Thiên Phúc lễ độ cung kính: “Giáo chủ, người dậy chưa? Y phục tối hôm qua người phân phó đưa tới sớm một chút đã chuẩn bị tốt, để tại bên ngoài.”

Lãnh Khải Chi hung tợn trừng mắt Bùi Sĩ Kiệt đang cười ruồi, găm lên giận dữ: “Còn không xuống dưới cho ta...”

“Từ từ thôi... Tiểu Chi hảo hung...” Bùi Sĩ Kiệt buồn rười rượi bò xuống giường.

“Người không phải có giường sao, làm gì chạy tới chen chúc với ta! A! Còn không mặc y phục!”

“Không mặc y phục ngủ mới thoải mái a... Ta bình thường ngay cả quần cũng không mặc, còn không phải sợ người để ý mới mặc vào.”

“Người cứ không mặc gì mà ngủ trên giường của người đi, ta sẽ không để ý!”

Thanh âm sợ hãi của Thiên Phúc truyền vào: “Giáo chủ? Ngài đã dậy?”

“Dem y phục vào đi.” Bùi Sĩ Kiệt đáp.

Thiên Phúc vào trong, Lãnh Khải Chi thái độ cũng thu liễm, lặng lẽ không tiếng động quay lưng đi rửa mặt chải đầu, còn Bùi Sĩ Kiệt để cho Thiên Phúc hầu hạ thay y phục.

Hai người mặc y phục tử tế, đến tiểu thính ăn điểm tâm. Lãnh Khải Chi thấy sắc trời còn sớm, hơn nữa hôm nay trời đẹp, hẳn không khỏi hỏi:

“Người hôm nay không đi ra hồ lặn sao?”

“Àn?” Bùi Sĩ Kiệt vừa húp cháo vừa nói: “Ta không phải mỗi ngày đều đi, ta trước kia thông thường là mười ngày mới đi một lần.”

“Nhưng mà rõ ràng ta thấy người ngày nào cũng ở đó mà...”

“Là vì ta muốn gặp người.” Bùi Sĩ Kiệt mặt không đỏ khí không suyễn thừa nhận, Lãnh Khải Chi thì vừa nghe hai má liền đỏ ửng, vội cúi đầu ăn, ngượng ngùng nhìn y.

Bùi Sĩ Kiệt dùng bữa xong sớm một chút liền đi ra ngoài, Lãnh Khải Chi không có việc gì nên đợi ở trong sân. Bùi Sĩ Kiệt an bài một tiểu tư một mực bên cạnh chiếu cố hắn, muốn đi điều tra một chút, nhưng lúc nào cũng có người kè kè theo bên cạnh thế này, không cách nào làm gì được.

Mỗi khi Bùi Sĩ Kiệt không tại bên người, Lãnh Khải Chi liền nhớ tới thân phận mình, không ngừng vì hoàn cảnh bây giờ của chính mình mà buồn rầu. Chỉ cần đối phương bên cạnh, hẳn liền hoàn toàn quên mất nhiệm vụ, ngây ngốc theo đối phương vui đùa hồ nháo.

Không thể tiếp tục như vậy! Lãnh Khải Chi trầm suy nghĩ, Bùi Sĩ Kiệt hiện tại phi thường tín nhiệm hắn, không, chính xác mà nói là đối phương thích hắn, chính mình lẽ ra nên nắm lấy cơ hội này hoàn thành nhiệm vụ tình báo.

Nhưng là, lợi dụng tình cảm của đối phương đối mình như vậy có phải hay không rất hèn hạ... Lãnh Khải Chi mâu thuẫn trong lòng. Hắn không thể lừa dối bản thân, kỳ thật hắn cũng phi thường thích Bùi Sĩ Kiệt. Hắn không muốn thương tổn y, càng không muốn lợi dụng y, này đúng là thân bất do kỷ...

Lãnh Khải Chi ở trong sân ngắm người đã hơn nửa ngày, trong nháy mắt mặt trời đã lặn. Bùi Sĩ Kiệt hưng phấn bừng bừng chạy về, kéo hắn bộ dạng phờ phạc nói:

“Công việc của ta đều hoàn thành, chúng ta đi chơi đi ~~ “

“Lại muốn đi đâu?” Lãnh Khải Chi có vẻ không phấn khởi lắm, tuy rằng cùng Bùi Sĩ Kiệt du sơn ngoạn thủy làm hắn thật cao hứng, chính là mỗi khi nhớ tới mục đích thực sự tới nơi này... Hắn thật sự chán ghét bản thân trầm luân trong khoái lạc.

“Ta mang người đi nhất định là nơi tốt a, đừng hỏi, đi thôi.” Bùi Sĩ Kiệt vui rạo rục lôi kéo hắn đi ra bên ngoài viện.

Đi chưa được mấy bước, chợt thấy một thanh niên vận bạch y dẫn nô phó đi về phía bên này. Lãnh Khải Chi dần dần thấy rõ dung mạo tuấn mỹ của đối phương, gương mặt này giống như đã từng quen biết khiến tim hắn đập nhanh vô cùng, lập tức toàn thân buộc chặt đứng sững sờ tại chỗ.

Bùi Sĩ Kiệt nhìn thấy Bùi Nhược Tử đang đi tới chỗ y, không vui hỏi: “Cữu cữu, có chuyện gì không?”

Bùi Nhược Tử thiêu khởi mi tâm tú khí, nhẹ nhàng cười: “Nhìn người một bộ không tình nguyện kìa, ta đâu có tới bắt người làm việc.”

Bùi Nhược Tỉ quét mắt nhìn Lãnh Khải Chi bên cạnh, cười hỏi: “Như thế nào? Muốn đi ra ngoài chơi sao?”

“Đúng a, cữu cữu có chuyện gì nói nhanh đi.” Bùi Sĩ Kiệt không kiên nhẫn.

“Gì mà gấp như vậy, ta đem đồ tới cho ngươi.” Bùi Nhược Tỉ chỉ vào một cái hộp tử trên tay nô phó: “Thương thuyền mang về một ít hạnh nhân đường, ta lại không thích ăn, cho nên tặng ngươi.”

“Nga, cảm ơn nhiều.” Bùi Sĩ Kiệt cầm lấy hộp tử, nói: “Ngươi bảo người hầu đưa đến không được sao? Cần gì phải tự mình đi?”

“Không có việc gì không có việc gì, dù sao ta cũng nhàn rồi.” Bùi Nhược Tỉ vừa nói vừa sâu xa nhìn Lãnh Khải Chi: “Hơn nữa ta cũng muốn tới thăm bằng hữu của ngươi một chút.”

Lãnh Khải Chi cảm thấy ánh mắt của người nọ phi thường lợi hại, phảng phất có thể nhìn thấu cả nội tâm của mình. Hắn chợt dạ cúi đầu, không dám nhìn thẳng.

Bùi Sĩ Kiệt nắm tay hắn, đối Bùi Nhược Tỉ nói: “Cảm ơn cữu cữu, chúng ta ra ngoài trước.”

“Đi thông thả.” Bùi Nhược Tỉ mỉm cười nhìn theo bọn hắn rồi đi.

Đi được một đoạn, Lãnh Khải Chi nhìn không được hỏi Bùi Sĩ Kiệt: “Người lúc nãy là cữu cữu ngươi?”

“Àn...” Bùi Sĩ Kiệt quay đầu nhìn hắn, hỏi: “Có phải thấy hắn rất đáng sợ?”

“Không phải...” Lãnh Khải Chi nói lời không thật lòng, đối phương quả thật làm cho hắn sợ hãi. Tuy rằng Bùi Nhược Tỉ rất giống người hắn muốn tìm, nhưng Bùi Nhược Tỉ quá trẻ, nhìn thế nào cũng không giống cùng niên đại với An Trường Quân. Lãnh Khải Chi lại tiếp tục tìm hiểu: “Cữu cữu ngươi thoát nhìn phi thường trẻ... Hắn mấy tuổi rồi?”

“Hắc, ngươi đừng bị bộ dáng của hắn lừa, hắn đã muốn ba mươi lăm!”

“Ba mươi lăm?” Lãnh Khải Chi thật sự không thể tin nổi.

“Đúng a, thoát nhìn so với ta lớn hơn không bao nhiêu tuổi đi? Ta cũng không biết hắn ăn cái được trường sinh bất lão gì, giống như yêu quái.”

“Ngươi đừng nói cữu cữu ngươi như vậy...” Như vậy, Lãnh Khải Chi đã có thể xác định, Bùi Nhược Tỉ chính là ái nhân của sư phụ! Rốt cục chứng thật đối phương còn tại thế, Lãnh Khải Chi không khỏi kích động, toàn thân phát run.

Nắm tay hắn, Bùi Sĩ Kiệt cau mày nói: “Ngươi run cái gì? Không phải thấy lạnh đi?”

“Không có...” Lãnh Khải Chi vội vàng che dấu tâm tình của mình.

“Không có là tốt rồi, đợi ngươi nhìn thấy thứ mà ta sắp chỉ cho ngươi, đến lúc đó lại run cũng không muộn.”

“Rốt cuộc là thứ gì?”

“Không thể nói.”

“Giả bộ thần bí cái gì chứ...”

“Như vậy mới có ý tứ a.”

Hai người từ cửa hông Hồng Liên Điện ra ngoài, Tiểu Hắc đã được một phó nhân dắt tới chờ sẵn. Cả hai lên ngựa, hướng về đỉnh núi xuất phát ——

5. Chương 5

Con ngựa như tia chớp màu đen, trên sơn đạo quanh co khúc khuỷu chạy băng băng. Cảnh vật hai bên đường vút qua nhanh chóng, cuồng phong tấp vào mặt làm Lãnh Khải Chi không mở mắt ra được, hắn căn bản không kịp quan sát xung quanh.

Tiểu Hắc phi trong gió, dọc theo con đường nhỏ hẹp thẳng đến đỉnh núi.

“Hu...” Bùi Sĩ Kiệt kéo cương dừng ngựa.

Hai người bước xuống, Lãnh Khải Chi xoa xoa gương mặt bị gió thổi lạnh đến tê buốt, chăm chú nhìn kỹ, bọn hắn đang ở địa phương đại khái chỉ rộng có hai mươi thước, hai người một ngựa chen chúc, thực chặt.

“Đứng nhích lên một chút.” Bùi Sĩ Kiệt quàng tay qua vai hắn.

Phía trước mờ mịt sương trắng, hiện tại đã sắp hoàng hôn, bầu trời bị ánh tà dương nhuộm thành một tấm lụa lớn rực rỡ sắc màu.

“Còn chưa bắt đầu đâu...” Bùi Sĩ Kiệt ngược mắt nhìn ra xa, y lấy hạp hạnh nhân đường lúc nãy Bùi Nhược Tử cho, đưa tới bên miệng Lãnh Khải Chi: “Vừa ăn vừa chờ đi.”

Lãnh Khải Chi ăn một viên, nghi hoặc hỏi: “Chờ cái gì?”

“Lát nữa sẽ biết.” Bùi Sĩ Kiệt nhét một viên hạnh nhân đường khác vào miệng mình.

“Đừng cứ úp úp mở mở như vậy a...” Lãnh Khải Chi nói xong, lại được y ụy thêm một viên đường.

“Vây người xem đằng sau trước đi.”

Lãnh Khải Chi quay đầu, đằng sau là một khối đại thạch đầu cao ngang người, trên đá khắc một hỏa diễm đồ đằng, phía dưới hỏa diễm là một đóa hoa sen đang vừa hé nở.

“Đây là cái gì?”

“Hong Liên Thánh Hỏa, theo truyền thuyết là ngọn lửa trong địa ngục, có thể tiêu trừ tội ác cùng nghiệp chướng. Nghe cha ta nói, tảng đá kia khi bốn giáo đến đây khai phá đã thấy, không biết người nào lưu lại.” Bùi Sĩ Kiệt sau khi nói xong le lưỡi: “Oa liệt, sao ta lại có thể nói chuyện một cách nghiêm túc như vậy với người nhĩ... Thật sự là không quen.”

“Không sao cả a, ta muốn nghe.” Lãnh Khải Chi hi vọng biết thêm một ít về Hong Liên Giáo, lại hỏi: “Bởi vì đồ đằng trên tảng đá này mà các người có tên là Hong Liên Giáo?”

Bùi Sĩ Kiệt gật đầu.

“Như vậy, các người chưa từng điều tra qua, là ai đặt Hong Liên Thánh Hỏa ở nơi này sao?”

“Ta không có hứng thú, hơn nữa cha ta cũng không nói qua.”

Người này căn bản không có tự giác làm Giáo chủ nha, Lãnh Khải Chi bắt đắc dĩ nghĩ. Bất quá... Vì sao y phải mang mình đến tận đỉnh núi? Xem vị trí nơi này, cùng với đồ đằng trên tảng đá —— hẳn cũng là Thánh Địa, bình thường giáo chúng tựa hồ bị cấm vào.

Lãnh Khải Chi đang mông lung suy nghĩ, trước mặt cự thạch chẳng biết tự lúc nào phát ra nhàn nhạt hoàng sắc quang mang. Lãnh Khải Chi phục hồi tinh thần, nhìn vô số hoa văn phát quang trên thạch đầu.

“Đây là...” Hắn kinh ngạc xoay người, định hỏi Bùi Sĩ Kiệt liền thấy được cảnh tượng càng không thể tưởng tượng nổi.

Trước mắt là ráng chiều như ảo ảnh, tà dương một nửa chìm ở trong biển mây, một nửa khác lộ ra giữa bầu trời bao la. Gió thổi mây bay, từng tầng từng tầng mây như những con sóng xô bờ. Mây mù như ở ngay dưới chân, che phủ đỉnh núi trắng xóa. Gió thổi qua mát lạnh, Lãnh Khải Chi cùng Bùi Sĩ Kiệt tóc dài tung bay, tay áo phất phới, hai thân ảnh chơi vơi hòa vào mênh mông trùng điệp núi non hùng vĩ.

Lãnh Khải Chi thất thần nhìn tịch dương dần dần xuống, những áng mây lơ lửng bay, bỗng dưng sinh ra một loại lỗi giác như chính mình đang thuận gió mà đi.

“Nhìn phía sau đi.” Thanh âm Bùi Sĩ Kiệt vang lên.

Lãnh Khải Chi ngơ ngác quay đầu nhìn lại, cự thạch phía sau bọn họ, hoa văn đang không ngừng biến hóa. Vừa rồi nhìn thấy là hoàng sắc, giờ đã biến thành quất hồng sắc, trong nháy mắt lại biến thành phi hồng canh thâm (đỏ ửng). Nhìn kỹ, sẽ phát hiện hoa văn này cũng là hỏa diễm đồ đằng, xem ra cũng do người khắc nên. Mà Hong Liên Thánh Hỏa kia cũng tản ra hào quang chói mắt, tựa như đang bốc cháy.

Nắng chiều dần tắt, trên quang mang trên đại thạch đầu cũng dần dần tiêu tán. Bầu trời dần bị bóng tối nuốt lấy, nơi mặt trời lặn để lại những tia sáng le lói. Không còn rạng rỡ như trong ráng chiều, đám mây trở thành màu xám tịch liêu.

Lãnh Khải Chi nhìn không chớp mắt về phía chân trời, nơi đó lúc này còn đẹp một cách huyền hoặc giờ đây chỉ còn một mảnh thanh lãnh, đáy lòng dâng lên một nỗi mất mát. Búi Sĩ Kiệt từ phía sau ôm hân, ghé vào lỗ tai hân nói:

“Nơi này chính là “tam đại bí mật tiên cảnh chi nhị”, Hồng Liên Nhật Lạc. Như thế nào? Rất xứng đáng với danh hiệu đúng không?”

“Ân.” Lãnh Khải Chi bật cười: “Người thật tinh mắt.”

“Người cảm thấy thế nào?” Búi Sĩ Kiệt hỏi Lãnh Khải Chi đang thần tình thăng thốt.

“Ách? Ta cảm thấy rất đẹp a.” Lãnh Khải Chi quay đầu lại cười, Búi Sĩ Kiệt bỗng nhiên nhìn vào môi hân như bị thôi miên, nhãn thần nóng rực như sắp bốc hỏa.

Lãnh Khải Chi bị y nhìn toàn thân nóng bừng, cảm giác như đang tắm trong biển lửa, không khỏi lui về phía sau từng bước. Búi Sĩ Kiệt bỗng dừng bắt được tay hân kéo lại, Lãnh Khải Chi trước mắt tối sầm, môi bị một vật thể ấm áp mềm mại ngăn chặn.

Không lâu sau, Búi Sĩ Kiệt đem mặt dời đi. Lãnh Khải Chi toàn thân cứng ngắc, nghẹn họng trân trối nhìn y.

“Người mở miệng ra một chút a.” Búi Sĩ Kiệt vươn tay nắn nhẹ cằm hân.

“A?” Lãnh Khải Chi còn chưa hoàn hồn, ngây ngốc đem miệng mở ra, Búi Sĩ Kiệt lập tức lại hôn lên.

Lãnh Khải Chi không thở được, ô ô đứt quãng kêu, theo bản năng lại lui về phía sau.

“Dừng lui nữa.” Búi Sĩ Kiệt nắm hông hân lại. “Tiếp tục sẽ ngã.”

Lãnh Khải Chi nhìn nhìn, quả nhiên chỉ thiếu nửa bước nữa, trong lòng hân cả kinh, vội vàng rút về. Vừa quay đầu, lại thấy Búi Sĩ Kiệt cong khóe miệng tới gần, hân cuống quýt đẩy đầu đối phương ra.

“Người làm gì?”

“Miệng người có vị ngọt... Ta muốn thử lần nữa...” Búi Sĩ Kiệt tiếp tục tới gần.

“Ồ ồ ồ! Ta vừa rồi ăn hạnh nhân đường a, đương nhiên có vị ngọt!” Lãnh Khải Chi liều mạng lắc đầu tránh né. “Chính người cũng ăn a!”

“Của người ngọt hơn...” Búi Sĩ Kiệt nhanh chóng phủ lên đôi môi mềm mại kia.

“Ồ ô ô...”

Búi Sĩ Kiệt trần trọc hút lấy mật dịch đối phương, đầu lưỡi linh hoạt trong miệng Lãnh Khải Chi quanh quẩn một vòng lại một vòng, phẳng phất muốn ngấu nghiến cả xương tủy hân.

Lãnh Khải Chi bị y ôm chặt, hoàn toàn thở không được, hân không ngừng nhích ra sau, muốn tạo một khe hở. Hân nhích một bước, Búi Sĩ Kiệt theo một bước. Đối phương thân mình cơ hồ hoàn toàn trấn áp trên người hân, Lãnh Khải Chi cuối cùng chống đỡ không được, bùm một tiếng té lăn ra đất.

Búi Sĩ Kiệt thần rớt cục dời đi, bất quá như trước không chút khách khí đè nặng đối phương.

“Hắc hắc hắc... Được ta thân thấy thư thái quá cũng không cần vội vàng nằm xuống a...” Y cười xấu xa.

“Ai nằm xuống! Là người đè ta! Nặng muốn chết!” Lãnh Khải Chi hỗn hển đẩy y. “Mau đứng lên!”

“Không muốn.” Búi Sĩ Kiệt mặt dày mảy dạn ôm hân.

“Người đừng nháo! Mau đứng lên!” Lãnh Khải Chi dùng cả chân đạp.

“Không muốn, ta thích đè người.” Búi Sĩ Kiệt chặt chẽ ôm hân, đem mặt vùi vào cổ hân, hít một hơi thật sâu, hì hì cười nói: “Tiểu Chi, tóc người thơm quá.”

Lãnh Khải Chi bởi vì lời nói cùng động tác y mà mặt đỏ tai hồng, hắn tiếp tục dùng sức đẩy Bùi Sĩ Kiệt. “Thơm cái đại đầu quỷ người! Mau đứng lên!”

Bùi Sĩ Kiệt không để ý tới hắn, lẩm bẩm: “Có phải hay không thân thể cũng rất thơm a?”

Y vừa nói vừa kéo vạt áo hắn xuống, Lãnh Khải Chi sợ tới mức kêu to: “Người muốn làm gì?”

Bùi Sĩ Kiệt giống như tiểu cầu, trên ngực hắn ngửi tới ngửi lui. Lãnh Khải Chi bị y làm vừa nhột vừa ngứa, bật cười khanh khách. Nhưng rồi, động tác tiếp theo của đối phương khiến hắn cứng ngắc ——

Bùi Sĩ Kiệt niết trứ lưỡng khỏa nhũ tiêm xinh xắn, khinh khinh nhu nhu.

Lãnh Khải Chi hoảng sợ: “Người... Người làm gì?”

Vốn nghĩ Bùi Sĩ Kiệt chỉ là đùa giỡn, nhưng hành động giờ phút này của đối phương đã vượt ra ngoài dự liệu.

Bùi Sĩ Kiệt cảm gác trên ngực hắn, dùng giọng điệu hồn nhiên nói: “Người nơi này thực đáng yêu a, để cho ta chơi một chút.”

“Tới địa ngục đi! Ta không phải đồ chơi của người!” Lãnh Khải Chi nóng nảy, đẩy y một cái thật mạnh. Bùi Sĩ Kiệt bất ngờ không phòng bị ngã về phía sau, thân mình đập vào cự thạch.

Lãnh Khải Chi hoảng hốt, cuống quýt đứng lên nâng y dậy.

“Thật có lỗi, ta lỡ tay, có hay không...” Hắn còn chưa nói xong, Bùi Sĩ Kiệt đột nhiên kéo hắn ôm vào trong lòng, tiếp theo lại là một nụ hôn nồng nhiệt.

Màn đêm đã hoàn toàn buông xuống, vài ngôi sao sáng lấp lánh trên trời cao. Trên đỉnh núi phi thường im lặng, tiếng thở gấp cùng tiếng rên rỉ nhỏ vụn trở nên phi thường rõ ràng.

“A... Ân...”

Tuy rằng trên đỉnh núi gió thật to, toàn thân lại như lửa nóng, mỗi một chỗ trên cơ thể bị đầu lưỡi liếm qua tựa hồ tỏa nhiệt. Y phục chưa cởi hết, nhưng bộ vị tối tư mật cũng đã bộc lộ toàn bộ.

Hai tay bị đối phương áp chế trên đầu, nếu muốn phản kháng vẫn được. Nhưng những nụ hôn làm say lòng người dừng liên tục trên nhũ tiêm cùng tiểu phúc khiến hắn tê dại, không còn khí lực giãy dụa.

Bùi Sĩ Kiệt giống như đang nhắm nháp một món điểm tâm tinh xảo, hôn từng tắc từng tắc da thịt của hắn. Nửa người dưới của y đang ở giữa hai chân Lãnh Khải Chi như có như không cọ xát.

Vật giữa hai chân trưởng đến khó chịu, Lãnh Khải Chi không tự chủ được nâng lên đồn bộ. Bùi Sĩ Kiệt nắm lấy hông của đối phương, để chân hắn gác trên vai mình. Lãnh Khải Chi khổ tử còn vương trên tiểu thối, lộ ra nơi riêng tư kích thích dục vọng đối phương.

Bùi Sĩ Kiệt một tay đỡ thắt lưng hắn, tay kia cầm lấy trường thương của mình xoa nắn, đồng thời dùng đỉnh của nó ma sát xung quanh tiểu huyết non mềm kia.

Lãnh Khải Chi bị y khiến cho dục hỏa đốt người, đối phương chảy ra trong suốt ái dịch dính ướt hậu huyết hắn, hơn nữa Bùi Sĩ Kiệt hưng khí không ngừng cọ khiến tiểu huyết bắt đầu co thắt.

Bùi Sĩ Kiệt cầm lấy dương cụ đang bùng bùng phấn chấn, dùng sức đâm thẳng vào.

“Ồ...” Lãnh Khải Chi bởi vì đau đớn mà rên rỉ.

Tư tư... Tiểu huyết tham lam nuốt hung khí cự đại đến tận gốc. Bùi Sĩ Kiệt thoải mái thở dài, đỡ lấy thắt lưng của hắn bắt đầu luật động. Khi thì tiền hậu điều động, khi thì tả hữu đong đưa, còn nắm chặt thắt lưng đối phương, để đối phương ôm trọn lấy y.

Cô tức cô tức... Nhục bông thô hắc nóng bỏng ở trong nhục huyết giảo lộng, lúc ra ngoài không chỉ mang theo nộn thịt phấn hồng còn tích hạ không ít ái dịch. Lãnh Khải Chi đồn bộ thấp ụt, ái dịch nhiều đến mức tràn cả ra ngoài, nhỏ giọt trên cổ.

Trong huyết vừa chặt lại vừa nóng, mỗi khi đối phương tiến vào, Lãnh Khải Chi cảm giác lực phủ ngũ tạng đều nhanh bị đâm đến lệch vị trí, đồng thời cũng cảm thấy được thống khoái vô cùng. Tính khí dưới sự ra vào của Bùi Sĩ Kiệt không ngừng lay động, trưởng đến khó chịu. Hắn ngâm khẽ, nắm chặt tính khí vuốt ve lên xuống.

“Thoải mái sao...” Bùi Sĩ Kiệt nửa thân dưới vẫn đang động, thở phì phò ghé vào lỗ tai hắn hỏi.

“Ân...” Lãnh Khải Chi thẹn đỏ mặt phát ra âm thanh.

“Làm sao thoải mái? Bên trong sao?” Bùi Sĩ Kiệt hỏi xong, nửa thân dưới mãnh lực đâm vào chỗ sâu nhất.

“Ân... A... Ta... Ta không biết...”

“Nói a... Làm sao thoải mái? Tận cùng bên trong sao?”

“Ân, ân... Phải!” Lãnh Khải Chi ôm lấy tấm lưng rộng lớn của người kia, xấu hổ đem mặt vùi vào cổ y, tiểu đồn vẫn nhẹ lay động. Bùi Sĩ Kiệt ôm hắn, để cho hắn tựa ở trên người mình đang đưa.

Hai người một cao một thấp tựa, Bùi Sĩ Kiệt hơi thở trở nên dồn dập, động tác cũng bỗng nhiên nhanh hơn. Lãnh Khải Chi u huyết dần dần co thắt mạnh, chặt chẽ giáp trụ vật thô to của y. Bùi Sĩ Kiệt toàn thân nổi lên từng trận tê dại. Y thúc mạnh lần cuối cùng, rốt cuộc đem toàn bộ nhiệt tình phóng thích.

Sau khi y phóng thích, Lãnh Khải Chi cũng xuất ra trên bụng mình.

Trong núi rừng âm u, trăng lặn khuất đầu mất, chỉ thấy tinh quang mỏng manh.

Lãnh Khải Chi đang ở trong lòng Bùi Sĩ Kiệt, cả hai ngồi trên lưng ngựa. Tiểu Hắc dọc theo đường cũ chậm rãi bước trở về, tuy rằng Bùi Sĩ Kiệt đã tận lực điều khiển nó đi thật nhẹ nhàng, nhưng Lãnh Khải Chi vẫn bởi vì đau đớn mà thường xuyên nhíu mày.

“Chịu khó một chút, rất nhanh sẽ tới.” Bùi Sĩ Kiệt vuốt ve lưng hắn an ủi.

“Ta không sao...” Lãnh Khải Chi mới vừa nói xong, con ngựa một cái xóc nảy, biểu tình hắn lập tức trở nên vận vẹo. Bùi Sĩ Kiệt bỗng nhiên nắm chặt dây cương, dừng ngựa. Lãnh Khải Chi khó hiểu nhìn y: “Làm sao vậy?”

Bùi Sĩ Kiệt xuống ngựa, đối Lãnh Khải Chi mở ra hai tay: “Ta ôm ngươi trở về.”

“A?”

“Mau tới a.”

“Không cần!” Lãnh Khải Chi liều mạng ôm Tiểu Hắc. “Như vậy thật mất thể diện!”

“Có quan hệ gì a? Dù sao trời đã tối rồi, không có người nhìn thấy đâu.”

“Không cần ——!” Lãnh Khải Chi kêu to, cuối cùng vẫn bị y xả xuống.

Bùi Sĩ Kiệt vững vàng bế hắn, Tiểu Hắc ngoan ngoãn đi phía sau.

“Mau buông ta xuống!” Lãnh Khải Chi giãy dụa, lại bởi vì đụng đến phía sau mà đau đến không nói nên lời.

“Ngaoan một chút được không, đường rất khó đi a, ngươi lộn xộn sẽ làm ta ngã đấy.”

“Vậy ngươi thả ta xuống dưới đi...”

“Không được, là ta hại ngươi thành như vậy, ta phải chịu trách nhiệm.”

“Không cần ngươi phụ trách còn không được sao? Ta không muốn như thế này trở về a!”

“Có gì không tốt? Bồn đại gia tự mình ôm ngươi trở về, người khác hâm mộ còn không kịp.”

“Vậy ngươi đi ôm người hâm mộ đó đi!”

“Không cần, ta chỉ muốn ôm ngươi.”

“...”

“Sao không nói nữa? Thẹn thùng sao? Ha ha...”

“Không có!” Lãnh Khải Chi cố cãi bướng, hần nhanh chóng thay đổi đề tài. “Ở đây đường bằng phẳng rồi, người đi nhanh một chút được không? Ta đói bụng.”

“Ta cũng đói a... Người muốn ăn kẹo không?”

“Không cần... Ăn kẹo sao mà no a.”

“Vậy sao? Lúc trước ta còn thường xuyên lấy kẹo thay cơm đấy.”

“Người lớn được thế này cũng hay thật.”

“Ha ha... Ta thiên phú dị bẩm.”

“Ồ dề, thiên phú dị bẩm không phải dùng để nói việc này.”

“Vậy sao? Tiểu Chi, người luôn nói mình là người thô kệch, kỳ thật người biết rất nhiều... Lần trước so tài thi từ là người thắng.”

“Ách... Ta chỉ là đối với những việc này có điểm hứng thú...”

“Vậy người còn hứng thú cái gì nữa không?”

“Không có...”

“Không có thật sao?”

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, thanh âm dần dần biến mất ở trong rừng.

Bùm!

Bùi Sĩ Kiệt toàn thân trần trụi nhảy vào hồ nước xanh biếc trong vắt, tóe lên vô số bọt nước. Y giống như một ngư nhân, linh hoạt quẫy đuôi, ở đáy nước thi triển những tư thế đẹp mắt.

Lãnh Khải Chi ngồi trên đại thạch đầu bên hồ, trong tay cầm một quyển thơ. Một cái cần câu cạnh chân hắn, dây câu thật dài thả vào trong nước. Tiểu Hắc im lặng đứng ở một bên, vừa ngoe nguẩy đuôi vừa ăn cỏ.

Dương quang sáng lạn bị nhu thành vô số mảnh nhỏ, ở trên mặt hồ sóng nước lân lân. Bùi Sĩ Kiệt bơi vài vòng, dừng lại ôm đại thạch.

“Khải Chi, người cũng xuống đây a.”

Lãnh Khải Chi nhìn nhìn y: “Ta không muốn.”

“Vui lắm, nước rất mát, xuống đi.” Bùi Sĩ Kiệt hất nước vào hắn.

Lãnh Khải Chi tránh né: “Người chơi một mình đi... Ta muốn câu cá.”

Bùi Sĩ Kiệt giả vờ tức giận túm lấy dây câu: “Câu cá chán muốn chết, xuống đây a.”

“Đừng nháo, chơi một mình đi.” Lãnh Khải Chi phất tay đuổi người.

“Ô ô ô... Tiểu Chi lãnh đạm với ta

” Bùi Sĩ Kiệt xuất ra chiêu bài giả khóc.

“Ai để ý người a, mau tránh ra, đừng đến phiền ta.”

“Ô ô ô... Quá đáng... Ta là hài tử không ai cần đến...” Bùi Sĩ Kiệt khóc nức nở, giống như u hồn yên lặng thả trôi theo dòng nước.

Lãnh Khải Chi cố nén cười, tiếp tục cúi đầu đọc sách.

Phác đăng, tiếng nước từ xa truyền đến, Bùi Sĩ Kiệt đã muốn trôi ra rất xa. Lãnh Khải Chi không để ý lắm ngẩng đầu xem một cái, lại tiếp tục chuyên tâm đọc sách.

Phác đằng thanh âm bắt đầu lớn, Lãnh Khải Chi nhìn lại. Bù Sĩ Kiệt ở trên mặt nước kịch liệt giãy dụa, nước văng tung tóe, thấy không rõ động tác y, chỉ cảm thấy như y bị cái gì kéo xuống.

“Sĩ Kiệt? Người làm sao vậy?” Lãnh Khải Chi cao giọng hô.

“Ô oa —— cứu —— cứu ta...” Bù Sĩ Kiệt thanh âm đứt quãng truyền đến.

Y bị chìm sao? Lãnh Khải Chi lập tức nhớ tới lần đầu tiên bọn hắn gặp mặt —— người này thủy tính rất tốt, làm sao dễ dàng bị chìm như vậy a?

Hắn lại hô: “Uy! Người không phải đang dọa ta chứ?”

“Ô ô... Cô lỗ cô lỗ...” Bù Sĩ Kiệt uống mấy ngụm nước, bỗng nhiên không có động tác gì nữa, chìm xuống. Lãnh Khải Chi trên bờ đợi a đợi, mãi mà không thấy y nổi lên.

Thật sự chìm sao?! Lãnh Khải Chi nhận thấy sự tình không ổn, không do dự, hắn cởi giày nhảy xuống nước.

Ở dưới đáy hồ, Bù Sĩ Kiệt một chân bị tảo quấn lấy, Lãnh Khải Chi lập tức bơi qua, dùng sức kéo đứt dây tảo đưa y nổi lên mặt nước.

Hô lap... Lãnh Khải Chi nâng đầu y lên, kéo y bơi vào, cố hết sức tha y lên bờ.

“Sĩ Kiệt! Sĩ Kiệt!” Hắn vỗ nhẹ mặt đối phương. Bù Sĩ Kiệt tay chân lạnh như băng, không phản ứng chút nào. Sợ hãi trong lòng Lãnh Khải Chi lớn dần, hắn run rẩy vươn tay dò xét hơi thở y —— không có hô hấp!

“Như thế nào sẽ...” Lãnh Khải Chi khiếp sợ không thôi, hắn không thể tin được lại dò xét thêm một lần, thật không có!

“Sẽ không... Sĩ Kiệt... Sĩ Kiệt!” Lãnh Khải Chi đôi mắt phiếm hồng, hắn loạng choạng lay đối phương: “Người tỉnh một chút a! Người gạt người đúng hay không!”

Nếu hắn sớm một chút nhảy xuống cứu y thì tốt rồi, vì cái gì lại biến thành như vậy?!

Lãnh Khải Chi nhịn không được, ô oa một tiếng ghé vào trước ngực y khóc lớn. Hắn vừa gục xuống, liền cảm nhận rõ ràng trái tim đang đập mạnh mẽ trong lồng ngực đối phương. Lãnh Khải Chi kinh hoàng, đang muốn đứng dậy, bỗng dưng bị hai cánh tay mạnh mẽ ôm lấy.

“Ha ha ha ha...” Bù Sĩ Kiệt ôm hắn ngồi xuống, cười ngặt nghẽo.

Lãnh Khải Chi trong mắt còn đầm nước, từ khiếp sợ biến thành đại ra, tiếp tục biến thành hai mắt trừng trừng nổi giận.

Bù Sĩ Kiệt một tay ôm hắn, một tay gỡ mấy cọng tảo còn quấn trên chân, dương dương đắc ý nói: “Không thể tưởng được, lấy vài lá tảo quấn thôi đã lừa được người, Tiểu Chi thật ngốc nha.”

Lãnh Khải Chi nước mắt đã khô, trước ngực kịch liệt phập phồng.

Bù Sĩ Kiệt còn đang khoe: “Ta rất cuộc phát hiện, nguyên lai Tiểu Chi người yêu ta như vậy, vì ta mà khóc, ta rất cảm động nga ~”

Lãnh Khải Chi mắt lộ hung quang, đột nhiên phát điên bóp chặt cổ y lay.

“Người này đồ đàn đồ đàn đồ đàn!”

“Ách ách... Có người mưu sát chồng...”

“Người còn nói! Đi chết đi!!”

“Ô oa —— “

Tiếng hét thê lương thảm thiết xuyên qua đám mây, hù dọa vô số điều nhi trong rừng.

“A... A... Ân...”

Ba tháp ba tháp... Phốc xích phốc xích...

Tiếng rên rỉ kiềm nén cùng từng đợt tiếng thân thể va chạm dâm tục, len lỏi qua bức màn dày phiêu tán khắp phòng. Trên đệm giường hoàng sắc hỗn độn, hai nam thể tinh trắng đang quấn chặt lấy nhau.

“Ồ... A... Không...” Lãnh Khải Chi bầu chặt tấm lưng rộng lớn của Bùi Sĩ Kiệt, trên khuôn mặt tuần soái lộ ra thần sắc thống khổ khó nhịn.

Bùi Sĩ Kiệt nhượng hai chân hấn vòng qua thắt lưng mình, hai tay nâng lên tiểu đôn vĩnh cao kia, chôn giữa hai đùi hấn mãnh lực tiến lên.

Lãnh Khải Chi giữa đùi một mảnh dính thấp, mồ hôi cùng ái dịch hỗn tạp cùng một chỗ, ngay cả đệm cũng đã bị tẩm thấp. Cự đại nhục bồng tử hắc sắc tại u huyết phần nộn mạnh mẽ ra vào, tiểu huyết hé ra hợp lại, chặt chẽ co thắt khiến cho Bùi Sĩ Kiệt muốn ngừng mà không được, đỉnh thắt lưng liên tục trườn động.

“A ——” Lãnh Khải Chi chỉ cảm thấy điểm nào đó trong cơ thể bị hung hăng va chạm đến thống khoái đến thoải mái kêu to, nửa thân dưới cũng một trận co rút nhanh.

“Àn...” Bùi Sĩ Kiệt cau mày, dùng sức ngoan đâm vài cái, rốt cuộc ở trong thân thể hấn phóng thích tinh thủy nóng bỏng.

Lãnh Khải Chi mồ hôi đầm đìa nằm gối đầu trên tay Bùi Sĩ Kiệt, thất thần nhìn những hình điêu khắc tinh mỹ trên đỉnh giường. Bùi Sĩ Kiệt hôn nhẹ lên trán hấn, thưởng thức mái tóc dài mềm mượt của hấn giờ đã bán thấp vì mồ hôi.

“Người đang suy nghĩ cái gì?” Y có thể rõ ràng cảm giác được người trong lòng bất an.

“Không...” Thanh âm Lãnh Khải Chi có điểm khàn khàn bởi tình cảm mãnh liệt vừa rồi.

“Khải Chi, tìm một ngày nào đó, chúng ta đi thuyền ra ngoài chơi được không?”

“Đi thuyền? Đi đâu?”

“Đi ra ngoài đảo a, nghe nói phụ cận có một tiểu đảo, ta chưa từng đến đó.” Bùi Sĩ Kiệt bổ sung: “Bắt quả cần trộm đi, không thể để cữu cữu biết.”

“Vì cái gì?”

“Không biết, cữu cữu dường như rất ghét ra ngoài, cho nên ngay cả ta cũng không cho đi.”

“Có phải... Bởi vì cữu cữu người từng ở bên ngoài gặp chuyện gì không vui?” Lãnh Khải Chi thử hỏi.

“Đại khái đi, ta mỗi lần nhắc tới chuyện bên ngoài hấn đều tức giận, sau ta không dám hỏi nữa.”

“Người rất sợ cữu cữu người? Thật khó tin nha...”

“Người không biết cữu cữu ta độc ác thể nào đâu.” Bùi Sĩ Kiệt thổ lộ khổ tâm: “Đừng nhìn hấn ôn nhu như thể, chọc tới hấn thử xem, cam đoan đem người chính nửa chết nửa sống.”

“Ách... Như vậy a... Người còn dám lên ra ngoài?”

“Không sợ, còn hơn một tháng nữa là đến sinh nhật mười tám tuổi của ta, lúc đó trong điện sẽ tổ chức yến hội. Trước ngày đó ta sẽ lên đi, hôm sau hấn có phát hiện, cũng không thể phạt ta.” Bùi Sĩ Kiệt vui tươi hơn hờ trù hoạch. “Huống hồ cữu cữu nói, chờ ta tròn mười tám tuổi trở thành người lớn, hấn sẽ không quản chuyện của ta nữa.”

“Nguyên lai là như vậy, người thật biết tính toán...”

“Đúng không?”

Đang nói, bên ngoài bỗng náo động. Bùi Sĩ Kiệt cảnh giác ngồi dậy, Lãnh Khải Chi cũng ngồi theo.

“Làm sao vậy?”

“Người chờ ở đây.” Bùi Sĩ Kiệt phủ thêm y phục, đi vội ra cửa.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Hồi Giáo chủ, phát hiện thích khách.”

“Ồ đâu?”

“Ồ Thanh Hạc Lâu, đã phái người truy đuổi.”

Bùi Sĩ Kiệt lập tức quay về phòng, dặn dò Lãnh Khải Chi: “Có thích khách, ta đi xem, người đừng chạy loạn.”

“Àn...” Lãnh Khải Chi ngoan ngoãn gật đầu. Bùi Sĩ Kiệt lưu lại mấy thị vệ bảo hộ hắn, mặc quần áo tử tế liền rời đi.

Thích khách kia rốt cuộc là ai... Lãnh Khải Chi trong lòng dâng lên dự cảm bất thường.

6. Chương 6

Bùi Sĩ Kiệt đi suốt một đêm đến trưa hôm sau mới trở về. Lãnh Khải Chi lúc ấy đang ngồi trên giường đọc sách, y vừa vào nhà liền gục lên người Lãnh Khải Chi, đầu gối trên chân hắn.

“Mệt lắm không?” Lãnh Khải Chi nhẹ nhàng nhu nhu huyết Thái Dương cho y.

“Mệt chết ta...” Bùi Sĩ Kiệt xoay người lại, ôm thắt lưng hắn.

Lãnh Khải Chi cẩn thận hỏi thăm: “Đã bắt được thích khách chưa?”

“Bắt được, đang thẩm tra.” Bùi Sĩ Kiệt nhắm mắt dưỡng thần.

“Biết đối phương là ai chứ?”

“Không biết...” Bùi Sĩ Kiệt nỉ non, bỗng dừng y thần tình nghiêm túc nói: “Khải Chi, ta muốn hỏi người.”

“A? Cái gì?” Nhìn thấy bộ dạng đứng đắn của y, Lãnh Khải Chi cảm thấy có điểm không thể ứng đối.

“Người có thích ta không?” Bùi Sĩ Kiệt không đầu không đuôi hỏi.

“A?” Lãnh Khải Chi khuôn mặt tuần tú ửng đỏ, thấp giọng mắng: “Sao lại hỏi chuyện này?”

“Ta muốn biết, người nói a.” Bùi Sĩ Kiệt mang theo ngữ khí làm nũng: “Người có thích ta hay không?”

Lãnh Khải Chi khẽ nói “Đừng nháo”, không ngừng thẹn đỏ mặt quay đầu đi. Bùi Sĩ Kiệt không chịu buông tha bắt lấy vai hắn, truy vấn:

“Nói mau a, người thích ta sao? Người không nói ta hôm nay cả ngày đều không có tinh thần...”

Lãnh Khải Chi bị y quẩn lấy không có biện pháp, nhụt chí nói: “Hảo! Thích!”

“Thật chẳng?”

“Ta nói rồi, người còn muốn như thế nào?”

“Không có, ta thật cao hứng.” Bùi Sĩ Kiệt trên môi hắn hôn một cái, lại gối đầu lên chân hắn: “Ta ngủ một chút...”

Lãnh Khải Chi biết y mệt muốn chết rồi đành thở dài, im lặng để y nằm.

Gió mát từ cửa sổ thổi vào đưa tới hương hoa thoang thoang, ngẫu nhiên xuất hiện vài điều nhí nghịch ngợm nhảy nhót trên bề cửa sổ rồi rất nhanh bay đi. Hết thấy đều an bình, Lãnh Khải Chi mở mắt nhìn bên ngoài, trong lòng lại dậy sóng.

Nếu thích khách kia là người Võ Lâm Minh, hắn nên làm như thế nào...

Chạng vạng, Lãnh Khải Chi cùng Bùi Sĩ Kiệt ở tiểu đình bên hồ uống trà, Bùi Nhược Tử phe phẩy quạt đi tới.

“Các người thật đúng là nhàn hạ thoải mái a.” Bùi Nhược Tử cười cười vào trong lương đình.

“Cửu cửu?” Bùi Sĩ Kiệt đứng lên, Lãnh Khải Chi cũng đứng theo, thấp giọng gọi:

“Tiền bối...”

Bùi Nhược Tỉ đối hần cười cười: “Không cần khách khí, người giống Tiểu Kiệt gọi ta cứ cứ đi.”

“Vâng... Cứ cứ.” Lãnh Khải Chi có điểm không được tự nhiên.

“Tốt lắm, ngồi đi.” Bùi Nhược Tỉ hào phóng bảo hần.

“Cứ cứ, người rảnh rồi nên đến đây chơi sao?” Bùi Sĩ Kiệt cho hần ngâm vào nước một ly trà.

“Đương nhiên là không, người nào đó giao hết công việc cho ta, mà ta cũng còn rất nhiều việc vẫn chưa xong.” Bùi Nhược Tỉ nói xong, Bùi Sĩ Kiệt lập tức làm bộ như không biết cầm lấy một miếng hoa quả khô ăn. Bùi Nhược Tỉ dùng quạt thiêu khởi cầm y, xoay mặt y qua, ngoài cười nhưng trong không cười:

“Người rảnh quá phải không? Có thời gian ở đây cùng tiểu tình nhân uống trà, sao không đi Thanh Hạc Lâu làm việc?”

“Cứ cứ, ta tối hôm qua đã một đêm không ngủ...”

“Chẳng lẽ ta có ngủ?”

“Cứ cứ, để cho ta nghỉ một ngày thôi...”

“Đem chuyện thích khách giải quyết xong, người muốn nghỉ ngơi mấy ngày cũng được.”

Nghe bọn hần nói đến thích khách, Lãnh Khải Chi bất động thanh sắc nghe.

“Người cùng Giang Triết không thu phục được sao?” Bùi Sĩ Kiệt không vui hỏi.

“Tiểu huynh đệ, hiện tại người là Giáo chủ hay là ta cùng Giang Triết là Giáo chủ? Quyết định cuối cùng là người.”

“Được rồi, giết chết đi, xong hết.”

“Nếu là thích khách bình thường, giết chết cũng không sao, nhưng đối phương là Võ Lâm Minh phái tới, không thể xử lý khinh suất.”

Lãnh Khải Chi vừa nghe đến ba chữ “Võ Lâm Minh”, toàn thân lông tơ lập tức cảnh giác dựng thẳng.

“Vậy người nói xử lý thế nào a?”

“Ít nhất phải biết rõ mục đích cùng cách hần thâm nhập vào đây, chỉ đơn giản giết chết cũng không có tác dụng gì.”

“Hần không nói gì sao? Có phải hay không các người dụng hình không đủ a?”

“Người nọ võ công rất cao, lực nhấn nài cũng kinh người, khổ hình thông thường đối với hần không có tác dụng.”

“Nếu vậy, chém đầu hần đến đặt trước cửa tổng đà Võ Lâm Minh không được sao? Ta đối mục đích của hần không có hứng thú.”

“Người không cần mỗi lần đều vô trách nhiệm như vậy được không?”

“Bằng không còn có thể thế nào...”

Bọn hần nói tiếp gì nữa đã không còn trọng yếu, Lãnh Khải Chi hiện tại biết thích khách quả thật là người Võ Lâm Minh, hơn nữa võ công cao cường. Đối phương là ai? Tới nơi này làm gì? Hần không thể không quan tâm.

Có lẽ đối phương là người hần quen biết, trong Võ Lâm Minh đám người võ công cao cường đều từng cùng hần lui tới qua; có lẽ đối phương chính là tìm hần! Mình đã có gần một năm không liên lạc Võ Lâm Minh, thả bỏ câu đưa thư cũng không nhất định trở về được tổng đà. Sự phụ nhất định thực lo lắng, có phải người tìm đến hần cũng tuyệt không kỳ quái!

Nếu quả thật như vậy, người nọ hiện tại bị bắt, mình trăm triệu lần không thể khoanh tay đứng nhìn.

Phải đi cứu hần, nhưng có thể sẽ bại lộ thân phận... Lãnh Khải Chi len lén nhìn Bùi Sĩ Kiệt.

Làm sao bây giờ... Hắn không muốn Bùi Sĩ Kiệt biết thân phận của mình, hắn không muốn cùng đối phương trở thành địch nhân... Nhưng hắn lại không thể không đi cứu “Đồng bạn”.

Rốt cuộc nên làm thế nào? Lãnh Khải Chi lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Trời không có nắng, không khí thật dễ chịu.

Lãnh Khải Chi tọa trên ghế đá trong sân, vô cùng buồn chán lật một quyển sách. Từ lúc hắn nói thích xem sách, Bùi Sĩ Kiệt cho hắn đến mấy rương lớn sách, hắn không có việc gì làm thì lựa mấy quyển ra xem.

Bùi Sĩ Kiệt gần nhất luôn bị cữu cữu y bắt đi công tác, không thời gian bồi hắn. Lãnh Khải Chi sâu sắc nhận thấy, cuộc sống của mình nguyên lai thật nhàm chán. Một khi không có Bùi Sĩ Kiệt bên người liền giống như mất đi mục tiêu.

Hắn tới nơi này cũng không phải để sống uống phí như vậy! Lãnh Khải Chi không khỏi bắt đầu chán ghét chính mình.

Chợt có hai nha hoàn mang giỏ trúc đi ngang qua cửa phòng, các nàng vừa đi vừa tán gẫu:

“Ta thật hâm mộ người, ở phòng ăn công tác hẳn thực nhẹ nhàng đi? Không cần xem sắc mặt người khác.”

“Nhẹ nhàng gì chứ? Ta hiện tại chịu trách nhiệm đưa cơm đến đại lao, rất đáng sợ a.”

“Đại lao? Cấp phạm nhân đưa cơm sao?”

“Đúng a, vừa mới bắt được thích khách mà. Trong đại lao vừa bẩn vừa thối, thích khách kia rất mạnh miệng, bức cung thế nào đều không chịu khai. Những ngục tốt tâm tình phi thường kém, ta mỗi lần đi đều cảm thấy sợ hãi.”

Nghe đến đó, Lãnh Khải Chi nhẫn không được chạy ra ngoài.

“Thật có lỗi, xin hỏi một chút...”

Hai nha hoàn đã muốn đi xa nghỉ hoặc quay đầu.

“Ách... Cái kia...” Lãnh Khải Chi có chút khó khăn hỏi: “Đại lao ở đâu vậy?”

Thấy hai nha hoàn mặt lộ vẻ kinh ngạc, Lãnh Khải Chi lung tung giải thích: “Kỳ thật, ta chỉ là lo lắng phạm nhân trốn thoát... Nếu hắn chạy đến đây, không biết làm thế nào mới tốt...”

Một nha hoàn nói: “Công tử, người không cần lo lắng, đại lao cách nơi này rất xa, phạm nhân có chạy trốn cũng sẽ không tới đây.”

“Rất xa? Là ở chỗ nào?”

“Ở gần sơn biên.” Nha hoàn chỉ một cái phương hướng.

“Nha... Xa như vậy a, kia sẽ không sợ...” Lãnh Khải Chi ra vẻ yếu đuối gượng cười.

“Đúng a, hơn nữa đại lao thủ vệ sâm nghiêm, thích khách không dễ dàng đào thoát đâu.”

“Àn, tạ ơn cô nương.” Lãnh Khải Chi ôm quyền. Hai nha hoàn cười cười xoay người đi. Lãnh Khải Chi nhìn dãy nhà ở sơn biên, lặng lẽ nắm chặt nắm tay.

Buổi tối ——

Tiếng dế kêu từ ngoài sân truyền tới, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở trầm thấp mà đều đều. Lãnh Khải Chi vô thanh vô tức ngồi dậy, hai mắt sắc bén trong bóng đêm lóe sáng, Bùi Sĩ Kiệt ngủ bên cạnh hắn.

“Sĩ Kiệt... Sĩ Kiệt...” Lãnh Khải Chi thấp thanh gọi.

Bùi Sĩ Kiệt xoay người lại, tiếp tục ngủ. Xác định y ngủ say, Lãnh Khải Chi rón ra rón rén xuống giường. Hắn cực nhanh mặc y phục tử tế cùng tất giày, không phát ra một chút thanh âm rời đi.

Lãnh Khải Chi thi triển khinh công cao siêu, như thần lặn đi trên vách tường. Hắn thành công tránh hộ vệ tuần tra, đi vào dãy phòng ở sơn biên.

Không khí âm u, bên ngoài chỉ có mấy cửa sổ nhỏ, còn có hai thủ vệ ngoài cửa. Đúng là đại lao rồi.

Lãnh Khải Chi dừng trên mái ngói đại lao, hắn nhanh chóng tung một cước đánh ngất thủ vệ bên dưới. Một thủ vệ khác đang muốn xông lại, cũng bị hắn một quyền đánh ngã.

Lãnh Khải Chi vọt vào đại lao âm u ẩm ướt, vừa mới đặt chân, trong nháy mắt trên đại môn đột nhiên rơi xuống một đạo thiết áp (lông sắt) —— khuông đương!

Lãnh Khải Chi cực kỳ hoảng sợ muốn lùi lại, thiết áp đã vây chặt hắn.

Lãnh Khải Chi đầu hồ thành một mảnh, vô số ý tưởng cùng suy đoán xẹt qua, rõ ràng nhất là: mình đã trúng kế!

Những đốm lửa sáng rực xuất hiện trong viện tử tối đen dần dần đến gần, cũng chiếu sáng gương mặt đầy vẻ khủng hoảng của Lãnh Khải Chi. Nhìn thấy Bùi Sĩ Kiệt sắc mặt âm lãnh đi tới, hắn cơ hồ ngay cả tim đập cũng đình chỉ.

Bên cạnh Bùi Sĩ Kiệt chính là Bùi Nhược Tỉ, trợ thủ Giang Triết, vài tên thị vệ cùng với hai nha hoàn —— đúng là hai người Lãnh Khải Chi ban ngày gặp ở ngoài viện.

Hết thấy chân tướng đều rõ ràng, cái gì thích khách, cái gì bị bắt, cái gì bức cung, toàn bộ đều là giả! Tất cả đều vì dụ mình ra mà thiết hạ bẫy!

Lãnh Khải Chi lộ ra thần sắc cam chịu, hai tay nắm chặt song thiết áp. Bùi Sĩ Kiệt ánh mắt lạnh như băng, đáng sợ đến cực điểm theo dõi hắn, không hề hé răng.

Bùi Nhược Tỉ tao nhã lấy từ trong tay áo ra một tờ giấy, không nhanh không chậm đọc:

“Lãnh Khải Chi, sự phụ là đương nhiệm Võ Lâm Minh Chủ An Trường Quân, từ nhỏ đi theo sự phụ phiêu bạt giang hồ, khi còn trẻ từng nhiều lần hiệp trợ huyện nha bắt đào phạm, được xưng là người kế tục Võ Lâm Minh Chủ, bốn năm trước bỗng dưng mất tích. Sự môn nói rằng chán ghét giang hồ tranh đấu, quy ẩn điền viên, thật ra là mai danh ẩn tích, ẩn núp trong nội bộ Hồng Liên Giáo.”

Bùi Nhược Tỉ đọc xong, ung dung hỏi Giang Triết.

“Mấy tin tức này không phải giả?”

“Đúng, toàn bộ đều là tin tức trinh thám báo về.” Giang Triết cung kính trả lời.

“Khổ cực.” Bùi Nhược Tỉ mỉm cười nhìn Lãnh Khải Chi: “Tiểu huynh đệ, ngươi còn có lời gì muốn nói?”

Lãnh Khải Chi cắn chặt răng, thân phận bại lộ, hắn còn có thể làm gì? Hắn hiện tại chỉ quan tâm thái độ Bùi Sĩ Kiệt, hắn đang muốn mở miệng, Bùi Sĩ Kiệt lại chậm thanh hỏi:

“Vì sao phải gạt ta?”

Khẩu khí của y tràn ngập lãnh liệt phần nộ, Lãnh Khải Chi mãnh lực lắc đầu nói: “Sĩ Kiệt, ta không phải cố ý lừa gạt ngươi...”

Bùi Sĩ Kiệt cười lạnh, trong thanh âm tràn ngập tự giễu: “Ngươi luôn luôn đem ta trở thành đứa ngốc đùa giỡn đi?”

“Không phải! Ta căn bản không muốn lừa dối ngươi!”

“Ngươi hiện tại mới nói lời này còn có ích gì!” Bùi Sĩ Kiệt kích động quát.

“Ta cũng không muốn biến thành như vậy!” Lãnh Khải Chi khàn giọng hô: “Chẳng lẽ muốn ta ngay từ đầu liền nói cho ngươi ta là gián điệp sao!?”

“Đúng a! Là ta quá ngu ngốc! Bị người giựt dây như con rối! Ta với người một chút quan hệ cũng không có!” Bùi Sĩ Kiệt giận dữ rống trở về.

“Ta không phải ý tứ này!” Lãnh Khải Chi gấp đến độ hai mắt đều đỏ.

Bùi Nhược Tĩ bình tĩnh: “Không cần cãi, Lãnh Khải Chi, người là địch nhân của chúng ta —— gián điệp của Võ Lâm Minh, điểm ấy thiên chân vạn xác.”

“Tuy rằng ta là gián điệp! Nhưng ta chưa từng nghĩ tới sẽ hại các người!” Lãnh Khải Chi kịch liệt biện bạch.

“Người nghĩ lấy thân phận của người, lời này có thể tin sao?”

“Ta thật không phải là muốn hại người!” Lãnh Khải Chi sốt ruột: “Bùi tiên bối, người hẳn là còn nhớ rõ a, người cùng gia sư là quen biết cũ, tại hạ mới trước đây cùng người cũng đã gặp mặt! Gia sư trước kia vẫn cho rằng người đã không còn, sau lại biết được tin tức người còn tại thế cho nên phái tại hạ tới đây, chính là vì phải tìm người!”

Bùi Sĩ Kiệt kinh ngạc nhìn về phía Bùi Nhược Tĩ.

“Cứu cứu? Hẳn nói là thật sao?”

Bùi Nhược Tĩ giương mi, nói nhỏ: “Ta căn bản không biết sự phụ của hẳn.”

Lãnh Khải Chi thần tình sấm sét giữa trời quang, hô: “Không có khả năng! Người cẩn thận ngấm lại a!”

“Ta nói rồi, không biết là không biết, ta chưa từng nghe qua tên An Trường Quân.” Bùi Nhược Tĩ nói một cách chần chẫn. Lúc Bùi Nhược Tĩ nói, Giang Triết bên cạnh luôn chột dạ cúi đầu, bất quá cũng không có ai chú ý.

“Tiền bối, người nhất định là nói giỡn a? Người không có khả năng không biết sự phụ ta, hẳn cùng người là...” Lãnh Khải Chi còn muốn giải thích, Bùi Nhược Tĩ lạnh giọng cắt đứt:

“Người không cần kiểm cố, người nói thêm nữa, tội danh của người cũng sẽ không giảm.”

“Tiền bối! Không phải, ta là...”

“Người là vì đánh cắp thông tin cơ mật của bốn giáo mà đến a? Võ Lâm Minh cùng bốn giáo thế thành thủy hỏa, các người vọng tưởng thôn tính bốn giáo, đã tâm đó người qua đường cũng biết.” Bùi Nhược Tĩ hừ lạnh: “Người thật lớn mật, trực tiếp nhằm vào Giáo chủ của chúng ta xuống tay, người đã thu thập được không ít tin tức đi?”

Bùi Sĩ Kiệt nghe Bùi Nhược Tĩ nói, càng nghe càng phần nộ. Y không nói một tiếng xoay người ly khai. Lãnh Khải Chi nhìn bóng lưng của y gọi với theo: “Sĩ Kiệt! Sĩ Kiệt! Người hãy nghe ta nói! Sự tình không phải như thế!”

Bùi Nhược Tĩ vọt đến trước mặt hẳn, đã cười lạnh: “Không cần lãng phí tâm tư, đừng tưởng rằng lấy lòng Sĩ Kiệt, người có thể bảo mệnh.”

“Tiền bối! Ta thật sự...”

Bùi Nhược Tĩ không để cho hẳn cơ hội nói tiếp, cao giọng: “Người đâu, hảo hảo canh chừng hẳn.”

Thị vệ lập tức vây quanh, Bùi Nhược Tĩ quay đi không hề nhìn lại, Giang Triết theo sát một bên.

Trong phòng nghị sự, vài nguyên lão vây quanh Bùi Sĩ Kiệt, thất chủn bát thiết:

“Giáo chủ, thuộc hạ cho rằng, hẳn là mau chóng đem gián điệp kia xử tử.”

“Không không, ta cho rằng cần nghiêm hình bức cung, để cho hẳn khai rõ ràng về Võ Lâm Minh.”

Lại có người nói leo: “Ta tán thành giết chết, lưu hẳn lại cũng không dùng được. Giáo chủ nếu muốn biết thêm về Võ Lâm Minh, chúng ta có thể phái thêm mấy trinh thám.”

“Võ Lâm Minh đã biết không ít bí mật của chúng ta, không thể cứ như vậy giết chết.”

“Ý kiến của Giáo chủ như thế nào?”

“Giáo chủ, thuộc hạ cảm thấy hần nên mau chóng xử tử...”

Bọn hần tranh luận không ngớt, Bùi Sĩ Kiệt thần tình âm trầm, không nói tiếng nào. Bùi Nhược Tỉ ở một bên nhàn nhã vừa uống trà vừa xem xét kỹ lưỡng thần sắc của y, không gia nhập hàng ngũ du thuyết.

“Chúng ta không hề đi trêu chọc Vô Lâm Minh, bọn hần thế nhưng phải gián điệp đến đây, thật sự đáng giận! Chúng ta tuyệt đối không thể để như vậy!” Một lão nhân nước miếng tung bay hùng hồn.

“Đúng a, nhất định phải nghiêm trị tên họ Lãnh kia, lấy đó để kẻ khác làm gương!”

“Đúng a đúng a, vẫn là giết đi...”

Luôn luôn không hé răng Bùi Sĩ Kiệt phút chốc đứng bật dậy, một chưởng vỗ bàn —— bang lạp!! Một tiếng vang thật lớn, cái bàn chấn động vỡ thành mảnh nhỏ.

Bùi Sĩ Kiệt trên mặt bừng bừng lửa giận, nguyên bản mọi người đang xôn xao lập tức câm như hến. Bùi Sĩ Kiệt đập lên phế tích của cái bàn, thẳng tắp đi ra cửa.

Y đi một đoạn xa, Bùi Nhược Tỉ khí định thần nhàn đặt chén trà xuống: “Hần bây giờ tâm tình tồi tệ, mọi người không nên trêu chọc, ngày hôm nay hội nghị dừng ở đây đi.”

Bùi Nhược Tỉ nói xong cũng ly khai. Mọi người đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng đều tự tản ra.

Trong đại lao âm u ẩm ướt phiêu dang từng trận huyết tinh tanh tươi, Bùi Sĩ Kiệt mang đôi ủng hắc sắc dẫm nát nền đất, hướng nơi sâu nhất trong đại lao bước đến.

Lãnh Khải Chi ngồi trên đồng rơm, tay chân đều bị thiết liêm khảo, đầu thiết liêm dính chặt vào vách tường. Bất chợt nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc, Lãnh Khải Chi vừa mừng vừa sợ.

Bùi Sĩ Kiệt đứng bên ngoài phòng giam, nhìn hần qua song sắt. Ngày hôm qua còn đồng sàng cộng chằm, mà nay đã trở thành kẻ thù không đội trời chung.

“Mở cửa.” Bùi Sĩ Kiệt đối người giữ ngục ra lệnh.

Cửa mở, Bùi Sĩ Kiệt bảo ngục tốt lui, một mình vào trong.

“Sĩ Kiệt...” Lãnh Khải Chi sợ hãi gọi, muốn nói gì đó nhưng vì ánh mắt lãnh mạc kia mà không thốt ra được.

Bùi Sĩ Kiệt lạnh lùng nhìn hần, ngữ điệu vô cảm hỏi:

“Ngươi là vì nhiệm vụ mới tiếp cận ta sao?”

“Không phải!” Lãnh Khải Chi sốt ruột phủ nhận. “Ngươi hần là còn nhớ rõ mới đúng a! Ta ngay từ đầu căn bản không biết ngươi là Giáo chủ!”

Bùi Sĩ Kiệt cười lạnh: “Đúng vậy, ngươi ngay từ đầu đúng là không biết, nhưng sau đó thì sao? Biết được ta chính là một Giáo chủ ngu ngốc, trong lòng ngươi nhất định rất đắc ý? Cả ngày nghĩ làm sao từ tên ngu ngốc ta đây moi ra được càng nhiều tin tức càng tốt?”

“Ta...” Lãnh Khải Chi nghẹn lời, thật sự hần từng nghĩ như vậy, hần không thể phủ nhận.

“Ngươi như thế nào? Bị ta nói trúng rồi phải không?” Bùi Sĩ Kiệt khẩu khí lạnh như băng, trong mắt lửa giận lại quay cuồng.

“Ta tuy rằng nhận nhiệm vụ tình báo... Chính là ta chưa từng nghĩ tới sẽ thương tổn ngươi a!”

“Ngươi có tư cách gì nói những lời này! Ngươi xuất hiện ở nơi này vốn là đối chúng ta bất lợi!”

“Ta không có a! Ta thề, ta không có làm chuyện gì hại các ngươi! Xin ngươi tin ta!”

“Ngươi là người của Vô Lâm Minh, dựa vào cái gì muốn ta tin ngươi? Ngươi không nhớ các ngươi ngày xưa đối chúng ta làm cái gì sao?!”

“Chuyện quá khứ ta không có tham dự! Người đừng đổ trên đầu ta!”

“Đúng vậy, người không tham dự, nhưng người thật sự là địch nhân của chúng ta! Người lừa ta!”

Lãnh Khải Chi mắt tràn lệ, nhỏ nhẹ: “Ta cũng không muốn... Ta cũng không muốn lừa người...”

Bùi Sĩ Kiệt bỗng nhiên lôi hấn đứng dậy, chăm chú nhìn vào hai mắt hấn.

“Người có từng thích ta thật sự, dù chỉ một chút?” Thanh âm y trầm thấp phảng phất từ chỗ sâu nhất vọng lại.

Lãnh Khải Chi chảy xuống một giọt nước mắt.

“Ta thật lòng thích người...”

Bùi Sĩ Kiệt đột nhiên đẩy hấn ra, Lãnh Khải Chi bị va vào tường, bật ngã xuống đồng rơm.

“Người gạt ta!” Bùi Sĩ Kiệt lớn tiếng quát. Lãnh Khải Chi không biết nói gì, chỉ một mực lắc đầu. Bùi Sĩ Kiệt tiếp tục tức giận mắng: “Người chỉ là muốn lợi dụng ta mà thôi! Mỗi lần thấy ta giống như đứa ngốc lấy lòng người, người nhất định ở trong lòng giễu cợt ta đi?!”

“Ta không có...”

“Người rõ ràng võ công cao cường, còn ở trước mặt ta giả bộ! Của người thi ca hòa kỳ nghệ so với ta còn muốn hảo, còn gạt ta nói mình là người thô kệch!” Bùi Sĩ Kiệt càng nhớ lại càng tức giận. “Ta đào tâm oạt phế đối người, người lại căn bản không có một câu nói thật với ta!”

“Sĩ Kiệt...” Lãnh Khải Chi đứng lên, lại bị y đẩy ngã.

“Nếu không phải cứu cứu hoài nghi thân phận của người, phái người đi thăm dò, ta đến bây giờ còn chẳng hay biết gì! Còn ngốc hồ hồ tiếp tục đối người hảo! Chờ ngày nào đó bị người giết chết ở trên giường còn không hay biết!”

“Sĩ Kiệt! Người tin tưởng ta! Ta cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ muốn hại người, càng không nghĩ tới muốn giết người! Người tin tưởng ta được không?” Lãnh Khải Chi khóc nói.

Bùi Sĩ Kiệt bỗng nhiên an tĩnh lại, lồng ngực y tiếp tục phập phồng.

“Người nói người thật lòng thích ta đúng không?” Y đột nhiên hỏi, Lãnh Khải Chi vội vàng gật đầu. Bùi Sĩ Kiệt bất chợt giải khai đai lưng, thoát khỏi tử. Tử hắc thô đại tính khí mềm rũ xuống giữa hai chân y. Lãnh Khải Chi nhìn thấy, gương mặt tái nhợt ửng đỏ.

Bùi Sĩ Kiệt đến trước mặt hấn, từ trên cao nhìn xuống: “Người nếu nói thích ta, liền chứng minh cho ta xem. Liếm nó.”

Y đưa tính khí tiến đến bên miệng Lãnh Khải Chi, Lãnh Khải Chi nội tâm giãy dụa, trong hoàn cảnh hai người thích nhau, muốn hấn làm như vậy, hấn có lẽ ỡm ờ mà làm. Nhưng bây giờ... Hấn chỉ cảm thấy đối phương đang vũ nhục hấn. Lãnh Khải Chi mắt ướt ướt, khụt nhục thấp giọng nói: “Không cần như vậy...”

“Người không phải nói thật lòng thích ta sao? Như thế nào ngay cả chút chuyện nhỏ cũng làm không được?” Bùi Sĩ Kiệt châm chọc. Lãnh Khải Chi nuốt lệ, chùi chùi hai mắt.

“Nhanh, ta không có kiên nhẫn.” Bùi Sĩ Kiệt hừ lạnh.

Lãnh Khải Chi nhắm mắt lại, chậm rãi vươn tay cầm lấy vật kia, há miệng ra nhẹ nhàng hàm trụ.

“Ngậm vào cho hết.” Bùi Sĩ Kiệt thô lỗ nắm cầm hấn, mở lớn miệng Lãnh Khải Chi. Một cái đỉnh thất lưng, cả gốc tính khí đều đi vào.

“Ồ...” Lãnh Khải Chi cơ hồ ngạt thở, gian nan ngậm lấy.

Bùi Sĩ Kiệt mặt vô biểu tình nhìn hấn, nhìn vật thể thô hắc của mình ra vào hai mảnh môi phần nộn của Lãnh Khải Chi. Vật kia ngày càng to lớn, ngày càng nóng như lửa, Lãnh Khải Chi miệng đều bị lấp đầy, quai hàm yếu ớt đã muốn cứng lại vì mỏi.

“Nhanh một chút.” Bùi Sĩ Kiệt không chút nào thương tiếc kéo tóc hăn, Lãnh Khải Chi từng dòng lệ trào ra, hăn tiếp tục hấp thụ vật thể cực đại của đối phương.

Bùi Sĩ Kiệt dần dần cảm nhận được khoái cảm, y thở dài đặt Lãnh Khải Chi trên tường.

Bùi Sĩ Kiệt đóng đưa thất lưng, Lãnh Khải Chi bởi vì động tác của y cái gáy không ngừng đập vào vách tường. Nhưng đau đớn này hăn không cảm nhận được, cứ tùy ý cự vật đối phương ra vào miệng mình.

Bùi Sĩ Kiệt hai tay dùng sức nắm tóc hăn, ở trong miệng hăn mãnh lực thúc vài cái, rốt cuộc phóng xuất chủng tử (mầm, giống, chỉ xuất tinh) niêm trừ hỏa nhiệt. Y thở hổn hển rút dương cụ ra, mệnh lệnh Lãnh Khải Chi:

“Nuốt hết!”

Lãnh Khải Chi ngay cả thời gian để thở cũng không có, mắt ngập nước gian nan nuốt xuống ái dịch tanh hôi đầy trong miệng. Bùi Sĩ Kiệt thuận khí tức, nhanh chóng mặc lại khổ tử, không chút nào lưu luyến bỏ đi.

Lãnh Khải Chi mệt mỏi ngã vào đồng rơm, nước mắt từ khóe mắt lại chảy ra.

Tại sao tất cả lại trở thành như vậy, hăn cùng Bùi Sĩ Kiệt tiếp tục cũng vô pháp trở lại khoảng thời gian hạnh phúc trước kia sao... Bí mật tiên cảnh thứ ba hăn còn chưa được nhìn thấy... Bùi Sĩ Kiệt nói muốn dẫn hăn ra bên ngoài dạo chơi, vẫn chưa thực hiện được mà...

7. Chương 7

Bùi Sĩ Kiệt ngồi ở trước án (bàn làm việc), thần tình bằng lãnh tiếp nhận sổ sách tiểu tư trình lên. Giang Triết đứng trước mặt y khom người, lễ độ cung kính:

“Giáo chủ, đây là toàn bộ chi thu cùng nợ thặng trước, mỗi một chi tiết tiểu nhân đều chú giải tỉ mỉ, thỉnh người xem qua.”

Bùi Sĩ Kiệt thờ ơ lật xem, rồi tùy tay ném trên bàn. Giang Triết biết y gần đây tâm tình không tốt, không dám mở miệng lung tung. Lúc này, Bùi Nhược Tử tươi cười đi đến.

“Tốt lắm tốt lắm, ngừng lại ở đây thôi.” Bùi Nhược Tử kéo Bùi Sĩ Kiệt sắc mặt âm trầm. “Tiểu Kiệt, người mệt muốn chết rồi, công tác còn lại cứ giao cho ta, người quay về nghỉ ngơi một chút đi.”

“Ta không mệt.” Bùi Sĩ Kiệt khó chịu rút tay ra.

“Không mệt cũng cần nghỉ ngơi a, người đã làm việc cả ngày.” Bùi Nhược Tử ghé vào lỗ tai y nói: “Ta giúp người chuẩn bị một tiết mục hảo ngoạn nga, người mau trở về phòng nhìn xem.”

“Cái gì vậy?”

“Người trở về sẽ biết.” Bùi Nhược Tử cười híp mắt phát tay, đưa mắt nhìn y đi xa.

Bùi Sĩ Kiệt cùng Thiên Phúc trở lại Anh Vân Trai, mới vừa bước vào trong, chợt nghe một tiếng tiêu vang lên. Hai mỹ nữ y phục lụa mỏng lộ ra những đường cong quyến rũ vây quanh, lôi kéo Bùi Sĩ Kiệt đang kinh ngạc.

“Giáo chủ, người đã về rồi.”

“Mau tới đây tọa thôi.”

Bùi Nhược Tử nói tiết mục chính là cái này? Bùi Sĩ Kiệt bị các nàng kéo ngồi trên thảm, phía trước bày điểm tâm y thích ăn cùng mật quả. Hai mỹ nữ một tả một hữu ngồi cạnh Bùi Sĩ Kiệt, một nữ tử khác thổi tiêu phối nhạc, lại thêm hai nữ tử phiến phiến khởi vũ.

Động tác của các nàng không tính là tuyệt đẹp, thậm chí còn có điểm luống cuống tay chân, có vẻ hơi buồn cười, Bùi Sĩ Kiệt cong khóe môi. Bọn họ thấy y cười, lập tức càng thêm ra sức lấy lòng. Mồi rượu, uy điểm tâm, hai người khiêu vũ cũng làm thêm càng nhiều động tác ngộ nghĩnh.

Bùi Sĩ Kiệt uống vài chén rượu, lại cùng các nàng ngoạn nháo, áp lực trong lòng rốt cục tiêu tán một chút. Lục y nữ tử ngồi bên trái y càng ngày càng dựa sát vào, bộ ngực đầy đặn như có như không chạm cánh tay y.

Bùi Sĩ Kiệt đang lúc cao hứng, y duỗi tay ra, đem đối phương ôm vào trong lòng. Lục y nữ một tiếng thở gấp, giả bộ khó xử đẩy y.

“Giáo chủ...”

Bùi Sĩ Kiệt một tay chạm vào da thịt lỏa lồ của nàng, thô lỗ ve vuốt. Nàng kia ai khiêu liên tục, diễn cảm cũng mất hồn đến cực điểm. Những nữ nhân khác thấy thế, đều thực biết điều lui ra ngoài.

Bùi Sĩ Kiệt mặt không chút thay đổi kéo y phục của nàng, một đôi tuyết trắng cự nhũ lập tức hiện ra trước mắt. Bùi Sĩ Kiệt đem mặt chôn trong bộ ngực mềm mại kia, hai tay tiếp tục xoa nắn hai điểm trước ngực đối phương. Bên tai nghe nữ nhân rên rỉ, tâm tình của y nhưng lại dần dần tồi tệ.

Y ngẩng đầu, nữ nhân đang khê nhếch đôi môi đỏ mọng, miệng yêu kiều: “Nga... Giáo chủ... Không cần như vậy...”

Loại nũng nịu giả tạo này, thật sự khiến người ta không thoải mái! Bùi Sĩ Kiệt trong lòng bốc lên cảm giác chán ghét mãnh liệt, y bỗng nhiên buông đối phương ra. Nữ nhân nằm trên thảm, thần tình không biết phải làm sao. Bùi Sĩ Kiệt nhắm mắt, xoa ấn đường, tựa hồ nhớ ra cái gì đó.

Lục y nữ hết sức lo sợ bò đến bên cạnh y.

“Giáo chủ... Có phải ta hầu hạ không tốt...”

Bùi Sĩ Kiệt bỗng dừng nắm tay nàng, để trên cổ mình.

“Uy, khát cổ ta.” Y nói ra yêu cầu quỷ dị, nữ tử sợ tới mức nghẹn họng nhìn trân trối. Bùi Sĩ Kiệt còn lặp lại: “Khát cổ ta, mắng ta là đồ đàn.”

“Giáo... Giáo chủ...”

“Ta bảo ngươi làm! Có nghe hay không?” Bùi Sĩ Kiệt gầm nhẹ. Nữ tử cuống quýt phối hợp, nàng run rẩy khát cổ Bùi Sĩ Kiệt, nhỏ giọng:

“Ngu ngốc... Đồ đàn!”

Nàng nói xong, nơm nớp lo sợ nhìn. Bùi Sĩ Kiệt lộ ra biểu tình phức tạp, tựa hồ thực tức giận, lại tựa hồ thực đau đớn. Trong mắt của y hiện lên bi thương, đột nhiên đem nữ tử đẩy khỏi người mình, lao ra cửa.

Bùi Sĩ Kiệt giống như lãnh chúa điên cuồng, chạy một mạch đến nơi giam cầm Lãnh Khải Chi. Lãnh Khải Chi thấy y đến, thần tình khiếp sợ.

Bùi Sĩ Kiệt không nói hai lời giải khai y phục, đột nhiên phác qua đưa hấn áp đảo.

“Ồ...” Lãnh Khải Chi thấp hô.

Đôi môi nóng rực phủ lấy, vật thể trơn ướt lửa nóng ở trong miệng giảo lộng, mật dịch bị đói khát hấp thụ, thân mình bị thân thể nóng bỏng cường tráng gắt gao đè nặng.

Tuy rằng không biết đối phương vì sao làm vậy, giờ phút này Lãnh Khải Chi không muốn chống cự, cũng vô lực chống cự. Hấn khê thở gấp, ngược ngừng ôm cổ Bùi Sĩ Kiệt, chủ động đưa lưỡi đón ý nghênh hợp. Hai người đầu lưỡi không ngừng dây dưa, mật dịch không kịp nuốt vào chảy ra khoe miệng.

Bùi Sĩ Kiệt bởi vì thái độ phối hợp của hấn mà hưng phấn không thôi, hai tay y tham tiến ngực Lãnh Khải Chi niết trụ nhũ châu chà xát.

“Ân...” Hai điểm trước ngực bị khiêu khích đến khó chịu, hấn nâng nửa thân trên, dùng lồng ngực mình cọ xát đối phương. Đồng thời miệng tiếp tục cùng y giao triền, bốn phiến môi duyên giảo phát ra âm thanh vô cùng dâm mỹ.

Bùi Sĩ Kiệt hài lòng để hấn gắng gượng cợ nhũ châu tại lồng ngực y. Hai tay y lần xuống giữa hai chân Lãnh Khải Chi, nâng lên hai đồn biền tròn trịa vênh cao, ngón tay ở huyết khẩu nhu.

“A...” Hậu đình truyền đến cảm giác tê dại, Lãnh Khải Chi thở dài một tiếng, mở ra hai chân kẹp chặt thắt lưng Bùi Sĩ Kiệt, tính khí cả hai hợp thành một khối.

Bùi Sĩ Kiệt nắm lấy thắt lưng Lãnh Khải Chi, để nam căn của mình cợ chung quanh tiểu huyết hấn.

“Ân...” Lãnh Khải Chi hô nhỏ, bên trong cục huyết thật dương. Hấn chẳng quan tâm nhục nhã cầm lấy vật thô đại kia, nhắm ngay cửa vào đang hé ra hợp lại của chính mình. Động tác của hấn tác động đến xích sắt, phát ra thanh âm thanh thúy.

Bùi Sĩ Kiệt chậm rãi đỉnh nhập, ngọc hành chen vào nhục huyết phấn nộn ——

“Nga...”

Cự bồng lửa nóng cứng rắn vào sâu trong nội bích, cảm giác khoái hoạt cùng thỏa mãn không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả này nhượng Lãnh Khải Chi mất hồn rên khẽ.

Lãnh Khải Chi đóng đưa tiểu đồn, làm cho vật cứng rắn kia càng vào sâu hơn. Bùi Sĩ Kiệt dùng sức trườn sát, Lãnh Khải Chi cũng điều nhanh hơn, nhục bồng trong huyết hấn phốc xích phốc xích tiến xuất, hấn giống như muốn giáp đoạn hạ thể đối phương.

Bùi Sĩ Kiệt thở gấp: “Thật chặt...”

Y mãnh lực hướng về phía trước thúc mạnh, Lãnh Khải Chi chỉ cảm thấy vật kia chạm đến điểm nào đó làm hấn thống khoái đến phát điên, hấn hoa mắt — càng cố hết sức đóng đưa tiểu đồn.

Hai người giống như dã thú, không ngừng biến hóa tư thế điên cuồng giao cấu. Bọn hấn ai cũng không rõ mình đã làm bao nhiêu lần. Thẳng đến thân thể trở nên tê dại, bọn hấn mới ôm nhau lên ngã vào trên thảm rơm hiện đã bị ái dịch biến thành hỗn độn, ngủ thật say.

Bùi Sĩ Kiệt nửa tỉnh nửa mê mở ra quyển trục, không tập trung nhìn thiết kế đồ vẽ trên đó. Bùi Nhược Tĩ này giờ vẫn chú ý đến sắc mặt y, thấy đối phương âm thầm đánh mấy cái ngáp, cười hỏi:

“Như thế nào? Ngày hôm qua không ngủ đủ?”

“Ân...” Bùi Sĩ Kiệt đáp nhẹ thanh, không muốn nói thêm.

“Mấy vũ cơ ta chọn cho ngươi cũng không tệ phải không?”

“Ân...”

“Nga...” Bùi Nhược Tĩ tiếp tục hỏi: “Vậy tại sao nửa chừng ngươi lại chạy đi?”

Bùi Sĩ Kiệt sắc mặt khế biến —— Bùi Nhược Tĩ đã biết y tối hôm qua làm cái gì, còn giả vờ thử y. Y nhìn Bùi Nhược Tĩ, gương mặt kia như cũ là một bộ tươi cười không thể nhìn thấu.

Bùi Nhược Tĩ dường như thờ ơ hỏi: “Ngươi còn thích hấn?”

“Không có.” Bùi Sĩ Kiệt vội vàng đáp.

“Không cần phải gấp gáp trả lời, ngươi có thể cẩn thận suy nghĩ.”

Bùi Sĩ Kiệt không nói gì, hai người trầm mặc. Bùi Nhược Tĩ lại nói: “Nếu ngươi muốn chỉ là thân thể hấn, có thể phế bỏ võ công của hấn đem hấn giữ bên người làm thị thiếp.”

Bùi Sĩ Kiệt tiếp tục không nói lời nào, Bùi Nhược Tĩ xem xét kỹ lưỡng thần sắc y, lời lẽ sâu xa:

“Chính là ngươi không thể tiếp tục thích hấn, hấn là địch nhân của chúng ta. Vô luận các ngươi lúc trước là như thế nào gặp nhau, từ khi hấn biết thân phận của ngươi liền bắt đầu lừa gạt ngươi, tình yêu xây dựng trên sự dối trá không thể nào có kết cục tốt.”

“Ta biết.”

“Người biết là tốt rồi.” Bùi Nhược Tỉ cười khê. “Sĩ Kiệt, người là một hài tử thông minh, hẳn phải biết không chế tình cảm của mình. Ta biết hiện muốn người quên hẳn là không thể nào, nhưng ngày tháng còn dài, có một ngày sẽ có người càng đáng cho người yêu hơn xuất hiện, người căn bản không cần chấp nhất.”

“Cứu cứu, ta cũng biết.” Bùi Sĩ Kiệt trầm giọng.

“Ân, ta không sao người nữa, người tiếp tục xem bản vẽ đi.” Bùi Nhược Tỉ đưa một quyển trục khác cho y. Trong thư phòng lại khôi phục im lặng.

Dạ thâm nhân tĩnh, minh nguyệt tương chiếu.

Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng theo cửa sổ nhỏ hẹp xuyên vào, soi sáng đại lao âm u. Nam tử mặc y phục tù rách nát cuộn tròn trên thảm rơm, mi tâm khê nhú, tựa hồ ngủ không an ổn.

Bùi Sĩ Kiệt đứng bên ngoài song sắt, thật sâu nhìn đối phương. Lâu thật lâu sau, y xoay người không một tiếng động biến mất. Sau khi Bùi Sĩ Kiệt rời đi, ở một chỗ khuất khác, Bùi Nhược Tỉ cùng một lão giả và tiểu tư đồng thời bước ra. Bùi Nhược Tỉ nhìn thân ảnh Bùi Sĩ Kiệt rời xa, trong mắt hiện lên âm mưu quang mang.

“Đi thôi.” Bùi Nhược Tỉ nói nhỏ, một hàng ba người kính tỵ tiến vào đại lao.

Bọn họ cũng không có không cố ý đè thấp tiếng bước chân, Lãnh Khải Chi rất nhanh liền tỉnh lại. Hắn kinh ngạc nhìn ba người đột nhiên xuất hiện.

Tiểu tư đưa đến một cái ghế, Bùi Nhược Tỉ tao nhã ngồi xuống.

“Lãnh công tử, thật có lỗi, vào giờ này mà tới quấy rầy người.” Trên mặt lại là nụ cười thâm sâu không lường được. Lãnh Khải Chi cố gắng ngồi thẳng người, tuy rằng Bùi Nhược Tỉ chính là ái nhân của sư phụ, nhưng từ trên người đối phương tỏa ra hơi thở tà ác không thể không phòng bị.

“Tiền bối... Xin hỏi người tìm ta có chuyện gì...”

“Ta cũng không nói nhiều lời, Lãnh công tử, không thể không nói người rất có thủ đoạn.” Bùi Nhược Tỉ mới mở miệng chính là cười nhạo. “Không thể tưởng được dưới tình huống như vậy, người còn có thể làm diệt nhĩ của ta mê muội đến mù quáng.”

“Tiền bối, thứ cho văn bối ngu dốt, văn bối không rõ người đang nói gì.” Lãnh Khải Chi khẩu khí bình tĩnh.

“Người không phải không hiểu được, chính là không muốn thừa nhận mà thôi.” Bùi Nhược Tỉ cười khê, Lãnh Khải Chi không muốn bị cho là ngỗ nghịch mà cãi lại, nụ cười trên mặt Bùi Nhược Tỉ rất nhanh liền thu liễm.

“Tiền bối, mặc dù biết đáp án của người có thể sẽ không thay đổi, bất quá văn bối vẫn là muốn hỏi một lần.” Lãnh Khải Chi bỗng nhiên đổi đề tài.

“Hỏi cái gì?”

“Người đã quên “An Trường Quân” sao?”

Bùi Nhược Tỉ suy nghĩ chốc lát, nói: “Thật xin lỗi, ta một chút cũng nhớ không ra.”

“Tiền bối, ta không biết người đã xảy ra chuyện gì, nhưng ta nhất định phải đem hết những gì ta biết nói cho người.” Lãnh Khải Chi vừa nói vừa chú ý đến thần sắc Bùi Nhược Tỉ, thấy Bùi Nhược Tỉ có hứng thú, hẳn mới tiếp tục nói: “Người cùng sư phụ ta từng là luyện nhân tương ái chí thâm, sau bối vì thân phận đối địch mà sản sinh rất nhiều hiểu lầm, người còn chết trước mặt sư phụ ta ...”

“Ta hiện tại vẫn sống hảo hảo.” Bùi Nhược Tỉ giễu cợt.

“Đúng, bởi vì trên đời có một loại được giúp người ta giả chết.”

Bùi Nhược Tỉ biểu tình nghiêm túc lên, Lãnh Khải Chi lại nói: “Văn bối hiện tại có thể xác định, người lúc trước chính là dùng loại được này lừa gạt sư phụ ta. Sư phụ luôn luôn tin chắc người còn tại nhân thế, mong mỗi có thể cùng người gặp lại. Chính là người không biết vì sao đem việc này toàn bộ đều quên...”

“Việc này đều là sự phụ người nói cho người?”

“Đúng vậy.”

Bùi Nhược Tĩ cười lạnh: “Nói cách khác, những lời này có phải là sự thật hay không, chính người cũng không thể chứng minh?”

“Không phải!” Lãnh Khải Chi vội vàng phủ nhận: “Văn bối mới trước đây đã từng cùng tiền bối gặp mặt, những điều này là thiên chân vạn xác.”

“Thật đáng tiếc, ta không nhớ có chuyện này.” Bùi Nhược Tĩ hoàn toàn không tin, nhận định hẳn là lấy cớ để được giảm tội.

“Tiền bối, ta nói...”

“Được rồi, người muốn nói gì ta đều biết.” Bùi Nhược Tĩ tiếp tục. “Ta hôm nay tới tìm người là vì một việc.”

Bùi Nhược Tĩ khinh hô “Người đâu”, hai ngực tốt thân hình khôi ngô lập tức đi vào, đem Lãnh Khải Chi tứ chi mạnh mẽ đè lại. Bùi Nhược Tĩ đối lão giả bên cạnh ra lệnh:

“Động thủ đi.”

Lão nhân kia gật đầu, lấy ra một cái bọc, bên trong là hơn mười ngân châm sắp xếp chỉnh tề, ngân châm giữa ánh lửa lập lòe tản ra quang mang khiến lòng người rét lạnh.

Lãnh Khải Chi nhìn chằm chằm ngân châm, cả người nổi lên một trận run rẩy. Lão nhân đi đến trước mặt hắn, lấy ra một ngân châm dài mảnh ——

“Ồ...”

Bùi Sĩ Kiệt cuống nộ vọt vào trong tiểu đình viện u tĩnh tảo nhã, nha hoàn tiểu tư thấy y đầy sát ý không dám ngăn lại, chỉ có thể trở mắt nhìn y đi thẳng tới bàn đá.

Bàng! Bùi Sĩ Kiệt một chưởng vỗ bàn, ấm trà cùng chén trà đều bị rơi vỡ. Bùi Nhược Tĩ liếc nhìn y, thần sắc tự nhiên nhấp một ngụm trong chén trà may mắn duy nhất đang cầm trên tay.

“Người đã làm gì hắn?!” Bùi Sĩ Kiệt nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Không gì cả.” Bùi Nhược Tĩ đáp lập lòe.

“Người đem hắn giấu đi nơi nào?!”

“Không thể nói cho người biết.”

“Mau đưa hắn giao ra đây!” Bùi Sĩ Kiệt rống.

“Như thế nào? Ta là Phó Giáo chủ, hiện tại ngay cả tư cách xử lý phạm nhân cũng không có sao?”

“Chuyện của hắn ta tự nhiên sẽ xử lý, không cần người nhúng tay!”

Bùi Nhược Tĩ khí định thần nhàn nâng má, cười nhạt hỏi: “Người không phải nói chính mình đối hắn đã không còn tình cảm sao? Tại sao còn để ý ta xử trí hắn như thế nào?”

Bùi Sĩ Kiệt nghẹn lời, sau một lúc lâu, y mới lần thứ hai mở miệng:

“Hắn thương ta sâu vô cùng, ta hy vọng có thể tự mình xử trí hắn.”

“Àn...” Bùi Nhược Tĩ ra vẻ đứng đắn trầm ngâm. “Lý do này nghe rất không tồi, bất quá người rất mềm lòng, mặc kệ người nói gì, khả năng rất cao là người sẽ cứ như vậy tha thứ hắn.”

“Ta sẽ không!” Bùi Sĩ Kiệt nói lời không thật lòng.

“Người đã không có ý định tha hắn, như vậy để cho ta xử trí có cái gì không được?” Bùi Nhược Tĩ cười híp mắt. “Yên tâm, ta sẽ không đối hắn hạ thủ lưu tình, nhất định giúp người làm đến cùng.”

Bùi Sĩ Kiệt không còn lời nào để nói, chỉ có thể vung tay áo nổi giận ly khai.

Sau khi trở về, Bùi Sĩ Kiệt phái toàn bộ tài sản đi tìm Lãnh Khải Chi. Dù sao thủ hạ của y cơ hồ đều do Bùi Nhược Tử bố trí, bọn họ đối Bùi Nhược Tử đều có kỳ ba phần, bởi vậy hơn mười ngày qua, không thu được đến nửa điểm tin tức.

Trong nháy mắt một tháng trôi qua, sinh thần mười tám tuổi của Bùi Sĩ Kiệt cũng tới. Hồng Liên Điện sẽ cử hành yến hội long trọng — vốn là dịp Bùi Sĩ Kiệt chờ mong đã lâu, giờ đây y lại không có chút nào vui vẻ.

Từ sáng sớm, Hồng Liên Đảo đã nhộn nhịp, thương thuyền chật ních bến tàu, khách được mời tham gia yến hội kéo đến rất đông.

Buổi tối, trên đảo liên càng thêm náo nhiệt. Pháo hoa khiến bầu trời sáng rực cứ như ban ngày, lồng đèn hoa bảy màu rực rỡ treo đầy mái hiên, Hồng Liên Đảo trang nghiêm biến thành một tòa hoa đăng cự đại.

Đại sảnh Hồng Liên Điện đầy người với người, vũ nương xinh đẹp trong tiếng đàn sáo phiến nhiên khởi vũ, hương thơm mỹ thực tràn ngập cả đại sảnh, tiếng cười đùa, tiếng mời rượu ồn ào.

Mọi người đều vui vẻ, riêng nhân vật chính của yến hội là Bùi Sĩ Kiệt lại đen mặt ngồi tại thủ tịch (ghế dành cho người đứng đầu), cứ như ai đó thiếu y mấy trăm vạn lượng. Một vài tân khách muốn đến mời rượu, vừa nhìn thấy sắc mặt y liền nhanh chóng biết điều thôi lui.

Bùi Sĩ Kiệt không chịu tiếp đón khách nhân, bởi vậy công tác chiêu đãi do Bùi Nhược Tử cùng Giang Triết đảm nhiệm. Hai người bận rộn đi đến từng bàn, cùng các tân khách mời rượu hàn huyên.

Một gã mập mạp tọa gần thủ tịch từ lúc mở đầu buổi yến hội tới giờ cứ mê đắm nhìn chằm chằm Bùi Nhược Tử, chỉ kém không chảy nước miếng nữa thôi.

Lúc Bùi Nhược Tử mời rượu, gã lại càng trắng trợn muốn sờ tay Bùi Nhược Tử, hoàn hảo Giang Triết bên cạnh đứng lúc chặn được. Bùi Nhược Tử cùng Giang Triết trở lại thủ tịch, Bùi Sĩ Kiệt này giờ mặt âm trầm rất cực mở miệng nói câu nói đầu tiên đêm nay:

“Cửu cửu, tại sao ngươi phát thiệp mời cho đại phi tử kia? Ngươi không phải rất chán ghét gã sao?”

Bùi Nhược Tử liếc qua gã kia, khẽ cười nói: “Lâm lão gia dù sao cũng là đối tác quan trọng của chúng ta, đội tàu của gã giúp chúng ta buôn bán lời không ít tiền đâu, thỉnh gã tới cũng là phải phép.”

Lâm lão gia kia tên đầy đủ là Lâm Xuân Hòa, là phụ cận nổi danh đại tài chủ, có một đội thương thuyền khổng lồ, dù tài lực vẫn so ra kém Hồng Liên Giáo, bất quá Bùi gia hai thúc cháu từ trước đến nay cũng không xem gã ra gì. Lâm Xuân Hòa thuận nam sắc, mỗi lần thấy Bùi Nhược Tử đều nhìn không chuyển mắt, bởi vậy Bùi Nhược Tử đối gã lại càng chán ghét đến cực điểm. Yến hội lần này lại thái độ khác thường, nhiệt tình chiêu đãi, khó trách Bùi Sĩ Kiệt cảm thấy kỳ quái.

“Ngươi thích cả đêm bị song sắc nhân kia nhìn, như vậy tùy ngươi đi.” Bùi Sĩ Kiệt thờ ơ nói, ngửa đầu uống cạn một chén rượu.

Bùi Nhược Tử bên môi cong lên ý cười người khác không thể nắm bắt, cầm chén rượu nhấp một ngụm.

Yến hội sắp kết thúc, những khách nhân lục tục tiến đến cáo từ, mắt thấy đoàn người đều về gần hết, Lâm Xuân Hòa cũng lưu luyến đứng dậy.

“Cảm tạ nhị vị mời ta tới tham gia yến hội sinh thần Giáo chủ, hi vọng lần sau còn có cơ hội đến a...” Đại gia nói xong, Bùi Nhược Tử cười nói:

“Đâu có đâu có, Lâm lão gia quá khách khí, người trong lúc bận rộn bớt thì giờ đến đây, đó là vinh dự của chúng ta.”

Lâm Xuân Hòa đắm đuối nhìn Bùi Nhược Tử cười mà nuốt nước miếng, gã đối người hầu phía sau vẫy tay, đối phương đang cầm một lễ hộp hồng sắc đi tới.

“Phó Giáo chủ, đây là tiểu lễ vật tại hạ đã chuẩn bị.” Lâm Xuân Hòa đem lễ hộp mở ra, bên trong là một thuyền buồm bằng bạch ngọc thượng đẳng. Nhìn độ tinh xảo cùng màu sắc, thuyền ngọc này ít nhất cũng hơn trăm vạn lượng.

Mọi người nhìn phần lễ vật này đều sợ ngây người, chỉ có Bùi Nhược Tỉ cùng Bùi Sĩ Kiệt thần tình bình tĩnh.

“Cảm tạ Lâm lão gia một phen tâm ý, không thể tưởng được trừ bỏ cấp Giáo chủ quà mừng, người vẫn còn vì ta chuẩn bị lễ vật độc đáo như vậy.” Bùi Nhược Tỉ mỉm cười, trong mắt tinh quang chợt lóe: “Kỳ thật, vì báo đáp Lâm lão gia nhiều lần cùng bốn giáo hợp tác, bốn tọa cũng vì người chuẩn bị một lễ vật đặc biệt...”

“Phó Giáo chủ thật sự là quá khách khí.” Lâm Xuân Hòa đang muốn nói một ít lời khách sáo, Bùi Nhược Tỉ hướng Giang Triết gật đầu, ba ba vỗ tay.

Hai nô phó khí lực cường tráng dẫn theo một nam tử thân mặc lam nhạt trường bào, từ phía sau bức rèm che đi tới. Bùi Sĩ Kiệt vừa nhìn thấy nam tử kia, sắc mặt biến trắng ——

Lãnh Khải Chi cước bộ loạn choạng. Hắn luống cuống ôm bả vai, khi đụng đến ánh mắt kinh hoàng của Bùi Sĩ Kiệt, hắn cũng lộ ra thần sắc hoảng hốt.

So với một tháng trước, Lãnh Khải Chi quả thực thay đổi rất nhiều. Làn da ngăm đen trở nên tuyết trắng, thân gầy đi một vòng lớn, anh vĩ khí thể biến mất hầu như không còn, ánh mắt trở nên nhút nhát. Hắn dạng này, toàn thân lại tản ra một loại nhu nhược dễ thương. Lâm Xuân Hòa vừa thấy hắn, hai mắt nhất thời sáng.

Người hầu đưa hắn đến chỗ Lâm Xuân Hòa, Bùi Nhược Tỉ cười híp mắt: “Đây là tiểu lễ vật bốn tọa vì Lâm lão gia mà chuẩn bị, hi vọng người ở trên đảo khoái trá một đêm.”

Bùi Sĩ Kiệt không thể tin tưởng mắt, Lâm Xuân Hòa sớm cao hứng đến mi phi sắc vũ.

“Không thể tưởng được Phó Giáo chủ sẽ an bài thế này...” Gã cấp bất đưa tay bắt lấy tay Lãnh Khải Chi, Lãnh Khải Chi muốn đem tay rút ra nhưng không có khí lực.

Phanh! Phía sau truyền đến một tiếng vang thật lớn, Lâm Xuân Hòa bị dọa, tay cũng buông lỏng. Mọi người quay đầu nhìn lại, một cái bàn vỡ thành hai mảnh, nằm bên chân Bùi Sĩ Kiệt.

“Ai yêu, phát sinh chuyện gì?” Bùi Nhược Tỉ ra vẻ vô tội hỏi Bùi Sĩ Kiệt thần tình nổi giận.

“Cái bàn tự gãy...” Bùi Sĩ Kiệt thanh âm rít qua kẽ răng.

“Vậy sao? Mau thu thập đi.” Bùi Nhược Tỉ điềm nhiên như không, đối Lâm Xuân Hòa nói: “Không chậm trễ Lâm lão gia người đi nghỉ ngơi.”

“Hảo...” Lâm Xuân Hòa dắt Lãnh Khải Chi, cùng người hầu rời đi. Bùi Sĩ Kiệt trừng mắt nhìn, trong mắt có thể bắn ra lửa.

Y bỏ đi, lập tức bị Bùi Nhược Tỉ ngăn trở. Khách nhân đều về hết, trong đại sảnh chỉ còn lại người của Hồng Liên Giáo, Bùi Sĩ Kiệt rốt cuộc khắc chế không được, bùng nổ lửa giận, đối Bùi Nhược Tỉ hét lớn:

“Người rốt cuộc muốn làm gì?!”

“Chỉ là tặng một nam sủng cho người ta.” Bùi Nhược Tỉ thờ ơ nói.

“Vì cái gì hắn biến thành như vậy?! Người đối hắn làm cái gì?!”

“Nói chuyện không cần lớn tiếng như vậy.” Bùi Nhược Tỉ bịt tai. “Bất quá là phong trụ khí lực của hắn cùng vô công mà thôi.”

Bùi Sĩ Kiệt đang muốn tông cửa xông ra ngoài, Bùi Nhược Tỉ lạnh lùng: “Người vẫn đối với hắn không chết tâm?”

Bùi Sĩ Kiệt dừng một chút, hung tợn trừng mắt liếc Bùi Nhược Tỉ, không nói một lời nhanh chóng biến mất. Bùi Nhược Tỉ cười khê, bình tĩnh nhìn thân ảnh y khuất dần. Giang Triết ghé sát tai Bùi Nhược Tỉ hỏi:

“Phó Giáo chủ, cứ như vậy để cho Giáo chủ đi sao...”

“Không sao cả, ta muốn nhìn một chút hắn sẽ vì người này làm đến mức nào.” Bùi Nhược Tỉ sâu xa nói, tao nhã rời khỏi.

8. Chương 8

Ba! Năm đầu tay đáng sợ hằn đỏ trên gương mặt trắng nõn, Lãnh Khải Chi ngã ở mép giường. Lâm Xuân Hòa nổi trợn lời đình nắm chặt bàn tay bị cắn đến máu tươi chảy ròng, Lãnh Khải Chi mặt vô biểu tình đứng lên, nửa bên mặt bị đánh đau rát.

“Tiện nhân!” Lâm Xuân Hòa rống giận nhào tới, xé nát y phục hắn, động tác thô lỗ khiến cổ Lãnh Khải Chi xuất hiện mấy đạo vết máu. Lãnh Khải Chi cắn răng đẩy mạnh gã, hai người từ trên giường lăn xuống đất.

Lãnh Khải Chi võ công mất hết, không thể chống cự, thở hồng hộc, bị Lâm Xuân Hòa gắt gao áp dưới thân.

“Hô... Hô... Tiểu tiện nhân! Nên biết điều một chút.” Lâm Xuân Hòa thần tình đắc ý nói, gã đang muốn nhất sinh thú tính, nguyên bản cửa phòng đã khóa đột nhiên bật mở.

Trên mặt đất hai người đồng thời kinh ngạc nhìn lại, Lâm Xuân Hòa còn chưa kịp thấy rõ ràng người đến là ai, đã bị một cước đá văng. Lãnh Khải Chi nhìn thấy Bùi Sĩ Kiệt nổi giận cúi xuống gần mình, giây tiếp theo đã thấy hoa mắt. Hóa ra Bùi Sĩ Kiệt bế hắn lên. Bên cạnh, Lâm Xuân Hòa ngã đập vào ghế làm nó nát vụn, chảy máu mũi bất tỉnh.

Bùi Sĩ Kiệt ôm Lãnh Khải Chi trở lại Anh Tuyết Trai, phóng hắn trên giường. Lãnh Khải Chi còn chưa kịp thở, đã bị Bùi Sĩ Kiệt đè ép lên.

Sợ hãi chờ đợi bị đối xử thô bạo như những lần trước nhưng không có, hai má sưng đỏ được nhẹ nhàng vuốt ve. Lãnh Khải Chi nhìn Bùi Sĩ Kiệt thâm trầm mang theo ánh mắt thương yêu, trong lòng dâng lên từng đợt đau đớn.

Môi Bùi Sĩ Kiệt cẩn thận hạ xuống, tựa như lông chim phiêu phù trên mặt nước. Lãnh Khải Chi toàn thân thả lỏng, nhắm lại hai mắt.

Những nụ hôn nóng ẩm dọc theo cổ kéo dài đến trước ngực, song châu bị nắm lấy, một chuỗi tiếng rên khe từ đôi môi đỏ mọng của Lãnh Khải Chi bật ra.

Giống như lại nhớ tới thời gian sơ ngộ, Bùi Sĩ Kiệt động tác vô cùng ôn nhu cùng thương tiếc. Lãnh Khải Chi kim lòng không được vòng tay ôm lấy cổ y, nửa thân trên dựa sát vào người Bùi Sĩ Kiệt, hai chân mở ra tùy ý đối phương vuốt ve.

Y phục hai người chẳng biết lúc nào đã cởi bỏ hết, Bùi Sĩ Kiệt hạ thân vùi vào giữa hai chân hắn, xích lõa cọ xát, cảm giác nóng rực lại dính ướt.

Lãnh Khải Chi không tự giác vươn tay, cầm lấy kiên đỉnh đối phương. Bùi Sĩ Kiệt thở gấp, nhẹ lay động thất lưỡng làm cho mình ở trong tay đối phương lên xuống.

Cảm giác được vật thể trong lòng bàn tay dần dần trường nhiệt, Lãnh Khải Chi trong lòng hiện lên chờ mong cùng khẩn trương run rẩy. Bùi Sĩ Kiệt dùng ngón tay vân vê quanh bí huyết hắn, giúp hắn tận lực thả lỏng.

Hết thấy đều chuẩn bị tốt, Bùi Sĩ Kiệt cầm lấy kiên đỉnh của mình, nhắm ngay nhập khẩu Lãnh Khải Chi, dùng sức đỉnh tiến ——

Phốc tư...

“Ồ...”

Tiếng thân thể va chạm cùng với tiếng rên rỉ nhỏ vụn tạo thành thanh âm dâm mỹ mà êm tai. Bùi Sĩ Kiệt thở gấp, nhắm mắt lại cảm nhận vật kia của mình được nhục thể lửa nóng mềm mại bao lấy. Y cúi đầu, hôn Lãnh Khải Chi. Lãnh Khải Chi hai chân không nhịn được dùng sức kẹp chặt thất lưỡng tráng kiện của y.

Phân không rõ là ai động trước, bộ vị hai người gắt gao kết hợp cùng một chỗ bắt đầu đóng đưa, ma sát. Thanh âm dâm mỹ cứ như vậy tản ra trong phòng ngủ hoa lệ...

Trong phòng một mảnh đen kịt, hào quang mỏng manh của đèn lồng theo cửa sổ xuyên vào.

Bùi Sĩ Kiệt ôm Lãnh Khải Chi, thật sâu nhìn chăm chú vào gương mặt đang ngủ say sưa. Y vươn tay, dịu dàng lau đi mồ hôi lưu lại trên trán hấn.

Tức tức... Tiếng gõ cửa tinh tế truyền đến.

“Ai?” Bùi Sĩ Kiệt thấp giọng hỏi.

“Giáo chủ, Ngô sư phụ đến đây...” Thiên Phúc dè dặt tiếng nói.

Bùi Sĩ Kiệt lập tức ngồi xuống, thay Lãnh Khải Chi đắp kín chăn.

“Tiến vào.”

Một lão giả tóc bạc dẫn theo một tiểu đồng, trên tay hai người đều đang cầm công cụ xăm mình. Bùi Sĩ Kiệt hai tay vòng trước ngực đứng cạnh giường, Ngô sư phụ cùng tiểu đồng cung kính khom người chào y.

Bùi Sĩ Kiệt lãnh đạm gật đầu, nhìn Lãnh Khải Chi ngủ say, nói: “Chính là hấn.”

Ngô sư phụ chần chừ trong chốc lát, cuối cùng ngồi xuống mép giường.

“Giáo chủ, cần cấp vị công tử này uống được trước không? Như vậy nỗi thống khổ của hấn sẽ giảm bớt rất nhiều, cũng không dễ dàng tỉnh lại.”

“Được rồi, người xem rồi lo liệu.”

“Thì...” Ngô sư phụ bảo tiểu đồng cấp Lãnh Khải Chi quán hạ được thủy giúp hoãn đau đớn, sau đó bôi một lớp dược du trơn lên vai phải Lãnh Khải Chi, cầm lấy châm bút, bắt đầu động thủ ——

Đêm tối giống như một cái đầm sâu không thấy đáy, tiếng gió như tiếng rên rỉ quỉ mị.

Bùi Nhược Tĩ thần tình lạnh lùng ngồi trên ghế bành, Giang Triết đứng cúi đầu, sau lưng chảy một tầng mồ hôi lạnh.

“Ta biết rồi, người đi xuống đi.” Bùi Nhược Tĩ nhẹ giọng, Giang Triết cung kính lui ra. Bùi Nhược Tĩ đi đến cạnh cửa sổ, ngẩng đầu nhìn màn trời đen kịt, bàn tay đặt trên khung cửa bất giác nắm chặt.

Lãnh Khải Chi tỉnh lại, trước mắt sáng ngời. Bên cạnh giường trống không, một cảm giác cô độc mãnh liệt chảy trong lòng.

Lãnh Khải Chi ngơ ngác nhìn hoa văn tinh xảo thêu trên tấm chăn. Không bao lâu sau, tiểu tư từng chiếu cố hấn liền vào giúp hấn rửa mặt chải đầu thay quần áo. Lãnh Khải Chi ngẩn ngơ ngồi trước gương đồng, tùy ý đối phương chải tóc mình.

Ngày hôm qua, hấn còn bị Bùi Nhược Tĩ giam cầm tại một tiểu viện tử không thấy được ánh mặt trời, mà nay tỉnh lại hết thấy đều thay đổi. Hấn lại nhớ tới Bùi Sĩ Kiệt, cảm giác tựa như khi thân phận bản thân vẫn chưa bại lộ.

Trên vai truyền đến mơ hồ đau đớn, Lãnh Khải Chi nhú mày, nhìn gương đồng, nhẹ nhàng rút ra vạt áo.

Một mảng tiên hồng chói mắt xuất hiện trên vai phải hấn, Lãnh Khải Chi cẩn thận sờ lên đóa hồng liên tiên diễm kia. Hấn tối hôm qua lúc hôn mê loáng thoáng cảm giác được có người ở trên người mình châm kim, lúc ấy cứ ngỡ là một giấc mộng.

Hấn cúi đầu nhìn đóa hồng liên, trong lòng tràn ngập nghi hoặc.

Tiểu tư chải đầu cho hấn đã lui ra, Lãnh Khải Chi vẫn ngồi im lặng. Cũng không biết qua bao lâu, bỗng nhiên có tiếng gõ cửa.

Lãnh Khải Chi hơi sững sốt, đáp: “Mời vào.”

Bùi Nhược Tĩ một thân thanh y đẩy cửa vào, thật hiếm thấy khi Bùi Nhược Tĩ không mang theo nô phó. Lãnh Khải Chi đứng lên, dùng ánh mắt phòng bị nhìn.

Bùi Nhược Tĩ cười, đưa tay ý bảo: “Lãnh công tử, không cần câu nệ a, mời ngồi.”

Bùi Nhược Tĩ nói xong, tự động ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn vuông. Lãnh Khải Chi thật cẩn thận ngồi kế bên. Bùi Nhược Tĩ nhìn hẩn từ trên xuống dưới, không đầu không đuôi nói ra một câu:

“Xem ra ta đây tính đúng rồi.”

Lãnh Khải Chi nghi hoặc, Bùi Nhược Tĩ tự cổ tự đạo:

“Không hổ là mẫu tử, thật giống nhau.”

Lãnh Khải Chi nghe chẳng hiểu gì, Bùi Nhược Tĩ bỗng đứng đứng lên, không hề báo trước kéo xuống cổ áo, một mảng hỏa hồng xuất hiện trên bờ vai phải tuyết trắng —— giống hình xăm hồng liên trên người Lãnh Khải Chi như đúc! Lãnh Khải Chi kinh hãi trừng lớn hai mắt, không khỏi cúi đầu nhìn nhìn bờ vai của mình.

“Người...”

Bùi Nhược Tĩ thần sắc bình tĩnh chỉnh y phục lại hảo, hỏi: “Trên người người cũng có thứ này đi?”

Lãnh Khải Chi yên lặng gật đầu.

“Người biết hình xăm này đại biểu cái gì không?” Lãnh Khải Chi như trong ý liệu của Bùi Nhược Tĩ, lắc đầu, Bùi Nhược Tĩ nói tiếp: “Đóa Hồng Liên này, là Giáo chủ ẩn ký, phàm là người hoặc là vật có dấu ấn này, vĩnh viễn đều thuộc về Giáo chủ.”

“A?”

“Nếu ai dám xâm phạm thứ thuộc về Giáo chủ, chắc chắn sẽ không có kết cục tốt, nhân tiện nói cho người, các thế hệ Giáo chủ trước đây đều khắc ấn ký này trên người thê tử mình.”

“Cái gì?!” Lãnh Khải Chi càng giật mình, hẩn hai má nóng lên, nói như vậy, Bùi Sĩ Kiệt là đem mình trở thành thê tử của y sao?

Chính là... Lãnh Khải Chi rất nhanh phát hiện đến một vấn đề khác, chính hẩn còn chưa tính, nhưng là vì cái gì Bùi Nhược Tĩ trên người cũng có ấn ký này? Hẩn không phải Bùi Sĩ Kiệt cứu cứu sao?

Hẩn cẩn thận nhìn sắc mặt Bùi Nhược Tĩ, thấy đối phương thần tình bình tĩnh liền đánh bạo hỏi: “Kia xin hỏi tiền bối, ấn ký của người...”

“Đây là tiền nhiệm Giáo chủ, cũng chính là tỷ tỷ ruột của ta sở lộng.” Bùi Nhược Tĩ điềm nhiên trả lời, Lãnh Khải Chi lại cả kinh.

“Tiền bối... tỷ tỷ ruột?” Lãnh Khải Chi nằm mơ cũng không nghĩ tới, tiền nhiệm Giáo chủ là nữ.

“Đúng a, diên bà tử kia luyện công đến tẩu hỏa nhập ma, ngay cả trượng phu nhi tử mình đều phân không rõ, còn đem ta trở thành đồ đặc của nàng.”

Dù rằng Bùi Nhược Tĩ khẩu khí thờ ơ, nhưng Lãnh Khải Chi vẫn cảm nhận được nội tâm Bùi Nhược Tĩ thống khổ cùng bất đắc dĩ.

“Tiền bối... Ngài rốt cuộc đã gặp phải những chuyện gì...”

“Có rất nhiều chuyện, bất quá đây là việc tư của Bùi gia chúng ta, ta không có ý định nói cho người biết.”

“Tiền bối, ta cũng không phải muốn biết, ta chỉ là...”

“Ta không quan tâm người muốn gì, tóm lại lời muốn nói ta đã nói hết.” Bùi Nhược Tĩ cắt đứt.

“Tiền bối...” Lãnh Khải Chi cảm thấy Bùi Nhược Tĩ đối mình rất có địch ý. “Vô luận ngài có tin hay không, văn bối văn phải nhất định cùng ngài giải thích.”

“Người còn muốn giải thích cái gì?”

“Ngài cùng Gia sư là luyện nhân tương ái chí thâm, văn bối lén vào quý giáo cũng không có ác ý, thu thập tình báo chính là thân bất do kỷ, văn bối mục đích chính yếu chính là phải tìm ngài. Nếu như nói văn bối muốn gia hại tiền bối hoặc là thành viên quý giáo, tuyệt đối không có khả năng.”

Bùi Nhược Tĩ kiên nhẫn nghe xong, lạnh lùng nói: “Những lời này của người ta đều nghe đến chán, hơn nữa, ta đối với người làm rất nhiều chuyện, người đến bây giờ còn dám nói không hề hận ta sao?”

“Ta không có.” Lãnh Khải Chi hai mắt trong veo nhìn Bùi Nhược Tĩ.

“Ta phế bỏ võ công của người, giam cầm người, thậm chí đem người làm lễ vật tặng cho người khác, người cũng không hận ta?” Bùi Nhược Tĩ cười lạnh.

“Ta không hận.” Lãnh Khải Chi thần sắc không có chút nào thay đổi.

“Nga? Vì cái gì?”

“Bởi vì người là ái nhân của sư phụ ta, lại là cữu cữu Sĩ Kiệt.”

Bùi Nhược Tĩ giương mi, hẩn nhìn chăm chăm Lãnh Khải Chi thật lâu, đối phương không sợ nhìn lại hẩn. Bùi Nhược Tĩ bỗng dừng cười khê một tiếng, đó là nụ cười không mang ý châm chọc cũng không mang ý khinh thường, tựa hồ còn có một chút vui vẻ.

“Ta thật muốn nhìn xem kết cục của người sẽ như thế nào.” Bùi Nhược Tĩ sâu xa nói xong, xoay người ly khai.

Bùi Nhược Tĩ đi rồi, Bùi Sĩ Kiệt rất nhanh chạy trở về. Thấy Lãnh Khải Chi còn bình yên vô sự tọa trong phòng, y hiển nhiên thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lãnh Khải Chi cho rằng y sẽ giải thích rõ ràng với mình, nhưng y cái gì cũng không nói, nhìn đã liền đi ra ngoài. Đối mặt thái độ lãnh đạm của y, Lãnh Khải Chi không thể che dấu mất mát trong lòng, rầu rĩ ngồi yên lặng.

Buổi tối Bùi Sĩ Kiệt trở lại phòng, như trước không cùng hẩn nói chuyện, tắm rửa qua liền trực tiếp đưa hẩn áp ở trên giường hoan ái, xong việc xoay người ngủ.

Lãnh Khải Chi trong lòng càng thêm sầu muộn, xét tình cảnh hiện tại, chẳng qua mình từ tù phạm biến thành thị thiếp. Hẩn không cảm thấy Bùi Sĩ Kiệt còn thích mình, hẩn thà rằng bị giam trong lao phòng, cũng không muốn sống mất tôn nghiêm như thế này.

Mặc dù kháng cự, thế nhưng hẩn lại vô lực thay đổi. Loại tình huống này kéo dài hơn một tháng.

Hôm nay là ngày mấy...

Lãnh Khải Chi ngồi trên lan can, vô thần nhìn mây trôi. Tuy rằng trở lại bên người mình thích, nhưng hẩn tuyệt không khoái hoạt.

Tiếng gõ cửa từ phía sau lưng truyền đến, hẩn vô thần ứng thanh: “Mời vào.”

“Lãnh công tử.” Một nam phó thoạt nhìn thực lạ mặt đang bưng trà đứng sau hẩn.

Lãnh Khải Chi nghi hoặc nhìn, nam phó này xem ra lớn hơn hẩn mấy tuổi, bề ngoài phi thường bình thường, thuộc loại người gặp qua một lần liền quên.

“Người là...” Đối phương không phải tiểu tư thường tới hầu hạ mình, Lãnh Khải Chi có vẻ ngạc nhiên.

Nam phó kia cảnh giác nhìn bốn phía, bỏ khay trà xuống, lấy ra một khối tiểu bài tử. Lãnh Khải Chi nhìn kỹ, mặt trên có khắc một phi ưng sinh động như thật, trong miệng còn ngậm một thanh đoản đao —— đây là dấu hiệu của Vô Lâm Minh!

“Người...” Lãnh Khải Chi kinh hãi.

Nam phó kia hạ giọng nói: “Lãnh công tử, tại hạ Hoàng Nghĩa, nhận mệnh Vô Lâm Minh, tiềm phục tại đây đã năm năm.”

“Như thế nào sẽ...” Lãnh Khải Chi càng thêm kinh ngạc, đối phương cũng là gián điệp? Hơn nữa thời gian ở Hồng Liên Giáo còn lâu hơn hẳn? Hẳn nhớ tới bấy lần trước của Bùi Nhược Ti... Hẳn thật sự không thể dễ dàng tin tưởng đối phương, nhưng tiểu bài tử này không phải giả.

“Lãnh công tử, tại hạ cũng là mới biết được tin tức người bị bắt.” Hoàng Nghĩa nói: “Tại hạ rất muốn tìm cơ hội liên hệ với người, nhưng Hồng Liên Giáo thủ vệ sâm nghiêm, ta ngay cả người ở đâu cũng không biết. Thẳng đến một tháng trước, người tham dự Giáo chủ sinh thần yến hội, tại hạ mới biết được hành tung của người.”

Lãnh Khải Chi thấy nam phó kia nói hợp tình hợp lý, nhưng vẫn không thể cứ như vậy liều tin tưởng, bèn thử hỏi: “Xin hỏi tiền bối, là vì chuyện gì mà thâm nhập vào đây?”

“Thì, tại hạ tiềm phục nơi này, vì một nhiệm vụ đặc thù...”

“Là nhiệm vụ gì? Không biết có tiện nói ra?”

“Lãnh công tử đã từng nghe qua một quyển bí tịch tựa là “Địa Ngục Thánh Hỏa”?”

“Thật có lỗi, ta chưa từng nghe qua...”

“Không ngại, bí tịch này tuyệt tích đã lâu, trên đời người biết sự tồn tại của nó sợ không nhiều hơn năm. Tại hạ lén vào Hồng Liên Giáo, chính là vì để lấy bản bí tịch này.”

Nghe thật thần bí, Lãnh Khải Chi không khỏi lại nổi lên lòng nghi ngờ. Hoàng Nghĩa tiếp tục nói: “Lãnh công tử, tại hạ hy vọng có thể cùng người rời đi Hồng Liên đảo, nhưng trước đó, tại hạ nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ này, mà ta cần người hiệp trợ.”

“Ta phi thường hy vọng có thể hiệp trợ người, chính là...” Lãnh Khải Chi tiếc nuối nói: “Ta hiện tại võ công mất hết, khí lực còn kém hơn người bình thường, thật sự là hữu tâm vô lực.”

“Lãnh công tử, coi như người mất đi công lực, người vẫn có thể làm được.”

“Người là chỉ...”

“Lãnh công tử, hiện tại người có thể tiếp cận Giáo chủ, Giáo chủ tựa hồ cũng sủng ái người, chỉ cần thừa dịp hấn ý loạn tình mê, người có thể moi ra tin tức về bí tịch.”

Là muốn hấn đi câu dẫn Bùi Sĩ Kiệt sao? Lãnh Khải Chi trong lòng trầm xuống. Thật không phải là hành vi của đại hiệp, người trong võ lâm có tự tôn sẽ không bao giờ làm loại sự tình hèn hạ này. Hoàng Nghĩa lại có thể nghĩ ra thủ đoạn hạ lưu như vậy, hẳn càng thêm hoài nghi thân phận của Hoàng Nghĩa.

“Tiền bối, nếu như muốn ta dùng “mỹ nhân kế”, thứ cho tại hạ bất lực.” Lãnh Khải Chi không vui nói. Bị bắt buộc là một chuyện, chủ động câu dẫn lại là chuyện khác, coi như thật là vì tình báo, tôn nghiêm của hẳn cũng không cho phép.

“Lãnh công tử, người ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, ta không phải muốn người câu dẫn người khác.” Hoàng Nghĩa thần bí từ trong tay áo lấy ra hai bình sứ nhỏ một trắng một đen.

“Bình màu trắng là mê thất hương, trộn vào trong hương lò, sẽ theo hương khí phiêu khai, có thể tác dụng trong phạm vi nửa dặm, người chỉ cần ngồi một chút liền toàn thân vô lực, ý chí mơ hồ, hỏi cái gì hẳn đều trả lời, bất quá được hiệu chỉ có thể duy trì nửa khắc. Bình màu đen chính là giải dược, trước ăn tỳ không trúng độc.”

Lãnh Khải Chi không tiếp nhận, Hoàng Nghĩa cũng nhìn ra hẳn nghi ngờ, đem hai bình nhỏ đặt trên bàn, thông cảm nói:

“Có thể ta xuất hiện quá mức đột ngột, Lãnh công tử nhất thời không thể tin ta, cẩn thận như vậy cũng tốt.”

Lãnh Khải Chi không nói gì, Hoàng Nghĩa lại tiếp: “Thuốc này người giữ, khi nào dùng cũng không quan trọng, ta ngụ ở viện dành cho người hầu ở phía bắc, người tùy thời có thể tới tìm ta.”

Lãnh Khải Chi nhìn hai bình sứ, trong mắt tràn đầy mâu thuẫn.

“Lãnh công tử, ta cáo từ trước.” Hoàng Nghĩa ôm quyền nói, bưng khay trà, thần tình bình tĩnh đi ra ngoài.

Hoàng Nghĩa đi rồi, Lãnh Khải Chi cầm lấy bình màu trắng suy tư, hần tò mò mở nắp bình khinh ngửi một chút, một luồng hương thơm kỳ dị dừng mãnh xông vào mũi, hần hoảng sợ vội vàng đóng nắp lại.

Lãnh Khải Chi lâm vào khổ tư, nếu Hoàng Nghĩa nói là sự thực, mình có nên làm theo lời đối phương? Nhưng như vậy, hần không phải thật sự “phản bội” Bùi Sĩ Kiệt sao? Không phản bội Bùi Sĩ Kiệt, thì hần chính là phản bội Võ Lâm Minh, giữa hai bên, hần nên như thế nào lựa chọn?

Còn nếu Hoàng Nghĩa là giả mạo, sự tình tựa đơn giản hơn. Lãnh Khải Chi tư tâm hi vọng, Hoàng Nghĩa là cái bẫy khác của Bùi Nhược Tử, đối phương muốn dùng việc này thử thực tâm của hần đối Bùi Sĩ Kiệt. Nếu vậy, hần chỉ cần giả vờ như không biết, hoặc là đem chuyện này nói với Bùi Sĩ Kiệt, việc này cũng giải quyết, mình có thể tiếp tục ở bên Bùi Sĩ Kiệt. Chính là... Nếu muốn hần tiếp tục lấy thân phận hiện tại mà chờ đợi, đối với hần mà nói cũng là một loại tra tấn.

Hoàng Nghĩa xuất hiện, có lẽ chính là thời cơ để xoay chuyển.

Lãnh Khải Chi trước hết nghĩ đến xác định tâm ý Bùi Sĩ Kiệt. Nếu đối phương đối với hần vẫn còn tình cảm, hần sẽ cùng y thương lượng chuyện này, thử hóa giải ân oán của Võ Lâm Minh cùng Hồng Liên Giáo; còn nếu như đối phương đối với hần đã muốn tuyệt tình... Hần tiếp tục lưu lại cũng không còn ý nghĩa, không bằng hãy cùng Hoàng Nghĩa rời đi thôi.

Hết thủy tùy vào thái độ của Bùi Sĩ Kiệt, Lãnh Khải Chi nắm tay, quyết định lấy tương lai của mình đổ một lần.

Buổi tối, Bùi Sĩ Kiệt trở lại phòng. Như mọi ngày, tắm rửa qua liền đặt Lãnh Khải Chi trên giường, lạp khai y phục hôn lồng ngực hần.

Nguyên bản Lãnh Khải Chi vẫn không nhúc nhích bỗng dưng đỡ lấy bờ vai y, Bùi Sĩ Kiệt không ngờ hần sẽ cử động, không khỏi dừng một chút.

“Sĩ Kiệt...” Lãnh Khải Chi nhỏ giọng, đây là lần đầu trong hơn một tháng qua hần kêu tên đối phương.

Bùi Sĩ Kiệt chống người dậy, lãnh đạm nhìn hần.

“Để làm chi?”

Lãnh Khải Chi nuốt nuốt nuốt bọt, lấy hết dũng khí hỏi: “Ta muốn hỏi người một việc...”

“Nga? Hỏi cái gì?”

“Người... Người còn...” Lãnh Khải Chi ngượng ngùng nhìn thẳng mắt y, e ngại thấp giọng hỏi: “Người còn thích ta sao...?”

Hỏi xong, khuôn mặt tuấn tú đỏ đến sắp thiêu cháy. Đợi một lúc lâu, Bùi Sĩ Kiệt vẫn không trả lời, Lãnh Khải Chi không thể không nhìn y.

Bùi Sĩ Kiệt biểu tình phi thường bình tĩnh, bình tĩnh gần như lãnh đạm. Đối phương đang suy nghĩ gì? Y sẽ trả lời thế nào? Lãnh Khải Chi lòng như sấm động.

Thật lâu sau, Bùi Sĩ Kiệt hừ nhẹ một tiếng, khóe miệng xả ra một cái cười lạnh. Y cay nghiệt nói:

“Người dựa vào cái gì cho rằng ta còn thích người?”

Lãnh Khải Chi tâm nhất thời trầm xuống, đôi môi run rẩy. Bùi Sĩ Kiệt ngồi ở mép giường nhìn hần, tay thờ ơ quần lấy tóc mình.

Lãnh Khải Chi cũng ngồi dậy, ôm lấy vai phải, giọng nhỏ đến gần như không nghe thấy:

“Vậy người vì sao xăm cái này trên người ta...”

“Người cho là vì cái gì?” Bùi Sĩ Kiệt hỏi lại.

Lãnh Khải Chi khuất nhục cắn môi dưới: “Nghe Bùi tiên bối nói... Các Giáo chủ tiền nhiệm đều xăm hoa văn này trên người thê tử mình...”

“Hừ... Cho nên người liền cho rằng ta còn thích người?” Bùi Sĩ Kiệt hừ lạnh, trong mắt y thoáng xuất hiện một mặt chột dạ, đáng tiếc Lãnh Khải Chi cúi đầu nên không phát giác.

Bùi Sĩ Kiệt cố ý dùng khẩu khí khinh thường: “Chủ nhân muốn để lại dấu hiệu trên vật của mình, không phải chuyện rất bình thường sao?”

Nghe xong lời này, Lãnh Khải Chi sắc mặt trong nháy mắt trắng xanh. Hắn không dám tin ngẩng đầu, bàng hoàng nhìn đối phương. Lời này thật là Bùi Sĩ Kiệt nói sao? Sự thật tàn khốc như thế, bảo hắn làm sao có thể chấp nhận nổi đây?!

Bùi Sĩ Kiệt đột nhiên đưa hân áp chế, cúi người ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ:

“Người chỉ cần ngoan ngoãn ở trên giường hầu hạ ta là được, không cần tiếp tục miên man suy nghĩ.”

Hắn đối mình đã không còn chút tình cảm nào, bản thân chỉ là công cụ tiết dục của hắn sao? Một cổ chua xót mãnh liệt bốc lên, Lãnh Khải Chi trước ngực chùng chất oán khí cơ hồ bùng nổ, hốc mắt nóng hổi, dùng sức đẩy đối phương ra. Tuy rằng khí lực không lớn, cũng đủ làm cho Bùi Sĩ Kiệt nghiêng về một bên.

Lãnh Khải Chi kéo lại vạt áo, ánh mắt đỏ bừng, hỗn hển nói: “Ta... không phải đồ chơi của người...! Nếu như vậy, xin người giết ta!”

Bùi Sĩ Kiệt sắc mặt trầm xuống. “Nghĩ cũng đừng nghĩ!”

Lãnh Khải Chi khàn cả giọng hô: “Người đã không yêu ta, vì cái gì còn muốn đem ta giữ bên người! Người đã hận ta tận xương, vì cái gì không đem ta giết?!”

“Ta muốn làm thế nào không cần người dạy ta!” Bùi Sĩ Kiệt rống to, lại đưa hân áp đảo.

Lãnh Khải Chi cực lực phản kháng, hai người ở trên giường đánh nhau. Nhưng thực lực của hai bên quá mức khác xa, Lãnh Khải Chi giãy dụa, không kiên trì được bao lâu, đã bị Bùi Sĩ Kiệt xé bức màn lụa trói chặt hai tay, buộc vào cột giường.

Lãnh Khải Chi thở dốc dùng sức lôi kéo cổ tay, nhưng một chút tác dụng cũng không có. Bùi Sĩ Kiệt lau trên mặt vài đạo vết máu nhỏ trong lúc hỗn chiến vô ý bị Lãnh Khải Chi cào. Y bình ổn hơi thở, lập tức thô lỗ đem đối phương quần áo xé nát.

“Đừng đụng ta!!” Lãnh Khải Chi lớn tiếng hét, lúc trước bởi vì trong lòng vẫn ôm một tia hi vọng, nghĩ rằng Bùi Sĩ Kiệt có thể đối mình còn tình cảm, hắn mới yên lặng chịu đựng. Hiện tại biết rõ “chân tướng”, hắn không muốn tiếp tục làm loại chuyện như bản không có tình yêu này!

“Người cho là người có quyền nói không sao?!” Bùi Sĩ Kiệt bá đạo nói, nâng hai chân hắn gác lên vai mình. Lãnh Khải Chi đã bị hắn thoát sạch sẽ, cảm giác cự vật nóng rực cứng rắn kia đang đặt tại đồn bộ mình, trong lòng hắn tràn ngập hoảng sợ cùng kháng cự.

“Không cần! Đừng đụng ta!” Hắn kịch liệt xoay người tránh né.

Tính khí Bùi Sĩ Kiệt bởi vì phần nộ mà trường lớn hơn nữa, y không để ý tới cảm nhận của đối phương, nhắm ngay huyết khẩu dùng sức đâm tới ——

“Ồ...!”

Mạnh mẽ tiến vào khiến Lãnh Khải Chi đau đến trước mắt tối sầm. Hắn cắn chặt môi dưới, nuốt xuống thanh âm khuất nhục.

Bùi Sĩ Kiệt mãnh lực đem phân thân của mình toàn bộ chôn sâu, cảm nhận nội bích mềm mại nóng bỏng bao lấy. Y thở dài, bắt đầu kịch liệt luật động.

Hoan ái vô cùng thô bạo không có chút nào dịu dàng, Lãnh Khải Chi không hề cảm nhận được khoái ý. Hạ thân đau đến cơ hồ chết lặng, khuôn mặt bởi vì đau đớn mà vặn vẹo, cảnh tượng trước mắt cũng bắt đầu trở nên mơ hồ không rõ.

Không nhớ rõ Bùi Sĩ Kiệt trong cơ thể hấn ra vào bao lâu, Lãnh Khải Chi chỉ biết lần giao hoan này là lần dài nhất, thống khổ nhất của hấn từ khi được sinh ra tới nay.

Rốt cuộc, Bùi Sĩ Kiệt gằm nhẹ phóng thích lửa nóng trong thân thể hấn, mà hậu đình Lãnh Khải Chi sưng đỏ đã sớm không còn cảm giác...

9. Chương 9

Bá... Lãnh Khải Chi mặt vô biểu tình dốc hết bình sức, bột phấn màu trắng rơi vào hương lộ.

Dù là cạm bẫy cũng được, hấn quyết định nhảy vào hố lửa. Bùi Sĩ Kiệt muốn cho hấn sống không bằng chết, chỉ bằng hấn tự hủy diệt chính mình!

Một luồng hương khí kỳ dị phiêu tán, bởi vì đã ăn vào giải dược nên Lãnh Khải Chi không bị ảnh hưởng.

Bùi Sĩ Kiệt đang tắm sau tắm bình phong hấn cũng ngủi được, tiếng nước đang ào ào bỗng dừng lại. Lãnh Khải Chi chậm rãi đi đến, Bùi Sĩ Kiệt chống tay lên trán, dựa lưng vào thành dục bồn.

Y cảm thấy choáng váng, hình ảnh Lãnh Khải Chi trước mắt biến thành rất nhiều, còn không ngừng xoay quanh.

Hiệu quả sao? Lãnh Khải Chi nín thở nhìn, mắt đối phương tả hữu kinh hoàng, đây là biểu hiện thần trí mơ hồ!

Cơ hội đây rồi! Lãnh Khải Chi lập tức hỏi: “Giáo chủ, người có phải có một quyển bí tịch võ công được truyền lại?”

“Đúng a...” Bùi Sĩ Kiệt si ngốc trả lời.

“Vậy bí tịch để ở đâu?”

“Đặt ở...” Bùi Sĩ Kiệt thanh âm mập mờ không rõ.

“A?” Lãnh Khải Chi ghé sát tai đến bên miệng y.

“Để trong... thánh phần (mộ)...”

“Thánh phần ở đâu?”

“Ồ...” Bùi Sĩ Kiệt lại nói chữ được chữ mất, mặc cho Lãnh Khải Chi cố gắng mãi mà vẫn không nghe được. Thời gian được hiệu sắp hết, hấn không thể tiếp tục lưu lại. Thừa dịp Bùi Sĩ Kiệt còn chưa thanh tỉnh, hấn phi thân ra ngoài.

Trong viện tràn ngập mê hương, Lãnh Khải Chi cuống quýt bịt mũi, trên đường đi tránh từng đoàn thủ vệ té ngã trên mặt đất, hướng đến phía bắc.

Đi vào viện tử dành cho thị tòng, Lãnh Khải Chi theo môn bài tìm kiếm, rất nhanh tìm được gian phòng của Hoàng Nghĩa. Hấn đang muốn gõ cửa, cửa lại đột nhiên mở ra.

“Lãnh công tử. Ta nghe thấy cước bộ của người.”

“Vậy a...” Đối phương có thể ở khoảng cách xa như vậy nghe chính xác thanh âm cước bộ của mình, xem ra công lực cũng không đơn giản. Lãnh Khải Chi nói nhanh: “Ta đã hỏi ra chỗ bí tịch.”

“Ở nơi nào?”

“Ở trong thánh phần...”

“Thánh phần? Ta đã biết, người chờ một chút.” Hoàng Nghĩa nhanh chóng trở lại trong phòng, thay một thân y phục dạ hành. “Đi theo ta, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.”

Cách đó không xa truyền đến tiếng xôn xao, xem ra Bùi Sĩ Kiệt đã khôi phục thần trí.

Hoàng Nghĩa dẫn Lãnh Khải Chi tránh thoát thị vệ tuần tra, chạy đến chuồng ngựa. Không còn công lực, Lãnh Khải Chi phải rất vất vả mới theo kịp.

“Hoàng Nghĩa tiền bối, người biết thánh phần ở đâu sao?” Lãnh Khải Chi thở phì phò, sau lưng Hoàng Nghĩa hỏi.

“Nếu tin tức của ta không sai, thánh phần trên ngọn núi cao nhất của Sơn Thần Lĩnh.”

“Ngọn núi cao nhất của Sơn Thần Lĩnh?” Đang nói, hai người đã tới trước chuồng ngựa, Hoàng Nghĩa dắt ra hai con khỏe mạnh, cùng Lãnh Khải Chi leo lên lưng ngựa.

“Bên này!” Hoàng Nghĩa một cước thúc vào bụng, con ngựa phi thẳng ra khỏi cửa hông, Lãnh Khải Chi theo sát phía sau.

Hai người liều mạng chạy băng băng. Thủ vệ ngoài cửa toàn bộ bị Hoàng Nghĩa phóng phi đao giải quyết.

Vừa chạy đến sơn đạo, rất nhiều truy binh cũng đã đuổi tới, đi đầu đúng là Bùi Sĩ Kiệt!

“Nhanh lên.” Hoàng Nghĩa nói vọng lại với Lãnh Khải Chi.

Lãnh Khải Chi tuy rằng công lực đã mất, kỹ thuật cưỡi ngựa vẫn rất tốt. Hắn nhanh chóng không chế được con ngựa, rất nhanh khiến nó vượt qua Hoàng Nghĩa.

Bùi Sĩ Kiệt đang truy theo, cao giọng quát: “Đừng để bọn chúng chạy thoát!”

Giang Triết bên cạnh bỗng nhiên không hề xin phép Bùi Sĩ Kiệt mà ra lệnh: “Bắn tiễn!”

Bùi Sĩ Kiệt muốn ngăn cản nhưng đã quá muộn, bọn thị vệ sớm giương cung, một trận mưa tiễn hạ xuống Lãnh Khải Chi cùng Hoàng Nghĩa.

Lãnh Khải Chi treo hai chân lên lưng ngựa, gắng sức xoay ngược thân mình xuống. Vì muốn sống nên một chút khí lực còn sót lại trong cơ thể hắn cũng bị bức ra hết, thành công giúp hắn tránh mưa tiễn. Hoàng Nghĩa lại không may mắn như vậy, sau lưng trúng hai tiễn, hét thảm lập tức ngã nhào.

Lãnh Khải Chi trở mắt nhìn Hoàng Nghĩa ngã ngựa, nhưng không cách nào giúp được. Hắn cắn chặt răng, lại dùng sức xoay người, thúc ngựa hướng đỉnh núi chạy như điên, Bùi Sĩ Kiệt nhanh đuổi theo, không quên đối thủ hạ rống to: “Không cho phép bắn tiễn!”

Lãnh Khải Chi dần dần nhận ra đoạn sơn đạo này, đây đúng là đường đi đến một trong “tam đại tiên cảnh” Bùi Sĩ Kiệt sở phong —— “Hồng Liên Nhật Lạc”!

Hay cái gọi là thánh phần chính là chỉ khối cự thạch trên đỉnh núi? Lãnh Khải Chi đoán, Bùi Sĩ Kiệt đang theo sát, mình tuyệt đối không thể bị bắt trở về! Chỉ có được ăn cả ngã về không!

“Giá!” Lãnh Khải Chi mãnh liệt sục dây cương, bắt con ngựa chạy nhanh hơn nữa.

Đến đỉnh núi, con ngựa vừa thắng lại, Lãnh Khải Chi liền phi thân nhảy xuống, hai chân mỗi nhứ lão đảo, bắt quá rất nhanh liền đứng vững.

Lãnh Khải Chi chạy vội tới khối cự thạch, tìm từng chỗ một, không hề thấy. Hay là còn có cơ quan gì? Hắn thâm nghĩ.

Dưới chân núi đã truyền đến tiếng vó ngựa, lòng nóng như lửa đốt, chưa từ bỏ ý định, hắn đưa tay sờ sờ cự thạch. Tiếng vó ngựa đã tới gần trong vòng trăm trượng! Thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, ánh trắng lộ ra khỏi đám mây, chiếu rọi đỉnh núi.

Chuyện thần kỳ phát sinh, hoa văn trên cự thạch dưới ánh trắng hiện ra, Lãnh Khải Chi chăm chú nhìn kỹ, phát hiện đó là tiếng Phạn. Không bao lâu trước đây hắn từng theo An Trường Quân đi khắp nơi, đối với tiếng Phạn cũng biết một ít.

Đây là chìa khóa sao? Lãnh Khải Chi không do dự, rất nhanh niệm lên. Vừa xong, bên dưới đại thạch đầu lập tức truyền đến tiếng động như cửa một cơ quan nào đó, cự thạch nặng nề dời qua bên cạnh! Một cái cửa động sâu không thấy đáy xuất hiện.

Lãnh Khải Chi vui mừng quá đổi, phía sau truyền đến tiếng Bùi Sĩ Kiệt gầm rú ——

“Khải Chi!!”

Lãnh Khải Chi quay đầu nhìn y đang chạy như điên về phía mình, hấn nắm chặt nắm tay, không suy nghĩ gì nữa, thả người nhảy vào trong động...

Hai tháng sau ——

Sương sớm bao phủ thành trấn, sắc trời vẫn âm u, trên đường không một bóng người. Tiếng vó ngựa thanh thúy vang lên trên con đường nhỏ tĩnh mịch, trên lưng ngựa là một nam tử thân hình gầy yếu, thần tình mệt mỏi —— đúng là người hai tháng trước rời đi Hồng Liên Đảo, Lãnh Khải Chi.

Hắn đã hai ngày chưa ăn gì, hơn nữa nhiều ngày chạy suốt đêm, suýt ngất xỉu không biết bao nhiêu lần. Nhưng vẫn chưa tới nơi, hắn cố gắng gượng, dựa vào trí nhớ tìm đến con đường quen thuộc.

Con ngựa đi đến một tòa đại trạch bên ngoài có một cây cổ thụ trăm năm, Lãnh Khải Chi hí mắt cổ nhìn rõ.

Dường như là nơi này... Tâm tình của hắn lập tức trầm tĩnh lại, ngay cả khí lực xuống ngựa cũng không có, cứ như vậy ngã sấp trên lưng ngựa.

Không lâu sau, đại môn truyền đến tiếng vang, một nam tử nhỏ gầy đẩy cửa đi ra. Lãnh Khải Chi nghe được, thân mình bỗng nhúc nhích, con ngựa như có linh tính bước về phía người nọ.

Đối phương nhìn thấy con ngựa cùng với người trên lưng nó bỗng nhiên xuất hiện, vạn phần kinh ngạc.

“Người... Người không sao chứ...” A Lê nhẹ nhàng nắm lấy tay Lãnh Khải Chi, Lãnh Khải Chi rên một tiếng, cả người bỗng đứng trượt xuống. Nam tử cực kỳ hoảng sợ, luống cuống tay chân tiếp được hắn.

Nam tử cố hết sức đỡ Lãnh Khải Chi: “Xin hỏi... Người đi đâu...”

Lãnh Khải Chi thanh tỉnh một chút, hấn vận hết toàn thân khí lực, đứt quãng nói: “Ta tìm... An... An Trường Quân Minh Chủ...”

A Lê vội vàng đỡ hắn ngồi trên bậc thang, chạy vào trong, vừa vận dụng vào một lão nô đang cầm chổi quét tuyết.

“Vị lão nhân gia, bên ngoài có một nam nhân nói muốn tìm An Minh Chủ, hắn té xỉu rồi, phiền toái người đi xem hắn được không?”

Lão nô kia theo A Lê ra ngoài. Lãnh Khải Chi đã muốn hoàn toàn hôn mê bất tỉnh, lão nô ngồi xổm xuống nhìn mặt đối phương, bỗng nhiên trừng lớn mắt kêu sợ hãi: “Lãnh công tử!!”

A Lê bị lão nô làm hoảng sợ, lão nô ném cây chổi, kích động chạy vào trong, vừa chạy vừa la: “Có ai không! Có ai không! Lãnh công tử đã trở lại! Nhanh đi thông tri lão gia!”

A Lê ở bên ngoài coi chừng Lãnh Khải Chi, không lâu sau, An Trường Quân dẫn theo một đám thị tòng từ sau cửa chạy tới.

“Lão thiên! Khải Chi!” An Trường Quân bước một bước dài tới chỗ Lãnh Khải Chi, nắm lấy cổ tay hắn, cẩn thận bắt mạch, sau thần sắc An Trường Quân mới thả lỏng một chút.

“Lão gia, Lãnh công tử có bị thương nặng không?” Lão nô đứng một bên lo lắng hỏi.

“Không có việc gì, chính là mệt mỏi quá độ, bắt quá mạch tượng có điểm không xong...” An Trường Quân đang trả lời, thỉnh thoảng nhìn thấy bên trong vạt áo Lãnh Khải Chi thấp thoáng hiện tiên hồng sắc. An Trường Quân hồ nghi kéo ra nhìn kỹ, chỉ thấy trên vai Lãnh Khải Chi một đóa Hồng Liên.

An Trường Quân khiếp sợ, đôi môi run rẩy, bọn thị tòng cũng nghi hoặc nhìn.

“Lão gia, đây là...”

“Đừng nói gì nữa, nhanh đi kêu đại phu.” An Trường Quân sắc mặt âm trầm, đem Lãnh Khải Chi ôm vào trong lòng.

Mọi người cũng đi theo vào nhà, con ngựa thấy chủ nhân bị khiêng đi cũng rất ngoan ngoãn theo sát. A Lê một lần nữa khép lại hai cánh cửa, ảm đạm xoay người bước đi trong màn sương dày đặc.

Được thang cam khổ (đắng) đan xen một ít thanh diêm chảy vào miệng, Lãnh Khải Chi mơ mơ màng màng nuốt xuống. Mi mắt của hắn khẽ động, hơi hơi mở ra.

Mơ hồ mấy bóng người vây quanh, nghe tiếng bọn họ vui sướng kêu:

“Tỉnh tỉnh!”

“Mau mau, đem thuốc ury xong...”

Thanh âm thế nào quen như vậy... Lờ mờ hiểu được, mình đã trở về rồi, có thể an tâm rồi. Hắn cô lỗ cô lỗ uống hết được thang còn lại.

Nha hoàn dọn dẹp xong, An Trường Quân ngồi ở bên giường, thay Lãnh Khải Chi lau được vầng nơi khóe miệng. Lãnh Khải Chi dần dần thấy rõ xung quanh, hắn mệt mỏi quay đầu nhìn mọi người trước mặt.

“Sư phụ...” Hắn nhẹ nhàng gọi.

“Khải Chi... Người cuối cùng đã trở lại.” An Trường Quân vừa đau lòng lại vừa áy náy.

“Đại sư huynh.” Hạ Cảnh Tề cũng đến.

“Sư huynh...” Thê tử Hạ Cảnh Tề là Dương Duyệt Tâm cũng ở bên cạnh.

Lãnh Khải Chi đối bọn họ nhẹ nhàng gật đầu, cười thư thái. Hắn đột nhiên nhớ tới chuyện trọng yếu, vội vàng chống người dậy nói: “Sư phụ, Bùi tiên bối hắn không chết, ta đã thấy hắn...”

An Trường Quân thần tình khiếp sợ, kích động nắm tay Lãnh Khải Chi, đôi môi run rẩy.

“Người... Người nói thật?”

“Đúng, đệ tử cùng hắn gặp mặt... Chính là hắn tựa hồ đã quên chuyện của người...”

“Người nói cái gì?” An Trường Quân nghe như sấm sét giữa trời quang.

“Bùi tiên bối hoàn toàn không nhớ người, vô luận ta nói cái gì, hắn đều không tin...”

Hạ Cảnh Tề không chịu nổi xen vào: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Sự tình tương đương phức tạp, sư phụ, nhưng thật ra là...” Lãnh Khải Chi nói đến một nửa, bỗng nhiên ho khan.

“Tốt lắm tốt lắm...” An Trường Quân lo lắng thân thể hắn chịu không nổi, nhanh chóng giúp hắn đắp chăn: “Người đừng vội nói, nghỉ ngơi thật tốt, hết thấy chờ người thân thể bình phục tính sau...”

“Thì... Khụ khụ...” Lãnh Khải Chi nghe lời nằm xuống.

Mọi người rời đi, Hạ Cảnh Tề bảo nha hoàn đưa Dương Duyệt Tâm trở về phòng, còn mình thì cùng An Trường Quân đến thư phòng.

“Sư phụ, chuyện Đại sư huynh trở về, chúng ta có nên thông tri Vô Lâm Minh?”

Phía trước An Trường Quân một mảnh trầm mặc, Hạ Cảnh Tề lại hỏi một lần, An Trường Quân mới giật mình đáp:

“Này... Trước tạm thời không cần thông tri bọn họ...”

“Sư phụ, người có phải đang có tâm sự?” Hạ Cảnh Tề cẩn thận hỏi.

An Trường Quân dừng bước, thở dài, nhìn cây cối trong đình viện, vẻ mặt ưu thương.

Sư phụ nhất định là vì Lãnh Khải Chi nói đến chuyện vị “Bùi tiên bối” kia mà phiền lòng, Hạ Cảnh Tề nghĩ. Dù thời gian theo An Trường Quân không ngắn, nhưng đối với quá khứ của sư phụ, Hạ Cảnh Tề cũng chỉ biết một phần.

Hạ Cảnh Tề lại hỏi: “Sư phụ, đệ tử nhớ rõ, Đại sư huynh là vì giúp người tìm một người mới mất tích nhiều năm. Người nọ chính là “Bùi tiền bối” lúc nãy các người nói sao?”

An Trường Quân trong mắt sầu tư, cười khổ gật đầu.

“Ta vẫn cảm thấy hấn còn tại nhân thế, nhưng luôn luôn không dám tham vọng quá đáng rằng ý nghĩ của chính mình sẽ trở thành sự thật. Mà nay chứng thật hấn còn sống... lại không nhớ rõ ta. Qua nhiều năm như vậy, chỉ có ta một bên tình nguyện ghi nhớ hấn nên cảm thấy được có điểm khổ sở mà thôi.”

“Sư phụ, người cùng vị Bùi tiền bối này, rốt cuộc là quan hệ như thế nào...”

An Trường Quân không trả lời, hấn cầm quyền, nói: “Chuyện của chúng ta ta sẽ xử lý, bất quá... Chứng kiến Khải Chi biến thành như vậy, ta không có tư cách đi lo chuyện của mình, hết thấy chờ Khải Chi khôi phục tính sau.”

Kỳ thật An Trường Quân rất muốn lập tức nhảy ngay lên ngựa đi tìm Bùi Nhược Tử, nhưng không thể ích kỷ mặc kệ Lân Khải Chi như thế.

“Sư phụ người đừng tự trách, Đại sư huynh đã bình an trở lại, tuy rằng thân thể thực suy yếu, nhưng chỉ cần hảo hảo điều dưỡng nhất định sẽ khôi phục nhanh thôi.”

“Không phải vấn đề này...” An Trường Quân thần sắc ngưng trọng. “Cảnh Tề, người có thấy hình xăm trên vai Khải Chi?”

“Hình xăm? Đệ tử không chú ý tới... Đó là cái gì?”

“Khải Chi hấn... Chỉ sợ gặp phải đại phiền toái...”

“Đại phiền toái?”

“Hấn sẽ đem cả đời đổ đi vào... Đều là ta hại hấn!” An Trường Quân lại gất gao nắm tay.

“Sư phụ, đây rốt cuộc là...” Hạ Cảnh Tề đối lời của An Trường Quân hoàn toàn không hiểu.

An Trường Quân nói rõ: “Hình xăm trên vai hấn chính là dấu hiệu của Hồng Liên Giáo, một đóa sen đỏ. Người nào có dấu hiệu này, đời đời kiếp kiếp đều là người của Hồng Liên Giáo Giáo chủ!”

“Hồng Liên Giáo Giáo chủ?” Hạ Cảnh Tề cũng cả kinh.

“Chỉ có Giáo chủ hoặc là người chí thân của Giáo chủ, mới có tư cách mang ấn ký Hồng Liên. Hồng Liên Giáo tín đồ thấy Hồng Liên như thấy Giáo chủ. Khải Chi trên người có thứ này... Hấn chẳng khác nào biến thành người Hồng Liên Giáo! Bọn họ không có khả năng sẽ thả hấn, nhất định sẽ tìm đưa hấn mang về!”

“Sư phụ... Người đối Hồng Liên Giáo sự như thế nào rõ ràng như vậy?”

An Trường Quân ánh mắt lóe lên, Hạ Cảnh Tề thấy sư phụ tựa hồ không muốn nói bèn nhanh chóng thay đổi vấn đề: “Sư phụ, nếu biết bọn hấn sẽ đến bắt Đại sư huynh, chúng ta đây nên làm như thế nào?”

“Ai...” An Trường Quân thở dài: “Cầu mong bọn hấn không đến mang đi Khải Chi, nếu không với lực lượng của chúng ta chỉ sợ không thể đấu lại...”

“Sư phụ, người đừng lo lắng, chúng ta còn có cả võ lâm làm hậu thuẫn a.”

“Vi sư sợ đúng là chuyện đó!” An Trường Quân mày nhíu chặt: “Nếu bởi vì Khải Chi, khiến Hồng Liên Giáo cùng Võ Lâm Minh lại giao phong...”

“Nhưng... Cũng không thể cứ như vậy chờ bọn hấn đến đem Đại sư huynh đi?”

“Hồng Liên Giáo... kỳ thật cũng không tà ác như chúng ta nghĩ...” An Trường Quân nói đến một nửa, bỗng nhiên dừng lại.

“Sư phụ, chẳng lẽ người cho rằng, để sư huynh theo bọn họ đi cũng không sao?” Hạ Cảnh Tề lớn mật đoán.

“Không phải.” An Trường Quân nhanh chóng phủ nhận. “Ta chỉ là muốn làm rõ lòng của Khải Chi, chỉ cần hấn không muốn, vi sư nhất định đem hết toàn lực cũng phải bảo vệ hấn.”

“Ân... Sư huynh mấy năm qua có thể đã trải qua rất nhiều sự chúng ta không tưởng được, chờ thân thể của hân khôi phục, chúng ta tiếp tục cùng hân nói chuyện.”

“Đúng a, hơn nữa Khải Chi tựa hồ bị phong trụ huyết đạo, dẫn đến khí huyết không thông, mạch tượng rối loạn, phải nghĩ biện pháp giúp hân mới được...”

“Sư phụ, có gì cần đệ tử hỗ trợ, thỉnh cứ việc phân phó.”

“Hảo hảo...”

Hai người vừa nói, vừa tiếp tục đến thư phòng.

Lãnh Khải Chi nghỉ ngơi mấy ngày, An Trường Quân cùng Hạ Cảnh Tề vì giúp hân giải huyết đạo đã dùng rất nhiều biện pháp, nhưng đều không thể làm công lực của hân hoàn toàn khôi phục.

“Khải Chi, hân rốt cuộc dùng phương pháp gì phong trụ huyết đạo của ngươi?”

“Ta cũng không rõ lắm, bọn hân dùng ngân châm đâm vào huyết đạo của ta...” Lãnh Khải Chi nhớ lại tình cảnh lúc đó:

“Dường như có gia nhập một ít chân khí... Khi đó ta cảm thấy được, khí tức vận hành trong cơ thể thoáng cái bị chặt đứt...”

Một bên Hạ Cảnh Tề xen vào: “Xem ra là tương tự phương pháp châm cứu, chúng ta dùng đồng dạng phương pháp nói không chừng có thể giải khai huyết đạo.”

“Cứ thử một lần đi.” An Trường Quân nói: “Cảnh Tề, ngươi giúp ta thỉnh đại phu, còn có, đem huyết đạo đồ của ta đến đây luôn.”

“Hảo.” Hạ Cảnh Tề lui ra ngoài.

Lãnh Khải Chi áy náy nói: “Sư phụ, đệ tử vô năng, gây phiền toái cho các người nhiều như vậy...”

“Ngươi ngàn vạn lần đừng nói thế, đều do vi sư không tốt, là vi sư đem ngươi hại thành dạng này.” An Trường Quân so với hân càng áy náy.

“Sư phụ...”

Hai thầy trò không nói gì trong chốc lát, An Trường Quân hắng giọng, hỏi: “Khải Chi... Về chuyện ngươi cùng vị kia Giáo chủ... Ngươi có tính toán gì không?”

“Ách... Sư phụ, người là chỉ...”

“Vị kia Giáo chủ... Có phải hay không yêu ngươi?”

Lãnh Khải Chi khuôn mặt tuấn tú ảm đạm, thấp giọng nói: “Không phải...”

“Hân đem dấu hiệu Hồng Liên Giáo xăm trên người ngươi, chẳng lẽ không phải vì muốn ngươi thuộc về hân?”

Lãnh Khải Chi không khỏi dùng sức che vai phải, khàn giọng: “Không phải... Hân chỉ là muốn nhục nhã ta mà thôi...”

“Các người trong lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Vì tương lai Lãnh Khải Chi, An Trường Quân cảm giác mình phải biết rõ ràng.

“Ta cùng hân...” Lãnh Khải Chi nhớ lại, dứt quãng nói: “Ta cùng hân ngẫu nhiên nhận thức... Ngay từ đầu chúng ta cũng không biết thân phận của đối phương, ở chung lâu liền bất tri bất giác hấp dẫn nhau, ta cũng đã quên thân phận của mình, đối với hân động tình...” Nói đến chỗ này, Lãnh Khải Chi mặt dần dần phiếm hồng, bất quá ánh mắt của hân rất nhanh liền tối sầm xuống:

“Sau ta biết hân là Giáo chủ... Ta vừa kinh vừa sợ, ta biết mình cùng hân là không thể nào, nhưng ta đã hăm sâu... Đều tại ta lúc trước không khắc chế chính mình...”

“Người không cần nói như vậy, chuyện cảm tình, vốn không phải nói khắc chế liền có thể khắc chế.” An Trường Quân tràn đầy cảm xúc nói. “Người nói người đối với hần động tình, vậy còn hần? Hần yêu người sao?”

Lãnh Khải Chi cúi thấp đầu nói: “Đã từng...”

Thấy hần không nói được nữa, An Trường Quân phỏng đoán: “Hần biết thân phận của người liền thay lòng đổi dạ?”

“Đúng, hần hận ta lừa gạt hần... Vô luận ta giải yêu thế nào cũng không được...”

“Người bị hần xăm Hồng Liên, là chuyện khi nào?”

“Là sau khi thân phận của ta bại lộ, công lực cũng bị phế sạch.”

“Đây không phải là chứng minh hần còn yêu người sao?”

“Không phải...” Lãnh Khải Chi trong mắt lóe lệ quang, thanh âm khàn khàn: “Hần chính miệng nói, đây chỉ là chủ nhân muốn lưu lại dấu hiệu trên vật sở hữu của mình thôi, hần sẽ không tiếp tục yêu ta...”

“Hần thật sự nói như vậy?”

“Àn...”

“Kia... Người là như thế nào rồi đi hần?”

Nói chuyện này, Lãnh Khải Chi nhớ tới mình còn rất nhiều chuyện vẫn chưa rõ. “Kỳ thật cũng là cơ duyên xảo hợp... Sư phụ, người có biết Vô Lâm Minh còn cử một gián điệp khác tiềm phục tại Hồng Liên Giáo hay không?”

“Gián điệp khác? Vi sư không có nghe qua.”

“Vậy có thể là một vị trưởng lão chưa được phê chuẩn mà tự tiện thâm nhập, người họ gọi Hoàng Nghĩa. Sau đó hần tìm được ta, nói có thể giúp ta rời đi.” Lãnh Khải Chi nói hết chuyện Hoàng Nghĩa cùng chuyện bí tịch, An Trường Quân cau mày:

“Vô Lâm Minh nhiều người bảo thủ, không nguyện ý buông tha vương mắc cùng Hồng Liên giáo. Bọn hần như thế khiêu khích, khó trách song phương mâu thuẫn luôn luôn không thể tiêu trừ.”

“Đệ tử cũng hiểu được trộm bí tịch là việc không thể thực hiện. Lúc ấy đáp ứng trợ giúp Hoàng Nghĩa, chủ yếu cũng là vì thoát thân, cho nên coi như sau khi tìm được nơi giấu bí tịch, ta cũng không lấy đi.”

“Người chính là thông qua cái gọi là “thánh phần” kia mà đào thoát khỏi Hồng Liên Đảo?”

Lãnh Khải Chi kể lại quá trình bản thân chạy trốn: “Đúng, kỳ thật thánh phần chính là Hồng Liên Giáo bí đạo, đệ tử đoán đó là cấp Giáo chủ trong lúc nguy cấp. Đệ tử đánh bại đánh bại đi vào, ra được bến tàu, thừa dịp truy binh chưa tới trốn lên một thương thuyền. Cứ như vậy theo thương thuyền ly khai Hồng Liên đảo, tìm hơn hai tháng, nhiều lần trắc trở mới trở về được.”

“Người chịu ủy khuất rồi...” An Trường Quân áy náy.

“Không có.” Lãnh Khải Chi vội lắc đầu, “Lúc trước đáp ứng làm gián điệp, ta đã dự đoán được nguy hiểm, nay đệ tử có thể toàn thân trở ra, đã là vạn hạnh.”

“Khải Chi...” An Trường Quân nhớ tới một vấn đề: “Người một mình trốn đi, người cảm thấy Hồng Liên Giáo Bù Giáo chủ sẽ cứ như vậy bỏ qua người sao?”

Lãnh Khải Chi giật mình, nhẹ giọng: “Hần đối ta đã không có cảm tình, theo lý sẽ không vì ta mà tiêu phí quá nhiều tâm lực mới đúng... Ta đào tẩu, hần có thể sẽ thực tức giận. Bất quá hần có nói qua, đời này chưa từng rời khỏi Hồng Liên Đảo, nay vì một người hần thống hận... Hần không đến mức phá giới đâu...”

“Vi sư lại cảm thấy không phải vậy.” An Trường Quân thành khẩn nói. “Hần có lẽ vẫn còn yêu người...”

“Không có khả năng a...”

“Đây chỉ là phán đoán của ta, vì sư cũng không dám nói chính xác...” An Trường Quân ngừng một chút: “Ta chỉ biết là, yêu càng nhiều hận càng sâu, hận càng tỏ vẻ hận người càng chứng tỏ hắn còn yêu người. Nếu hắn thực sự tới tìm người, vậy chứng minh, hắn đối với người vẫn là có tình cảm, mà tình cảm này, tuyệt đối không phải là “hận”.”

Lãnh Khải Chi nghe xong lời này, cả người cũng mòng.

An Trường Quân vỗ vỗ vai hắn: “Tình huống hiện tại của người, cùng vì sư năm đó trải qua giống hệt. Vì sư lúc trước bởi vì không đủ kiên định mà bỏ lỡ chân ái, hi vọng người sẽ không giống ta.”

Lãnh Khải Chi thấp đầu không nói, thất thần nhìn hoa văn trên chần, đến An Trường Quân ly khai lúc nào cũng không biết.

10. Chương 10

An Trường Quân vận dụng y thuật kết hợp nội công, rốt cuộc đã có thể giải khai huyết đạo cho Lãnh Khải Chi. Thân thể cùng võ công Lãnh Khải Chi đều dần dần khôi phục. Giờ đây, An Trường Quân mới bắt đầu lo lắng chuyện của mình với Bùi Nhược Tỉ. Bất quá bởi vì còn quá nhiều sự tình vẫn chưa xử lý, An Trường Quân tạm thời vẫn không thể lập tức xuất phát đi tìm đối phương.

Một đêm, gió thổi rất mạnh, An Trường Quân đang ngồi trước bàn xem một bản vẽ — đó là Lãnh Khải Chi bằng trí nhớ vẽ lại bản đồ Hồng Liên Đảo, trước mặt ngọn nến bị gió thổi cơ hồ muốn tắt. Lãnh Khải Chi đi đóng cửa sổ lại, sau đó tiếp tục cùng An Trường Quân xem địa đồ.

“Sư phụ, người định lên vào sao?”

“Đúng a, lấy quan hệ hiện tại của Hồng Liên Giáo cùng võ lâm, ta cũng chỉ có thể lựa chọn phương pháp này.” An Trường Quân ngữ khí bất đắc dĩ.

“Chính là... Sư phụ, nếu Bùi tiền bối không còn nhớ nổi người, người tùy tiện đi tìm hắn sẽ gặp nguy hiểm...” Lãnh Khải Chi lo lắng.

An Trường Quân cười cười, trong mắt dấy lên hừng hực liệt hỏa.

“Vô luận gặp nguy hiểm như thế nào, ta đều không quản, hơn nữa nhất định phải làm cho hắn một lần nữa nhớ lại ta.”

Lãnh Khải Chi đã lâu không thấy An Trường Quân lộ ra thần thái này, trong lòng cũng an tâm nhiều. Hi vọng Bùi Nhược Tỉ cùng An Trường Quân có thể nối lại tình xưa... Hắn yên lặng khấn cầu.

An Trường Quân thu lại bản đồ: “Thời gian không còn sớm, Khải Chi, người đi về nghỉ ngơi đi.”

“Thì, sư phụ, người cũng sớm nghỉ ngơi.”

“Hảo.”

Lãnh Khải Chi rời thư phòng, hướng gian phòng của mình đi đến. Bất chợt truyền đến thanh âm hơi thở rất nhỏ khiến hắn chú ý.

Có người! Lãnh Khải Chi dừng bước, đột nhiên ngẩng đầu, người đang nấp sau tường cực kỳ nhanh cúi xuống, bất quá vẫn bị hắn phát hiện.

Lãnh Khải Chi phi thân nhảy lên, đối phương lập tức xoay người chạy.

“Đứng lại!!” Lãnh Khải Chi đuổi theo, hai người trên mái nhà truy đuổi. Vài gia đình tuần tra ở phụ cận nghe tiếng vội đến, thấy vậy kêu to:

“Có thích khách! Mau, có ai không!”

Trong phòng mọi người bị bừng tỉnh, Hạ Cảnh Tề cùng An Trường Quân cũng rất mau đuổi tới.

Lãnh Khải Chi đuổi theo thích khách kia đến đại môn, ngay lúc hần sắp bắt kịp đối phương, một quả đạn pháo đột nhiên lăn đến chân hần. Chỉ nghe một tiếng ầm vang, đạn pháo nổ tung, một luồng khói đen tản ra.

Lãnh Khải Chi vận chưởng khí xua tan khói, mà thích khách kia sớm nhân cơ hội đào thoát.

“Khải Chi!”

“Sư huynh!”

An Trường Quân cùng Hạ Cảnh Tề lập tức nhảy lên mái nhà, Lãnh Khải Chi nhìn chằm chằm phương hướng đạn pháo được ném tới — một gốc cây ngô đồng thật lớn, nơi đó không có một bóng người.

An Trường Quân hỏi: “Chạy thoát sao?”

“Àn...” Lãnh Khải Chi thần tình suy nghĩ sâu xa.

Hạ Cảnh Tề nhanh nhẹn hạ lệnh cho gia đình: “Nhanh đi thông tri phòng tuần bộ, nói bọn họ đóng cửa thành, phái người cẩn thận tìm kiếm!”

“Là!” Các gia đình lĩnh mệnh tản ra.

“Đợi một chút, ta cũng đi...” Lãnh Khải Chi đang muốn theo, An Trường Quân vỗ vỗ hần, nói:

“Người thân thể vừa mới khôi phục, không cần vất vả. Trở về trước nghỉ ngơi, việc này để cho ta cùng Cảnh Tề xử lý.”

Lãnh Khải Chi muốn nói lại thôi, hần dừng một chút, cuối cùng vâng lời đáp: “Là, sư phụ...”

Lãnh Khải Chi trở lại phòng, trần trọc khó ngủ. Hần cảm giác thích khách kia thân phận không tầm thường, hơn nữa đối phương rõ ràng đang giám thị mình... Chẳng lẽ, là “người đó” phái tới? Lãnh Khải Chi lòng căng thẳng. Bản thân trên giang hồ biến mất nhiều năm, nay mới vừa trở về, không có khả năng chọc tới “cừu gia” nào. Trừ bỏ người đó, hần không thể nghĩ ra còn ai đối với mình cảm thấy hứng thú. Lãnh Khải Chi càng nghĩ càng buồn rầu, càng không thể chợp mắt.

Hôm sau phòng tuần bộ báo tin, bọn họ không truy ra manh mối thích khách, nhưng hứa nhất định sẽ tra rõ việc này cũng tăng cường bảo hộ phủ đệ An Trường Quân.

Lãnh Khải Chi trải qua một đêm cân nhắc, cơ hồ có thể xác định thích khách là nhắm vào hần, tin chắc thích khách còn lưu tại thành, hơn nữa sẽ lại tìm đến hần. Bất quá hần cũng không nói việc này với An Trường Quân.

Ném qua cơm chiều, Lãnh Khải Chi một mình ra cửa. Hần chính là muốn dẫn dụ thích khách. Hơn nữa hần không ở An phủ để không gây rắc rối cho An Trường Quân, dù sao việc này nguyên nhân là do hần.

Rút kinh nghiệm thất bại ngày hôm qua, đối phương kế tiếp có lẽ sẽ dùng thủ đoạn quyết liệt hơn, Lãnh Khải Chi không muốn An Trường Quân cùng những người vô tội khác bị liên lụy.

Muốn gì cứ nhắm vào một mình hần! Bất quá thì chết thôi! Lãnh Khải Chi tráng liệt nghĩ.

Rời đi An phủ không bao lâu, hần rất nhanh liền phát hiện mình bị theo dõi. Đối phương cũng không cao minh, ngay cả như thế nào che dấu tiếng bước chân cũng không hiểu. Lãnh Khải Chi lại buồn bực, nếu thích khách là “người đó” phái tới, lấy năng lực của y, hần là sẽ không lộ ra sơ hở kiểu này...

Hần cố ý nhanh hơn cước bộ, hướng ngõ nhỏ thừa thớt người đi đến. Phía sau người theo dõi rất nhanh đã bị mất dấu.

Thích khách ngày hôm nay tựa hồ không có lợi hại của ngày hôm qua... Lãnh Khải Chi đang đau đầu suy nghĩ, trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến “Xuy xuy” tiếng gió — hần lập tức ngẩng lên, một cái lưới to từ trên trời giáng xuống! Lãnh Khải Chi đã khôi phục công lực rất nhanh rút ra bội kiếm phá vỡ.

Đúng lúc này, hai cái dây thừng từ trên mái nhà hai bên ngõ nhỏ, nhanh nhẹn quấn quanh người hần.

“Ồ...” Lãnh Khải Chi trầm ổn trung bình tấn, khiến cho hai người trên kia không thể kéo hần lên. Hần đang muốn vận khí đem dây thừng bức đoạn, phía sau bỗng dưng truyền đến tiếng kêu:

“Lãnh công tử ——!”

Lãnh Khải Chi nhìn lại, là gia đình An phủ!

Hai người trên mái thấy cứu binh xuất hiện, lập tức buông dây thừng biến mất. Chờ Lãnh Khải Chi nhảy lên bọn hắn đã sớm không còn bóng dáng.

Bọn gia đình ở dưới hỏi: “Lãnh công tử, có cần nói cho An lão gia?”

Lãnh Khải Chi lại nhảy xuống, nghi hoặc hỏi: “Là sư phụ bảo các người đi theo ta sao?”

“Đúng a, An lão gia hoài nghi tối hôm qua thích khách là muốn đến hại Lãnh công tử, cho nên hôm nay sau khi người xuất môn liền phái chúng ta đi theo.”

Nguyên lai lúc đầu theo sau là bọn họ... Lãnh Khải Chi thở dài. Xem ra An Trường Quân cũng đã đoán được thân phận thích khách, mình tự chủ trương muốn làm mối dẫn đối phương, thật sự có điểm không tôn trọng sư phụ.

“Cám ơn các người, chúng ta trở về rồi hãy nói đi.”

Mọi người trở lại An phủ, trời cũng đã tối đen. Lãnh Khải Chi lập tức đi vào thư phòng An Trường Quân, đối phương đang xem một quyển thư tịch võ học.

“Sư phụ...”

“Khải Chi, đã về rồi sao?” An Trường Quân đối hắn từ ái cười.

Lãnh Khải Chi kể lại chuyện phát sinh vừa rồi, áy náy nói: “Đệ tử không cùng sư phụ giải thích rõ ràng hại người lo lắng cho ta, thật sự hết sức xin lỗi...”

“Người đừng nói như vậy.” An Trường Quân thông cảm: “Người cũng là không muốn liên lụy đến chúng ta thôi. Bất quá việc này không phải chỉ bằng chính người liền có thể giải quyết, vì sư hi vọng người có thể theo ta cùng Cảnh Tề hảo hảo thương lượng, ngàn vạn lần đừng một mình hành động.”

“Thì, đệ tử biết...”

“Khải Chi...”

“Thì?”

An Trường Quân trầm ngâm chốc lát, hỏi:

“Nếu... Thích khách là Hồng Liên Giáo Giáo chủ phái tới... Người tính toán thế nào?”

Lãnh Khải Chi ôm quyền, thấp giọng nói: “Ta muốn biết mục đích của hắn... Nếu hắn là muốn tới tổn thương chúng ta, đệ tử nhất định cùng hắn giao tranh!”

“Nếu hắn chỉ là muốn người trở về bên cạnh hắn?”

Lãnh Khải Chi trầm mặc thật lâu, hắn ôm lấy vai phải lại bắt đầu nóng lên, nghiêng răng nghiêng lợi: “Ta sẽ không tiếp tục trở thành món đồ cho hắn độc chiếm!”

“Khải Chi, Hồng Liên Đảo cùng nơi này cách xa ngàn dặm, sẽ không ai vì một người không quan trọng mà trèo ngàn non lội ngàn suối đến tìm.” An Trường Quân thấu tình đạt lý nói.

Lãnh Khải Chi ánh mắt dao động.

“Chính là hắn...”

Hắn còn chưa kịp nói xong, cửa sổ đang đóng bỗng nhiên bị một trận cuồng phong thổi mở, trên bàn ánh nến lập tức bị thổi tắt. An Trường Quân cùng Lãnh Khải Chi đồng thời cảm giác được bên ngoài hơi thở không tầm thường, hai người phút chốc đứng lên.

Từ khoảng không đen kịt trong viện truyền tới thanh âm dã thú gào khóc, làm cho người ta lông tóc dựng đứng.

“Lại tới nữa?!” Lãnh Khải Chi thấp hô.

“Người ở lại đây!” An Trường Quân nói xong, bước nhanh ra ngoài. Bên ngoài không khí phi thường quỷ dị, tựa hồ tràn ngập một loại vị đạo kỳ lạ — đối phương dùng mê hương! An Trường Quân lập tức nín thở.

“Xin hỏi là các bằng hữu Hồng Liên Giáo sao?” An Trường Quân lên tiếng: “Có chuyện gì xin mời đi ra thương lượng! Tại hạ không muốn cùng các người giao thủ!”

Đối phương không để ý đến An Trường Quân, thanh âm gào thét lại vang lên, thẳng tiến vào trong tai An Trường Quân. Nếu như là người nội công không tốt, sớm đã bị thanh âm này bức điên.

An Trường Quân bình tĩnh tiếp tục nói:

“Tại hạ biết các người cũng không ác ý, mời các người đi ra! Mọi sự đều hảo thương lượng!”

Vừa dứt lời, hai luồng lửa bỗng nhiên từ trên một thân cây phòng xuất, An Trường Quân nhanh chóng nhảy lên tránh né. An Trường Quân rất nhanh tìm được vị trí địch nhân, nhắm trong đám cây cối rậm rạp đánh ra một chưởng — nếu đối phương đã xuất thủ, tất nhiên phải đánh trả.

Hoa lạp lạp lạp — thân cây kịch liệt lắc, lá cây như hoa tuyết bay xuống, hai người bịt mắt ẩn đằng sau phi thân nhảy lên, An Trường Quân đuổi theo.

“Sư phụ!” Hạ Cảnh Tề cùng gia đình đuổi tới, thanh kiếm trong tay ném lên không: “Bắt lấy!”

An Trường Quân tiếp được kiếm, ba người ở giữa không trung dao qua kiếm lại, trong nháy mắt đã hơn mười chiêu. Lúc này, vài hắc y nhân khác mai phục tại trên tường nhảy ra, trong viện nhất thời triển khai chém giết hỗn chiến, Lãnh Khải Chi ở trong phòng nghe được vô cùng lo lắng, nhưng An Trường Quân đã phân phó hắc y nhân đi ra, hắc y nhân không dám tùy tiện nhúng tay.

An Trường Quân cùng Hạ Cảnh Tề thân là tiên nhiệm cùng đương nhiệm Minh Chủ Vô Lâm, công lực không đơn giản, thích khách đánh một hồi lâu cũng sắp chống đỡ không được. Bất chợt vào lúc này, một đợt chưởng phong quét tới, trong viện đột nhiên nổi lên hừng hực liệt hỏa.

Các gia đình sợ tới mức quỳ rạp trên mặt đất, An Trường Quân cùng Hạ Cảnh Tề cũng chưa từng thấy qua cảnh tượng kỳ dị như vậy, đều choáng váng. Tất cả thích khách nhất tề rút ra bội kiếm, hỏa khí như có ý thức quán quanh kiếm phong bọn hắc y nhân. Một loạt hỏa kiếm hướng An Trường Quân cùng Hạ Cảnh Tề đâm tới, hai người nhất thời rối loạn. Phía sau là hỏa, phía trước cũng là hỏa, hai thầy trò bị bức không có đường lui.

An Trường Quân bỗng nhiên bỏ xuống bội kiếm, đối Hạ Cảnh Tề nói: “Cảnh Tề, cẩn thận bảo vệ mình.”

Hạ Cảnh Tề biết An Trường Quân muốn sử dụng chiêu thức đặc biệt, liền gạt đầu, âm thầm vận khí.

An Trường Quân trầm ổn trung bình tấn, vận đủ khí, đột nhiên tròng lớn hai mắt, song chưởng tề xuất:

“Hát —!”

Chưởng phong cự đại đánh vào các thích khách, hỏa trên kiếm bọn hắc y nhân cũng bị dập tắt. Đúng vào lúc này, một luồng chưởng phong khác bỗng nhiên đánh úp lại, khiến chưởng phong của An Trường Quân suy yếu. An Trường Quân cùng Hạ Cảnh Tề lập tức ổn định thân mình, một trận cuồng phong nữa lại cuộn cuộn nổi lên, một nam nhân cao lớn xuất hiện trước mặt hai người.

Nam tử tuấn suất vô cùng, một thân hắc y, khí thế bức người.

“Người là...” An Trường Quân kinh ngạc nhìn y.

“Dem hắc y giao ra đây.” Bùi Sĩ Kiệt trầm giọng, ngữ khí không để đối phương cự tuyệt.

An Trường Quân đã biết thân phận y, bình tĩnh nói: “Người hắc y là nên để cho hắc y tự nguyện trở về bên cạnh người, mà không phải dùng biện pháp ép buộc thế này.”

Bùi Sĩ Kiệt mi tâm nhíu chặt, gầm nhẹ: “Giao ra đây!”

“Nếu người còn yêu hắc y, khiến cho chính hắc y tự trở về!” An Trường Quân cao giọng.

Bùi Sĩ Kiệt nhận định An Trường Quân đang cản trở mình, y lười cùng An Trường Quân vô nghĩa nên trực tiếp xuất chưởng. An Trường Quân cả kinh, lập tức hoàn thủ.

Phanh! Hai chưởng trên không trung đánh nhau, song phương đều bị bắn ra.

Bùi Sĩ Kiệt chỉ cần lui về phía sau vài bước liền ổn định thân mình, An Trường Quân do dưới tình huống không có phòng bị mà hoảng sợ ra tay, bị văng ra xa mười trượng.

“Sư phụ!” Hạ Cảnh Tề vội nhào tới đỡ An Trường Quân.

“Không có việc gì...” An Trường Quân nắm thật chặt cổ tay mơ hồ đau.

Bùi Sĩ Kiệt song thối nhất định, bay lên không trung, lại muốn xuất thêm một chưởng. Hạ Cảnh Tề muốn che cho sư phụ, la to đẩy An Trường Quân:

“Tránh ra!”

Lúc này, Lãnh Khải Chi từ nãy giờ vẫn ở bên trong bỗng mãnh liệt lao ra.

“Không cần ——!”

Bùi Sĩ Kiệt động tác nhất thời dừng lại, y buông mình đáp xuống, hai mắt tập trung trên người hắn. Lãnh Khải Chi đứng cách y năm bước, biểu tình phức tạp nhìn y.

Nha thước bên trong không một tiếng động, tất cả mọi người đều nhìn chăm chú vào bọn hắn.

Thật lâu sau, Bùi Sĩ Kiệt đối Lãnh Khải Chi vươn tay, trong cổ họng phát ra thanh âm mang theo ghen ngào:

“Theo ta trở về...”

Lãnh Khải Chi mím môi, trong mắt lóe lệ quang.

“Ta...”

“Theo ta trở về.” Bùi Sĩ Kiệt lặp lại một lần, lúc này thanh âm đã lộ ra một tia bá đạo.

Lãnh Khải Chi lui nửa bước, nhỏ giọng hỏi: “Vì cái gì...”

“Còn có rất nhiều cảnh đẹp chúng ta chưa xem, còn có rất nhiều mỹ thực chúng ta chưa cùng nhau ăn... Theo ta trở về!” Bùi Sĩ Kiệt đi tới từng bước.

“Chính là... Người không phải đã không còn thích ta sao...” Lãnh Khải Chi đang nói, Bùi Sĩ Kiệt đột nhiên xông lên trước, một tay bắt lấy hắn. Lãnh Khải Chi hô nhỏ, nếu hắn muốn phản kháng tuyệt đối có thể, nhưng hắn vẫn không làm.

“Khải Chi ——!” An Trường Quân kêu sợ hãi.

Bùi Sĩ Kiệt song thối nhất định, bay vọt lên tường, tiếp đó lại nhảy qua các mái nhà. Lãnh Khải Chi thanh âm vọng lại:

“Sư phụ —— không cần để ý ta ——! Ta ở trên đảo chờ người! Người nhất định phải tới tìm Bùi tiên bối...”

An Trường Quân đang muốn đuổi theo chợt ngầy ngẩn cả người, nam tử kia đi rồi, thích khách cũng đều rút quân. Hạ Cảnh Tề chạy vội tới chỗ An Trường Quân.

“Sư phụ, không đi truy sao?”

An Trường Quân nhìn ánh trăng mờ lung trên bầu trời, tâm tình phức tạp nói nhỏ: “Không cần...”

Bùi Sĩ Kiệt hạ xuống trước một mã xa trắng lẹ. Hai chân rút cuộc có thể đụng tới mặt đất, Lãnh Khải Chi nắm lấy bả vai đối phương chống đỡ thân mình đứng vững. Trước mắt hắn tối sầm, môi bị một cái gì ẩm ập mềm mại phủ lên.

“Ô...” Lãnh Khải Chi giật mình thấp suyễn, đầu lưỡi đối phương nhân cơ hội xâm nhập.

Miệng bị lấp đầy, đầu lưỡi bị quán lấy, trong mũi ngửi được đều là vị đạo của đối phương. Lãnh Khải Chi mê loạn tựa vào trong lòng y, bên tai không nghe thấy gì nữa, cảm giác linh hồn của mình tựa hồ đã thoát ra khỏi cơ thể.

Không biết qua bao lâu, Bùi Sĩ Kiệt rót cuộc li khai. Lãnh Khải Chi sắc mặt như rặng mây đỏ, vô cùng xinh đẹp. Hắn thở hào hển, xấu hổ trốn tránh đôi mắt lóe sáng của đối phương.

“Khải Chi...” Bùi Sĩ Kiệt khẽ gọi, Lãnh Khải Chi ngẩng đầu nhìn một cái, lại cuống quýt đem ánh mắt dời.

Bùi Sĩ Kiệt đưa hắn ứng tiến trong lòng, khinh người tóc hắn. Động tác giản đơn mà thật âm áp, nhượng Lãnh Khải Chi lòng tràn đầy cảm động. Hắn cảm thấy cái mũi toan toan, giống như sắp khóc.

“Theo ta trở về được không...” Bùi Sĩ Kiệt ghé vào lỗ tai hắn hỏi, trong thanh âm lộ ra ý tứ làm nũng đã lâu không thấy.

“Nhưng ta là địch nhân của các người...” Lãnh Khải Chi ở trong lòng ngực y rầu rĩ nói.

“Ta mặc kệ.” Bùi Sĩ Kiệt đưa hắn ôm càng chặt hơn.

“Nhưng ta lừa người...”

“Người lại không phải cố ý, hơn nữa ngay từ đầu ta cũng che giấu người a.”

“Ta đối với người dùng mê hương... Còn chạy trốn...”

“Đó là trước đây ta không đúng.” Bùi Sĩ Kiệt trên môi hắn khẽ trác một chút.

Lãnh Khải Chi hai mắt nóng lên, nghẹn ngào hỏi: “Vậy người còn... còn thích ta sao...”

Bùi Sĩ Kiệt ôm chặt hắn, ghé sát bên tai hắn, giống như tuyên thệ:

“Không phải thích, là yêu... Khải Chi, ta yêu người... Đừng bao giờ rời khỏi ta!”

Lãnh Khải Chi đem mặt vùi vào trong lòng ngực đối phương, rót cuộc vươn hai tay ôm lấy y.

“Theo ta trở về.” Bùi Sĩ Kiệt ngoan cường nói.

“Àn...”

“Nói người không hề giận ta, nói người cũng yêu ta...” Bùi Sĩ Kiệt đòi hỏi.

“Không giận người... Ta, ta cũng yêu người!” Lãnh Khải Chi ngượng ngùng khẽ nói.

Bùi Sĩ Kiệt lộ ra nụ cười ngây ngô như hài tử, trên trán hắn dùng sức hôn vài cái.

“Ta cũng rất yêu rất yêu người nga, nương tử thân ái!”

“Ai là nương tử của người!” Lãnh Khải Chi kháng nghị kêu lên.

“Người a! Người là nương tử của ta!” Bùi Sĩ Kiệt không cho phép hắn phủ nhận: “Sau khi trở về liền lập tức bái đường! Tuyệt đối không cho phép chạy trốn!”

“Người... Người nói giỡn a!” Lãnh Khải Chi đại kinh thất sắc.

“Hắc hắc hắc... Ai với người nói giỡn a, nếu không chúng ta trước hết động phòng rồi bái đường sau!” Bùi Sĩ Kiệt vui vẻ tuyên bố.

“Động cái đầu của người! Người này sắc quỷ!” Lãnh Khải Chi đánh lên bàn tay của y đang sờ soạng đồn bộ mình.

“Để làm chi a, ta cho dù sắc cũng chỉ là đối một mình người sắc a...”

“Người gạt người!”

“Không có nga, nếu không ta hiện tại liền biểu diễn cho người xem?”

“Không cần!! Oa ~!”

Bùi Sĩ Kiệt ôm chặt lấy Lãnh Khải Chi đang lung tung giấy dựa, bước lên xe ngựa. Bóng đêm dần dần dày đặc, ánh trăng nhu mì soi sáng con đường nhỏ, tiếng vó ngựa dần dần xa, bốn phía lại khôi phục sự yên lặng.

11. Chương 11: Vĩ Thanh

Thuyền buồm theo gió vượt sóng, hành tẩu ba ngày, rốt cuộc cập bờ. Rời thuyền, nhìn thấy rất nhiều người đang bận rộn trên bến, một cảm xúc bồi hồi vô hạn dậy lên trong lòng Lãnh Khải Chi. Vậy là hắn đã quay trở lại nơi tưởng chừng sẽ không bao giờ đặt chân đến lần nữa – Hồng Liên Đảo.

Một đoàn người mặc hoa phục đội quan ngọc đứng chỉnh tề, tựa hồ đang nghênh đón bọn hắn. Đứng đầu là một nam nhân tú lệ. Lãnh Khải Chi nhìn đến, trong mắt liền hiện tia sợ hãi. Bùi Sĩ Kiệt đưa hắn ôm chặt: “Đừng sợ, có ta ở đây.”

Lãnh Khải Chi gật đầu cầm lấy tay y, cùng y bước đến chỗ Bùi Nhược Tỉ.

Bùi Sĩ Kiệt cười nói: “Cứu cứu, ta đã trở về.”

“Ân.” Bùi Nhược Tỉ vuốt cằm, ánh mắt chuyển hướng Lãnh Khải Chi. Hắn cúi đầu, nhỏ giọng:

“Tiền bối, người khỏe... Đã lâu không gặp...”

Bùi Nhược Tỉ ngữ khí bình thản: “Không cần khách khí, người cũng giống Tiểu Kiệt gọi ta cứu cứu là được.”

Câu này giống như đã từng nghe qua, Lãnh Khải Chi lộ ra biểu tình kinh ngạc. Bùi Nhược Tỉ xoay người sang chỗ khác, thân mật bảo:

“Trở về điện nghỉ ngơi thôi.”

Bùi Nhược Tỉ đi trước đến một mã xa đã được chuẩn bị sẵn, Lãnh Khải Chi còn ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ, Bùi Sĩ Kiệt ghé sát vào hắn nói: “Xem ra cứu cứu đã chấp nhận người.”

“Thật vậy chăng...” Lãnh Khải Chi thụ sủng nhược kinh.

“Đi thôi.” Bùi Sĩ Kiệt nắm tay hắn, đến bên cạnh hắc mã đang chờ. Lãnh Khải Chi mỉm cười vuốt ve lông mao xinh đẹp của nó, thì thầm: “Chào người Tiểu Hắc, thật lâu không thấy.”

Tiểu Hắc giống như cũng nhận ra hắn, ngoan ngoãn mặc hắn sờ.

Lãnh Khải Chi cùng Bùi Sĩ Kiệt lên ngựa, đi theo xa đội rời bến tàu. Đi được một nửa đường, Bùi Sĩ Kiệt bỗng nhiên đổi thị tòng đi phía sau bảo:

“Chúng ta muốn đi một chỗ.”

Y nói xong, thúc ngựa rẽ hướng khác. Lãnh Khải Chi nghi hoặc hỏi: “Muốn đi đâu a?”

“Đến đó người sẽ biết!” Bùi Sĩ Kiệt cố tình lấp lửng. Nhìn bộ dạng thần bí của y, Lãnh Khải Chi không tự giác cũng bị gợi lên lòng hiếu kỳ, bèn thúc giục:

“Vậy người nhanh lên a...”

“Hắc hắc, đừng nóng vội.”

Tiểu Hắc chạy gần ba khắc chung, rốt cục cũng đến nơi — một biển hoa tử đằng!

“Thiên a...” Lãnh Khải một bên kinh ngạc cảm thán, một bên để Bùi Sĩ Kiệt đỡ xuống ngựa.

Từng suối hoa tử đằng như thác nước màu tím, chảy giữa màu xanh biếc của lá. Đóa hoa dưới dương quang chiếu rọi biến thành bán trong suốt, những tiểu diệu vũ mao tiên diễm nhảy múa trên cành, cất lên tiếng hót làm say đắm lòng người. Một cơn gió thổi qua, những đóa hoa bay lên không trung, rơi rụng lả tả như những hạt mưa tử sắc.

Vô số đóa hoa rơi trên thảm cỏ non xanh mơn mơn, một số lại rơi xuống dòng suối trong vắt. Hương thơm dịu dàng tràn ngập. Lãnh Khải Chi đưa tay tiếp được một đóa hoa. Dưới ánh mặt trời rực rỡ, đóa hoa càng thêm tuyệt mỹ.

Bùi Sĩ Kiệt từ phía sau vòng tay qua ôm hắn, hỏi: “Thích không?”

“Ân... Đây là cảnh cuối cùng trong tam đại tiên cảnh sao?”

“Đúng a, cảnh cuối cùng trong tam đại tiên cảnh, Tử Đằng Hoa Vũ.”

Lãnh Khải Chi xoay người, cười hạnh phúc: “Cảm ơn người.”

“Cảm ơn ta cái gì?”

“Cảm ơn người cho ta xem nhiều phong cảnh xinh đẹp đến vậy.”

“Vì có người, những phong cảnh này mới càng thêm xinh đẹp lộng lẫy...” Bù Sĩ Kiệt cúi đầu hôn hân, một đóa hoa nhỏ theo gió bay qua, vừa vụn nằm giữa môi của hai người.

Lãnh Khải Chi cầm lấy nó, cười khanh khách. Bù Sĩ Kiệt nâng cằm hân lên, nuốt vào tiếng cười trong trẻo kia.

Đóa hoa kia khoái hoạt phi vũ, dường như đang vui mừng cho kết cục có hậu của đôi tình nhân. Tử Đằng Hoa Vũ như chúc cho hai người hạnh phúc mãi mãi...

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-no-he-liet-lanh-no-nhi>